

НОВИТЕ ВИДОВЕ

ЛОРЪН
ДОНЪР

СЛЕЙД

ЛОРЪН ДОНЪР СЛЕЙД

Превод: Illusion

chitanka.info

Доктор Триша Норбит е прикована върху болнично легло от огромното тяло на мъж от Новите видове. Въпреки че е упоен от експерименталните медикаменти, той обещава да я дари с удоволствие... обаче персоналът в болницата ги прекъсва.

215 е мъжът, когото Триша никога няма да забрави, но когато се срещат отново в Хоумленд, той дори не я познава!

Любопитната нова лекарка иска да научи всичко за чифтосването между човешките създания и Новите видове.

Слейд предлага да ѝ го покаже нагледно, но тя не се интересува от забегка за една нощ. Младият мъж не може да ѝ предложи повече, защото е преследван от спомените за една жена, която се е опитал да бележи и да направи своя.

Но когато животът на Триша е застрашен, той е единственият, който може да я спаси. По време на бягството им през дивата природа, желанието им се възпламенява и не може да бъде потушено...

ПРОЛОГ

— Ти нали си работила като ветеринар, Триша?

Триша се намръщи, докато отпиваше от айскафето си. Тялото ѝ се напругна, когато чу гласа на мъжа. Доктор Денис Чанер бе гадняр. Той винаги се опитваше да я дразни, при всяка удобна възможност. Мъжът просто не можеше да я понася.

На хората им беше трудно да я опознаят — винаги се бе борила срещу това — но понякога все още чувстваше болка от отношението им към нея. Още на четиринадесет бе завършила гимназия, а на двадесет и четири — медицинския университет и лекарската си специализация. След това бе практикувала няколко години в една от най-посещаваните болници, известна с това, че болшинството от пациентите бяха жертви на престъпления. Когато стана на двадесет и осем, вече бе постигнала мечтата си да работи в най-престижната болница в Америка.

Повечето хора се чувстваха заплашени от нейния интелект и вярваха, че всичко ѝ е поднесено на готово. Тя не беше сноб, не смяташе себе си за по-добра от другите и определено не беше безчувствена. Просто не умееше да си създава социални контакти. До известна степен бе срамежлива, дните ѝ бяха запълнени с работа, което не ѝ позволяваше да завърже по-дълготрайни приятелства, а и много малко хора бяха добронамерено настроени към нея. Не беше лесно да се сближиш с някой, който те пренебрегва напълно.

Денис Чанер беше неин шеф и я дразнеше изключително много. Той беше около тридесетте, с повече от десет години по-голям от нея, когато бе започнал работа в болница „Мърси“. Смяташе я за твърде красива и не криеше мнението си, че благодарение на хубостта си, а не на уменията си, е получила тази работа. Тя беше се трудила упорито, за да стигне там, където се намираше сега, жертвайки личния си живот, за сметка на кариерата.

— Да, така е. Работех в спешното отделение на една ветеринарна клиника, докато учех в медицинския факултет.

— Без стипендия? — попита подигравателно той.

Младата жена преброи мислено до десет.

— Да, без.

— Значи е твой ред. — Слабото му лице изглеждаше развеселено, дори прекалено доволно, ако питаха Триша. — Получихме обаждане за спешен случай, който е точно за теб. — Той се засмя, очевидно на някаква своя си шега, насочена към нея.

Тя стисна зъби, за да не каже нещо, за което после щеше да съжалява. Хвърли остатъка от кафето и сандвича в кошчето за боклук, преди да последва мъжа по коридора. *Сигурно е още една изстрадала душа*, помисли си Триша. Денис обичаше да ѝ възлага случаите, при които пациентите бяха пияници, скитници или членове на банди. Щом бе споменал, че този е точно като за нея, явно ставаше въпрос за бездомник.

В съзнанието ѝ веднага изникна картината на тяло, покрито с мръсотия, вонящо отдалеч и задушавашо я с миризмите си. Вероятно щеше да е от онези луди, оплакващи се, че извънземните от Марс ще дойдат да ги отвлекат. За нещастие, Триша се бе справяла с доста такива. Повечето от тях предпочитаха да обвинят с фолио различни части на тялото си, за да предотвратят сканирането на извънземните. Обикновено бяха необходими четирима души от персонала да ги държат здраво, за да ги съблече и прегледа.

Тя мина покрай Сали — медицинска сестра, с която се бе сприятелила — докато бързаше към изхода. Изплашеното, мрачно изражение на жената накара Триша да се напругне още повече. Явно спешният случай, който трябваше да поемат, бе доста зловещ, за да я накара да се страхува така. Сали бе видяла доста ужасяващи неща през петнадесетгодишния си стаж в спешното отделение, което бе закалило характера ѝ.

Младата лекарка започна да се притеснява. Не бяха много нещата, които можеха да изплашат медицинската сестра. Тя дори не бе трепнала, когато преди две седмици, докараха член на банда с три рани от куршуми в гърба. Докато се бореха да спасят живота му, мъж от противникова група бе нахлул в спешното да го довърши. Сали спокойно бе помогнала на Триша да скрият ранения в гардероба, докато охраната претърсваше сградата, за да обезвреди въоръжения престъпник.

Доктор Чанер се обърна и ѝ се усмихна самодоволно.

— Пациентът, когото чакаме, е наполовина човек, наполовина куче.

— Не е смешно — въздъхна Триша, — заради това ли изхвърлих вечерята си? Защо не вземеш да пораснеш, Денис.

Той повдигна ръка, като продължи да се хили.

— Искане ми се да е шега, но случаят е сериозен. Мъжът е бил спасен от някаква Франкенщайнова лаборатория за тестване, собственост на компания за производство на медикаменти. Имаме информация от различни болници, че са приети общо шестдесет и пет човека. Ние сме най-близкият център по травматология и затова го карат при нас — бил най-зле от всички жертви. Парамедиците, обработили го на място, и екипажът на спасителния хеликоптер потвърдиха, че имал кучешки черти. — Денис изглеждаше развеселен. — Целият е твой, щом имаш опит с животните.

Триша сложи ръце на кръста си.

— Запази си шегата за първи април. Каква всъщност е истинската история? Мъж облякъл кучешки костюм? Клоун, който се е спянал на детски рожден ден, докато се е вживявал в ролята си на глупак?

— Истина е — тихо се обади Сали, — излъчват това по всички телевизионни канали. — Тя никога не се шегуваше с Триша. Тъмните ѝ очи изглеждаха разтревожени. — Ченгетата нахлули в някаква изследователска лаборатория и спасили много оцелели. Казват, че те са наполовина човешки същества, наполовина животни. Наистина чакаме спасителния хеликоптер, с един от тях на борда. Обадихме се на ветеринар за помощ, но той е на двадесет минути път от болницата.

Шокирана, Триша се бореше да осъзнае последиците от това, което бе чула. Обърна се и бързо отиде до ъгъла в къта на сестрите, където на стената бе поставен телевизор. Две жени от персонала вече гледаха новините, погледите им бяха залепнали за екрана. Медийният хеликоптер обикаляше около някаква сграда и снимаше линейки, полиция, пожарни и автомобили на специалните части. В долната част на екрана, с дебели букви се изписваха подробностите и младата лекарка прочете достатъчно, за да ѝ стане ясно. Обърна се.

— Време? — поинтересува се тя.

Кори, медицинският служител, който отговаряше на спешните обаждания, каза от мястото си зад бюрото, близо до входа:

— Остават три минути. Засега е стабилен.

— По дяволите — отвърна Триша. Погледът ѝ се насочи към Денис и попита мрачно: — Какво знаем до момента?

— Само основното. — Шефът ѝ продължаваше да се усмихва. — Загубил е доста кръв и е изпаднал в шок. Никой не знае какво точно му има на нашето момче-куче. По пътя за насам всички органи са отказали да функционират. Може би трябва да му приложиш някоя кучешка терапия и той ще излае къде го боли.

— Подиграваш ли се? — Триша го погледна с отвращение. — За бога, голям негодник си! Става въпрос за човешки живот... — Обърна му гръб и насочи вниманието си към Сали. — Подгответе операционната за всеки случай, след като не знаем с какво си имаме работа. Събудете всички дежурни. Трябва бързо да определим кръвната му група, за да сме готови за кръвопреливане. Ние...

— Не носиш ли кучешка кръв със себе си? — прекъсна я Денис.

Триша се завъртя и му се сопна:

— Опитвам се да работя. Аз съм професионалист. Спомняш ли си какво е това?

Усмивката му угасна.

— Забранявам ти да ми говориш с този тон. Аз съм ти шеф.

— Ти си само един от многото и ако трябва да те пренебрегна, за да си свърша работата, ще го направя — заплаши го Триша. — Или помагай, или се разкарай. Хеликоптерът трябва да кацне след по-малко от минута. — Завъртя се на пети и забърза към външната врата. Продължи да дава инструкции през рамо, докато оглеждаше небето.

Чу хеликоптера, преди да го види. Шумът зад нея я увери, че екипът ѝ заема позиция, обърна глава и вдигна ръка, докато машината се снижаваше. Завихрянето, причинено от перките, я накара да извърти глава, за да предпази лицето си. Погледът ѝ се спря на Сали и другите две сестри, които бяха докарали подвижната носилка. Надяваше се, да не изглежда толкова притеснена, колкото тях. Хеликоптерът кацна.

Годините опит оказаха влияние и Триша остана спокойна. Погледна огромната, покрита фигура, която изнесоха от хеликоптера, като едновременно с това внимателно слушаше парамедика, който

крещеше жизнените показатели на пациента. Триша кимаше, докато запомняше всичко.

— Как се казва?

— 215.

Тя се намръщи към медика. Той кимна убедително.

— Само с това разполагаме. Така го наричат.

— Благодаря. — Обърна се и побърза да настигне носилката. Хвърли поглед към Кори, докато преминаваше покрай бюрото му. — Намери ми още информация за пациента. Обади се на полицията, отговорна за тази каша, и направи каквото е необходимо, но разбери абсолютно всичко, което можеш. Единственото, с което разполагаме в момента, е някакъв номер 215. — Извади от джоба си медицински ръкавици и си ги сложи.

— Заемам се — обеща Кори, посягайки към телефона.

Триша обичаше да работи с младия служител. Той бе от типа мъже, които можеха да се справят с всичко. Никога не се оплакваше, нито пък хленчеше, откликваше винаги когато го помолеше, дори понякога да не бе негова работа. Знаеше, че той ще направи и невъзможното, за да помогне.

Лекарката влезе в помещението за прегледи в момента, в който екипът ѝ местеше мъжа от подвижната носилка върху масата за прегледи. Приблужи се от страна на главата му и посегна към лицето с облечените си в ръкавици ръце.

— Да започваме — нареди тя. Погледна към тялото, докато няколко човека сваляха дрехите му. Навсякъде по него бе размазана мръсотия, на места дори имаше засъхнала кал, което пречеше да се видят чертите на лицето му.

— Погледнете това — промърмори Сали. — Дрехите му нямат шевове, вместо това ръбовете са залепени с лепенки.

— Удобно — изсумтя Пете, — помогни ми да го обърнем, Сали. Той е твърде едър, кучият му син.

— Рана, вероятно от нож, в долната част на гърба — забеляза Сали. — Най-малко четири сантиметра дълга. — Тя опипа раната с ръце. — Не е много дълбока.

— Изгаряния на лявото рамо — добави Пете. — От втора степен, не са толкова зле. Мисля, че са от електрошок. Има малки дупчици в

центъра на засегнатата област. Що за оръжие може да предизвика подобно изгаряне? Никога не съм виждал такова нещо.

Триша опипваше темето.

— Има оток, но не виждам кървене. Искam компютърна томография на главата. — Положи я обратно и взе малко фенерче. Отвори нежно единия клепач и видя, че има красиви сини очи. Светна във всяко око, за да провери рефлексите. Облекчението ѝ бе моментално, когато видя, че зениците му реагират адекватно. Докосна шията отстрани, за да провери пулса. *Няма счупени кости, няма подутини*, отбелязваше мислено тя. След това се фокусира върху устата. Разтвори я леко и ахна.

Екипът ѝ замря, всички се обърнаха към нея. Триша се отърси от шока. Загледа се в острите зъби на пациента. Приличаха на вампирски. Внимателно посегна към челюстта и разтвори устата му още по-широко, за да прегледа устната кухина и гърлото.

— Това кучешки зъби ли са? — чу се разтрепераният глас на Пете.

— Рана от куршум в лявото бедро — обяви Сали. — Чиста е.

— Кърви ли? — Триша затвори устата на пациента.

— Слабо, но е засегната артерията. Парамедикът се е справил добре. Кръвното налягане в момента е стабилно. Физиологичният разтвор, който са му прелели, явно е помогнал.

— След като приключим, веднага го местим в операционната. Побързайте. Тя е готова и ни чака.

Триша не обръщаше внимание на останалите, които влизаха и излизаха от помещението, и вземаха различни проби от пациента. Вярваше на екипа си, работеха изключително добре заедно. Болница „Мърси“ бе с репутацията на медицинско заведение с най-квалифициран персонал. Внимателно обърнаха пациента обратно и прегледаха всеки сантиметър от тялото му.

— Белези от убоявания върху лявата буза на задника — отбеляза Сали. — Не е наркоман. Трябва да е доста гъвкав, за да стигне до това място, а с тази *артилерия*, която притежава, мъжете не са чак толкова подвижни.

— Той има оръжие? — Триша веднага вдигна ръце от пациента. — Къде? Внимавайте!

Сали се засмя.

— Не истинско оръжие. *Артилерия*, Триша. Не знаеш ли? Това означава големи, яки мускули. Момчето е истински културист. Не забеляза ли?

Младата лекарка поклати глава, облекчена, че мъжът не е въоръжен.

— Да го вкараме в операционната и да се заемем с простреляното бедро. Все още кърви. — Тя отново прегледа травмата. Опипа плътта, където куршумът бе влязъл и излязъл.

— Хайде да се раздвижим, хора — нареди Сали.

Триша тръгна към вратата.

— Аз ще избързам напред.

Измина почти половината разстояние, когато доктор Хосе Ролдио застана на пътя ѝ. Той изглеждаше пребледнял.

— Аз поемам оттук, Триша. Благодаря — каза и мина покрай нея.

Младата жена остана изумена. Не можеше да повярва, че Хосе бе поел грижата за неин пациент, без първо да я попита. Бързо се дръпна встрани, когато екипът ѝ изкара пациента от стаята за прегледи. Загледа се в лицето му. Сега, когато имаше време да помисли, обърна внимание на мъжа, а не на жертвата. Той имаше дълга и гъста кафява коса, с проблясващи руси кичури. Очите му бяха с необикновен, тъмносин цвят, а ирисите му — заобиколени от по-светло сини линии, което ги правеше наистина красиви. Тя свали кървавите ръкавици и ги хвърли в кошчето. Беше много ядосана, че няма да го оперира.

След известно време и шестима пациенти, Триша се намираще отново в стаята за почивка. Направи си още едно айскафе и опита да се отпусне. Хосе Ролдио бе един от най-добрите хирурзи в страната. Не трябваше да я интересува, че бе дошъл и бе поел грижата за пострадалия. Но се притесняваше. Отпусна рамене. Тя винаги държеше да проследява лечението на пациентите си.

Вратата зад нея се отвори и привлече вниманието ѝ. Погледът ѝ срещна този на доктор Ролдио, докато той влизаше през вратата. Изглеждаше изморен. Кимна ѝ и отиде до кафемашината. Триша се обърна към него:

— Оцеля ли?

— Да. Наложих се да зашия артерията. Това беше най-тежката травма. Кървенето не бе чак толкова лошо, колкото си мислехме. Ветеринарят се появи, но бе прекалено уплашен и не пожела да докосне пациента. Само дето заемаше място в операционната. Ти видя аномалиите. Те не се постигат с пластична операция. Проверих, докато беше на масата. Бил е създаден такъв, по някакъв начин. Има достатъчно животински черти, за да смятаме, че не е напълно човек. Можеш ли да повярваш? Какво е това, за бога?

— Успяха ли да определят кръвната му група? — мистерията измъчваше Триша от часове.

— Не. Преляхме му кръвна плазма и организъмът му не я отхвърли. Сега е стабилен, трябваше да го изпратя в интензивното отделение, въпреки неизвестността, пред която сме изправени. Имаме информация, че някои от тези момчета могат да бъдат доста опасни. Наложих се да поставим охрана пред стаята му, за по-голяма сигурност. Предполагам, че на регистратурата има вече репортери, които ще се опитат да се промъкнат в стаята му. — Хосе седна и срещна погледа на Триша. — Не исках да ти отнемам случая. Ти си страхотен лекар, но заповедта бе спусната отгоре. Големите шефове се страхуваха, че той може да умре, затова ме извикаха. Новината е вече по световните медии.

Триша сви рамене.

— Разбирам. — Усмихна се. — Първоначално се ядосах, но после се успокоих. Все пак ти си хирург.

— Дадох твоето име на охраната — върна ѝ усмивката, — длъжник съм ти. Знаех, че по-късно ще искаш да провериш как е. Ти винаги се грижиш за своите пациенти.

Тя отпи от айскафето си.

— Защо се е наложило да оставяш името ми? Лекарската значка би трябвало да е достатъчна, за да ме пуснат при него в интензивното отделение.

— Този мъж е медицинска рядкост — въздъхна Хосе. — Целият персонал на болницата ще иска да го зърне и вероятно ще възникне проблем, ако някой успее да го снима, а след това продаде снимките на медиите. Вече се разпространи новината, че има вампирски зъби.

— Кучешки. Има разлика.

— Както и да е. Това не е нормално и от болницата се страхуват, че някой ще наруши правилото за поверителност. Ние сме известни с репутацията си, че пазим в тайна личните данни на пациентите. Трябваше да ограничим достъпа до неговата стая, но на теб ти е разрешено да го посещаваш. — Хирургът стана. — Време е да се прибирам вкъщи при жена ми. Бяхме тръгнали на вечеря, когато ми звъннаха на пейджъра. Тя не го прие много добре. Днес е рожденият ѝ ден.

— По пътя спри в някой магазин и ѝ купи шоколад — усмихна се Триша. — Аз бих простила всичко за такова изкушение.

Хосе се засмя.

— Съпругата ми не е чак толкова великодушна. Според мен, трябва да се отбия при бижутера. Моля те, нали ще го наблюдаваш. Искам да се прибера и да се наспя. Ако стане нещо, ще ми се обадят. — Махна за довиждане, докато излизаше.

Триша се прозя. Смяната ѝ отдавна беше свършила и бе време да се прибира. Помисли си за мекото легло и нямаше търпение да се пхне под завивките. Показа значката си на охраната.

— Аз съм доктор Триша Норбит. Доктор Хосе Ролдио ме помоли да погледна пациента.

Пазачът провери в списъка, който държеше.

— Влезте, доктор Норбит. Вписана сте.

Лекарката пристъпи в интензивното отделение и кимна на медицинската сестра, която наблюдаваше пациентите на монитори, беше я виждала няколко пъти и преди. Не познаваше много персонала от дневната смяна, а нощната бе застъпила току-що. Погледна към дъската за новоприети — там бе изписано 215, вместо име — и видя в коя стая е настанен мъжът. Обърна се и тръгна натам.

Триша отвори леко вратата. Той лежеше в леглото — почистен, с измита коса. Тя се стелеше покрай раменете му и младата жена не можеше да не забележи начина, по който изглеждаше, сякаш ивици от златен пясък проблясваха, заплетени в мокри тъмнокафяви кичури. Той бе много по-различен без засъхналата кал и мръсотията, размазани по тялото му. Беше красив. Притежаваше мъжествено и силно лице, с добре сложена костна структура.

Посегна и взе картона му, за да го прочете. Погледът ѝ отново се насочи към пациента, вниманието ѝ бе привлечено от голите му гърди, където бяха поставени електроди, свързващи го с мониторите за наблюдение. Вгледа се в яките мускулести рамене. *Артилерия*. Не беше чувала този израз преди, но мъжът бе изключително развит. *Може би е културист*. Очите ѝ се сведоха към списъка с лекарства, който бе описан в картона му. Прегледа го, за да разбере дали нямаше да намери някои от медикаментите, които приемаха спортистите, но тестовите бяха отрицателни. Бяха открити само остатъци от добре известни опиати.

Триша върна картона обратно и се приближи към мъжа. Спря до ръба на леглото и сложи ръце на преградата, която го предпазваше да не падне. Очарована, започна да изучава лицето му отблизо. Скулите му бяха по-изпъкнали, а носът по-широк и остър... някак си различен. Прехапа устни, докато се навеждаше още по-надолу, за да види по-добре пълните му устни, които прикриваха доста добре кучешките му зъби. Поколеба се само секунда, преди да бръкне в джоба си и да си сложи медицинските ръкавици. Докосна устата му, с намерение да погледне още веднъж острите му зъби, докато имаше тази възможност.

Пълните му устни бяха меки, идеално оформени и топли. Вчера вечерта не беше забелязала тази подробност, беше прекалено заета да преглежда нараняванията му. Нежно ги разтвори. Долните му зъби изглеждаха нормално, с изключение на кучешките, които бяха по-остри. Наведе се още, за да вижда добре, а със свободната си ръка обгърна брадичката му. Отвори челюстта му широко, като държеше устата му разтворена. Трябваше да се облегне на гърдите му, за да може да го разгледа.

Започна да изучава издължените му зъби и острите им връхчета, искаше ѝ се да знае малко повече стоматология. Наведе се още по-напред. Косата ѝ се разпиля по голите му гърди, но тя не се притесни, че може да го събуди. Той бе дълбоко упоен заради операцията и трябваше да се събуди след няколко часа. Лицето ѝ съвсем се доближи до устата, докато оглеждаше зъбите му. Горните и долните кучешки бяха определено по-остри и издължени от човешките.

Триша измъкна пръстите си от устата му и я затвори, другата ѝ ръка все още обгръщаше брадичката му. Погледна към лицето, за да изучи плоския му, широк нос, но вместо това се оказа точно срещу

чифт широко отворени, невероятно сини очи, които гледаха право в нея.

— Здравсти — дрезгаво измърмори 215 с груб глас.

Младата жена подскочи. Изненада се, че пациентът е буден. Опита да се отдалечи, но две силни ръце я сграбчиха за раменете. Кракът ѝ се удари отстрани в преградата, когато я дръпна силно към себе си. Болка прободe бедрото ѝ от удара с металната преграда, когато той успя да я повдигне и да я прехвърли на леглото. Преобърна се и легна върху нея, приковавайки я под тялото си.

Триша започна да се бори, щом осъзна какво става. Ръцете му се плъзнаха по нейните, сграбчиха китките ѝ и ги повдигнаха над главата ѝ. Дълбоко ръмжене се откъсна от гърлото му. Този звук бе толкова страшен и яростен, че я накара да замръзне ужасена. Тя погледна към силното мъжествено лице, което бе на сантиметри от нейното. Странните му, хипнотични очи сякаш виждаха в душата ѝ, докато я изучаваше напрегнато. Той облиза устни.

— Ти си нова. Никой ли не те предупреди да не прекрачваш зоната за убиване? — Погледът му се сведе към гърлото ѝ, но после се върна обратно към очите ѝ. — Много глупаво от твоя страна да не ме оковеш. Не са ли те осведомили как трябва да се отнасяш с нас, док? Никога не сваляй оковите.

Младата жена най-накрая успя да продума.

— Ти си в болница. Ще се справиш.

Мъжът се намръщи. Триша бе прикована под него, тялото му се притискаше силно към нейното.

— Не знам дали трябва да се чифтосам с теб, или да те убия — изръмжа тихо той. Внезапно се размърда и тя ахна, когато нещо твърдо се притисна в слабините ѝ. Без съмнение имаше ерекция. — Аз гласувам за чифтосването, след като нямам желание да убивам нещо толкова красиво — ухили ѝ се насреща. Младата жена се изплаши, щом видя остриите зъби да се подават от разтворените му устни. — Някога искала ли си да те чука животно, красавице?

— Аз съм лекар.

— Не ме интересува — прекъсна я, ръмжейки. — Целуни ме, хубавице. Ще ти покажа какво си изпуснала. Реших да спя с теб. Просто не мога да ти устоя. — Ноздрите му се разшириха, когато

вдиша дълбоко и силен стон се откъсна от гърлото му. — Толкова съм твърд за теб, миришеш прекрасно.

Паника обхвана Триша.

— Помощ! — изкрещя тя.

215 погледна към нея и се усмихна.

— Никой няма да е достатъчно глупав да влезе в тази стая и да се опита да те спаси, красавице. Ти свали оковите и сега си моя.

Мъжът се намести, обхвана китките ѝ с една ръка, а със свободната започна да опипва тялото ѝ. Пръстите му се задържаха върху извивката на гърдата ѝ, карайки младата жена да ахне, след което се спуснаха по ребрата, чак до бедрото. Тялото му се повдигна достатъчно, за да може ръката му да се провери между матрака и нея, хвана дупето ѝ и силно го стисна.

— Задникът ти е мой, сладурче. Не се притеснявай. Няма да те нараня и определено няма да те убия. Харесвам те твърде много. Току-що реших, че ще те задържа за няколко дни, док. Смятам да сторя с теб такива неща, че никога няма да искаш да излезеш от стаята. Накрая, преди да ме принудят да те пусна, ще изпитваш толкова силна нужда за мен, колкото за въздух и вода.

Изведнъж стаята се огласи от силна аларма. Триша се вгледа в мъжа, който продължаваше да ѝ се усмихва. Ръката му, върху дупето ѝ, я стисна по-силно, докато тялото му се наместваше между разтворените ѝ бедра. Твърдият му пенис се потри в нежната ѝ сърцевина. Очите ѝ се разшириха от силата, с която се притискаше към нея.

— Ще те накарам да ме желаеш толкова силно, колкото и аз теб — обеща ѝ той с дрезгав глас.

Приближи лицето си към нейното и откъсна поглед от очите ѝ. Потърка буза, подбутвайки я, докато тя обърна глава встрани. Устните му докоснаха шията ѝ, разтвори се и езикът му облиза кожата ѝ. Простена. Триша бе шокирана, когато бедрата му започнаха да се движат леко, а устните му продължаваха да я хапят нежно. Твърдият ствол на пениса му се триеше точно срещу клитора ѝ, през дрехите. Тялото ѝ трепна под неговото, напрегна се. Той изръмжа, зъбите му одраскаха рамото ѝ.

Лека паника я обхвана, когато тялото ѝ откликна. Зърната ѝ се ствърдиха, утробата ѝ се присви и през нея премина удоволствие от

движението на тялото му срещу нейното, въпреки дрехите, които ги разделяха. Да бъде безпомощна и държана неподвижно, никога не е било нейна фантазия, но въпреки това се възбуди от факта, че този силен, привлекателен и много опасен мъж я контролираше. Опита да се противопостави на физическия си отклик с проста логика, но изглежда умът ѝ отказваше да работи.

215 простена срещу гърлото ѝ, устата му я освободи.

— Нямам търпение да опитам всеки сантиметър от кожата ти. Смятам да заровя глава между бедрата ти и да те чукам с език, докато започнеш да ми се молиш, красавице. Знам, че вкусът ти ще бъде толкова сладък, колкото ароматът ти — изръмжа високо мъжът. — След това ще те обърна по корем, ще повдигна задника ти нагоре и ще проникна в теб.

Триша изви тялото си срещу неговото. Картината, която ѝ описа, в комбинация със стимулирането на клитора ѝ, почти я накараха да достигне оргазъм, още преди да са започнали. Осъзна, че ако той не спре да се движи, щеше да свърши. Слабините ѝ пулсираха, трябваше да прехапе устни, за да не простене.

Изведнъж вратата на стаята се отвори с трясък и поне шестима души нахлуха вътре. Мъжът върху нея извърна глава, за да ги погледне. Силно, страховито ръмжене излезе от гърлото му.

— Упойте го! — извика Триша, умът ѝ работеше отново.

Охраната се хвърли към него. 215 изрева от ярост, завъртя се, за да ги посрещне. Ръцете му я пуснаха, той опита да надигне тялото си, за да отхвърли пазачите, които го хванаха. Триша се изплаши, че пациентът може да се нарани и обви ръце и крака около него, за да им помогне. Мъжът се замята, пенисът му се триеше в нея по-силно и ѝ припомни колко възбудена беше. Видя как двама от дежурния персонал забиват спринцовки в гърба му, докато се опитваха да го държат неподвижен.

Заплашителни звуци излизаха от гърлото на 215, но най-накрая спря да се бори. Тялото му се отпусна, а тежестта му я притисна към матрака, докато тя почти спря да диша. Успя да се измъкне изпод него едва тогава, когато двама дежурни — един охранител и две сестри — повдигнаха мъжа достатъчно.

Задъхана и потна, се изправи на нестабилните си крака. Пациентът бе упоен и проснат на леглото по корем. Трепереща,

погледна към него. Бе дълбоко обезпокоена от случилото се. Ако медицинският персонал не се бе появил навреме, в този момент може би щяха да правят секс.

Подскочи, когато някой я докосна по ръката. Доктор Хързал Морис стисна рамото ѝ загрижено.

— Добре ли си? Нарани ли те?

Триша прочисти гърло.

— Добре съм — излъга тя.

ГЛАВА 1

Една година по-късно

Триша седеше на бюрото си и си спомняше за 215. Образът на мъжа с невероятните сини очи все още я преследваше, не можеше да забрави как я бе приковал под себе си на болничното легло и почти... я бе прелъстил. Знаеше, че никога няма да го забрави, но той не я помнеше. И това наистина я дразнеше.

Беше чула, че Новите видове, оцелели и спасени от изпитателните лаборатории на фармацевтичната компания, са си избрали имена, вместо цифрите, с които ги бе номерирала Мерикъл Индъстрис.

215 си бе харесал името Слейд.

Прилягаше му. Мъжът, комбинация между човек и куче, беше едър, с широки гърди, дълга буйна коса и излъчваше аура на опасност. Всеки път, когато на лицето му светнеше усмивка, под устните му се показваха остри, необичайно дълги зъби, които му придаваха вид на хищник — изглеждаше така, сякаш заплашва някого. Освен това беше най-сексапилният мъж, когото бе срещала, и спомените за онова болнично легло винаги я караха да тръпне от възбуда.

На Новите видове, оцелели от опитите в лабораториите, бе предоставена територия, която бяха нарекли Хоумленд. Светът не приветстваше напълно тяхното съществуване и те трябваше да живеят във висока степен на сигурност за защита срещу враждебно настроените групировки, които ги считаха за отвратителни същества.

Религиозните фанатици ги наричаха „грях“, „чудовища“ и „обида към Бога“, защото бяха създадени в епруветка от учените. Използваха догматични извинения за омразата си и назоваваха Новите видове двукраки животни, незаслужаващи човешки права, които не са нищо повече от обучени домашни любимци, имитиращи хората. Това беше нелепо. Триша се дразнеше, когато слушаше по новините тирадите на тези луди идиоти. Новите видове бяха жертва, а не бич за човечеството

и определено не бяха злото изчадие на Сатаната. Нито пък бяха домашни любимци, способни да произнасят думи.

Преди два месеца беше научила, че в Хоумленд ще отворят медицински център. Незабавно бе изпратила документите си, с надеждата да бъде класирана като един от лекарите, които планираха да наемат. Никога нямаше да забрави собствената си изненада, когато два дни по-късно ѝ се обадиха. Бе избрана пред останалите кандидати.

Всички в медицинската общност бяха очаровани от Новите видове. Общата цифра на оцелелите бе неизвестна, Мерикул Индъстрис — водеща компания за научни изследвания в областта на медикаментите — ги бе използвала като живи обекти за експериментални тестове. Гените им бяха комбинация от човешка и животинска ДНК. Носеха се слухове, че са били създадени за борба с болестите, пренасяни от животните върху хората, и за създаване на ваксини и лекарства срещу заболяванията при човешките същества, тъй като животните имаха силна естествена имунна система. По-късно бе заявено, че компанията е основала нови клонове, занимаващи се с медикаменти, подобряващи физическите данни на хората, за да ги направят по-силни, с по-голяма мускулна маса и по-добра кондиция, само от приема на хапчетата, които създаваха.

Беше изумена, че имаше лекари и учени готови да продадат душата си за пари, но явно много бяха постъпили немислимо, щом съществуваха мъже и жени, принуждавани да бъдат живи експерименти. Фактът, че някой бе измислил начин за успешно съчетаване на човешка с животинска ДНК и бе сътворил нов живот, преобърна медицинския свят с главата надолу. Живото доказателство за това бяха Новите видове.

Триша се надяваше, че като заеме този пост ще научи по-подробна информация за тях, но досега не ѝ бяха казали много. Дадох ѝ да прегледа един файл. Част от информацията в него я смая, но тя бе готова за всякакво предизвикателство. За съжаление, изглежда я бяха наели да изпълнява само ролята на медицинска сестра на човешките служители, тъй като нито един от Новите видове не беше пристъпил прага на клиниката досега.

Младата жена се облегна назад в стола, вдигна крака върху бюрото си и преразгледа фактите, които бе научила. Новите видове си бяха избрали странни имена, нещо, което характеризираше всеки

индивид. Бяха решили да наричат себе си Нови видове, защото гените им не бяха комбинирани с една и съща животинска ДНК. Бе научила, че съществуват три вида — кучешки, котешки и на приматите. Имаше няколко документиранни записки за физическите различия, открити между тях. Мислите ѝ незабавно се насочиха към причината за нейното раздразнение.

Слейд не ме помни. Той буквално ме насили, закле се да извърши неприлични неща с тялото ми и просто... е забравил за случката! Изсъска. Изненада се, че от ушите ѝ не излиза пара от яростта, която я изгаряше. Току-що бе имала конфронтация с него и не бе видяла дори проблесък на разпознаване в очите му. *Как би могъл да забрави? Аз със сигурност не мога, а това въобще не е честно! Също като човешките мъже. Възбужда жена, кара я да пламти, а след това я забравя на секундата, щом изчезне от полезрението му. Кретен!*

Той се бе държал изключително грубо с нея, което сипваше още сол в раната ѝ. Една човешка жена от служителките в Хоумленд и мъж от кучешкия тип на Новите видове, живееха заедно. Триша беше наясно, че правят секс, макар те да отричаха, и искаше да изучи половия им живот. Слейд се бе изпречил пред нея, държа се вулгарно и има наглостта да я нарече любопитна!

Всяка подробност от сексуалните взаимоотношения на двойката можеше да бъде важна. Имаше толкова много медицински факти, които не бяха известни за Новите видове. Бяха ли сексуално съвместими с хората? Младата лекарка не знаеше какъв процент от мъжете са били включени, но в няколко от докладите, които бе чела при подготовката си за новите пациенти, бе документирано, че при някои от индивидите, пенисите им набъбват в основата преди еякулация. Дали това бе болезнено за партньорката? Този въпрос искаше да зададе на жената, живееща с мъжа от Новите видове, но Слейд ѝ нареди да стои настрана и от двамата.

Искаше да проучи възможността за създаване на потомство между човешките създания и Видовете. Бяха ѝ казали, че учените от Мерикъл Индъстрис са свързвали, в продължение на години, жени от Новите видове с техните събратя от мъжки пол, с надеждата да увеличат броя им. Но никога не се стигнало и до една бременност. Можеше да се окаже, че неспособността на Видовете за зачеване на деца се дължи на нещо елементарно, с възможност за лечение. Тя бе в

състояние да го разбере, ако се намереше кой да ѝ помогне, но нямаше да се случи, след като не ѝ позволяваха да проведе тестове с двойката.

— Доктор Норбит? — Гласът я откъсна от мислите ѝ. Видя Пол, който бе дошъл в клиниката, да поеме дежурството след нея. Той беше единственият санитар и изглеждаше достатъчно мил. Бе в началото на четиридесетте и бе споменал, че е работил при военните.

— Пени за вашите мисли.

Триша се усмихна насила.

— Те не струват толкова много. Самосъжалявам се. Искях този пост, за да науча повече неща за Новите видове. Но ме спират на всяка крачка.

— Да, НСО не са твърде разговорливи. Аз съм тук отдавна и все още нищо не знам. Ние трябва да се грижим за тях, а те не ни казват нищо за своята физиология, за да ни помогнат да го направим.

— НСО?

— Организация на Новите видове. Така наричат себе си. Изненадан съм, че не сте виждали униформите, с които са снабдени някои от хората им. Мисля, че не ценят нашата защита, затова са създали свои собствени екипи. Не ги обвинявам. Вие пропуснахте нападението, което се случи тук неотдавна.

— Чух нещо за това по новините.

Пол трепна.

— Беше страшно. Протестиращи за човешките права копелета, разбиха портата и около петнадесет пикапа, пълни с въоръжени идиоти, нахлуха вътре. За щастие, сградите са построени така, че да издържат на атака и повечето от хората имаха възможност да се скрият на безопасно място. Тези негодници дойдоха тук все едно някой бе обявил Новите видове за плячката на ловния сезон. Ходили ли сте някога на лов за елени?

— Не.

— Нападението ми напомня точно на това. Когато приключи, имаше общо седемнадесет смъртни случая. Това бяха най-дългите четиридесет и няколко минути в живота ми, преди да ми помогнат. Ето защо искаха да наемат лекар. През онзи ден бях залят до гуша с травми.

— Седемнадесет смъртни случая? Не съм чула, че цифрата е толкова голяма — информацията ужаси Триша.

Той повдигна рамене.

— Някои от тях починаха по-късно от огнестрелните рани. Наетата охрана се издъни. Момчетата от Новите видове се обединиха, за да сритат няколко задника, когато се появиха тук да спрат копелетата, които се опитваха да разбият вратата на клиниката. Аз бях сам и си мислех, че ще влязат вътре да ме убият, защото не изглеждаха придилични за това кого ще застрелят. Всеки, който диша, бе мишена на тези главорези. Сътрудниците от сигурността на Новите видове носят черни военни униформи, а на бронираните им отпред с големи бели букви пише НСО.

Когато я беше спрял, Слейд носеше същата униформа.

— Значи тези, които носят надписи НСО, са охрана?

— Да, и наричат себе си офицери по сигурността. По-добре да не се забърквате с тези момчета. Един от тях ми каза, че бил експериментален прототип в лабораторията, където го държали. Според слуховете, някои от тях са били обучавани да се бият и убиват, само за да покажат на какво са способни и колко са бързи. Чух, че Мерикъл Индъстрис може би е имала договори със страни от третия свят за продажбата на стимуланти на най-високи цени. Новите видове отричат, но кой знае каква е истината. Така или иначе са злодеи. Те не оспорват факта, че са били редовно измъчвани и бити, за да се види до каква степен на осакатяване могат да издържат и да се излекуват. Виждали ли сте някои от тези момчета отблизо? Исусе! Те са огромни и при това бързи, имат по-добър слух, обоняние и зрение, с една дума са жива демонстрация на сила. Бях в армията и съм адски сигурен, че не искам да се изправа лице в лице с някой от тях, дори зад гърба си да имам цяло поделение в подкрепа.

Триша погледна часовника си. Не желаше да слуша нищо повече за това, колко жестоки и опасни са Новите видове. Бяха я уплашили достатъчно и без да слуша спекулациите. Освен това, след разговора си с Пол узна, че той има склонността да говори с часове, ако му се отдадеше такава възможност.

— Дежурството ми свърши. Май ще се прибирам вкъщи.

— Какво ще кажете за жилищата? Не са ли страхотни? На мен ми дадоха къща селски тип, с две спални. Жена ми е влюбена в нея.

— Хубави са — съгласи се младата лекарка. Изправи се и посегна към чантата си. — Ще се видим утре. Обади се, ако имаш

нужда от мен.

— Ще го направя, док... ъъ, Триша.

Тя излезе от медицинския център и тръгна надолу по улицата. Къщата ѝ бе само на една пресечка навътре в района, където бяха построени десетки жилища селски тип за човешките служители. Нейната беше малка, сладка и синя. Младата жена погледна към луната и реши, че вечерта е прекрасна.

— Малко е късно да се разхождаш сама наоколо — изхриптя зад нея дрезгав мъжки глас.

Триша ахна и се обърна, постара се да не показва изненадата си, когато видя Слейд. Той бе облечен в черна униформа и вниманието ѝ се фокусира върху дясната страна на гърдите му, където ясно се открояваха буквите НСО, отпечатани на малък участък. Вдигна поглед и срещна най-удивителните сини очи. Те бяха като тъмни езера, в които можеше единствено да се вира.

Ако бе служител от НСО, то той сигурно бе доста жилав, за да оцелее след най-лошите жестокости в лабораториите и ако информацията на Пол бе вярна, бе един от прототиповете, обучавани да се бият, а ужасните неща, сторени с него, са били филмирани. Това означаваше, че Слейд можеше да бъде супер опасен. Тя си пое дълбоко въздух и опита да успокои ударите на сърцето си.

— Не те видях, нито те чух — призна Триша.

Острите му зъби блеснаха, когато ѝ се усмихна.

— Точно това исках да ти покажа. Не трябва да се разхождаш сама. Може да бъде опасно.

— Това е строго охраняван обект, навсякъде има пазачи. — Тя се намръщи. — Мисля, че съм в безопасност. — *Освен с теб, поправи се мълчаливо. Той е твърде привлекателен. Виж само тези великолепни очи и уста. Чудя се какво ли би станало, ако го целуна? Не го приближавай*, заповяда си мислено. *Той не помни.*

Мъжът сви широките си рамене.

— Все още ли искаш да научиш нещо за чифтосването между нашите два вида?

Този въпрос незабавно ѝ причини сърцебиене.

— Говорил си с господин Фюри и госпожа Брауер? Нима са променили мнението си да ми дадат достъп до тях? — Вълнението от факта, че ще ѝ се удаде възможност да разговаря с двойката, която

живееше съвместно, бе мигновено и силно. Можеше да научи толкова много от тях. Щеше да върши нещо реално, вместо да седи зад бюрото в очакване на пациенти, порязали се с хартия, да дойдат на преглед. — Бих искала да ги уговоря да направим няколко прости теста.

— Не. — Слейд направи крачка към нея. — Те, както и преди, не са заинтересовани. Просто се чудех, дали все още се надяваш да научиш нещо за чифтосването между нашите видове.

Вълнението ѝ угасна.

— Проявявам голям интерес. Да не би да има още двойки, за които не съм чула? Ако има такива, високо бих оценила възможността да говоря с тях.

Слейд пристъпи още веднъж и спря само на крачка от Триша, което я накара да осъзнае, че той е с около тридесетина сантиметра по-висок от нея.

Младата жена веднага се почувства заплашена от неговия размер. В паметта ѝ проблесна споменът как я бе приковал с огромното си тяло към болничното легло. Тя преглътна трудно и се постара привличането ѝ към него да не се изпише на лицето ѝ.

— Можем двамата с теб да отидем вкъщи. — Мъжът ѝ намигна. — Разрешавам ти да изследваш по мен всичко, което искаш, док. — Погледът му се плъзна надолу и той се загледа в гърдите ѝ, преди вниманието му да се насочи отново към лицето ѝ. — Ще бъда повече от щастлив лично да ти покажа как бихме могли да имаме сексуална връзка. Свободен съм за един час безразсъден секс.

Триша отстъпи крачка назад, зашеметена. Знаеше, че не трябва да се изненадва, тъй като веднъж вече бе говорил с нея дори по-зле. Той не си спомняше, но тя — да. Испита болка затова, че ѝ предлагаше толкова малко и нещо толкова тривиално, след като бе станал нейна фиксидея.

— Не, благодаря.

Кожата, в непосредствена близост до очите му, се набръчка от смях и той сви отново рамене.

— Ти губиш. Знаеш как да ме намериш, ако промениш мнението си. Ще те придружа до входната ти врата.

— Не, благодаря.

— Ще те съпровожда до дома ти. — Развеселеният израз на лицето му остана. — Така че тръгвай, док. Или можем да останем тук.

Така или иначе, аз съм залепен за теб, докато стигнем твоята къща.

Младата лекарка се извърна и тръгна бързо по тротоара. Можеше да го почувства зад себе си, но мъжът не издаваше нито звук. За такъв огромен човек се движеше много тихо. Когато стигна двора си, тя се обърна и ахна колко близо бе до нахлуване в личното ѝ пространство.

— Безопасно до вкъщи — прошепна той. — Сигурна ли си, че не искаш да вляза вътре, док?

— Сигурна съм — заяви решително.

Ръцете ѝ трепереха, когато се втурна към вратата. Щеше ли да се опита принудително да влезе в дома ѝ и да я притиска с предложението си да правят секс? Отключи вратата и се обърна да му каже да си тръгва, но той бе изчезнал.

Триша слезе от верандата и погледна в двете посоки на тротоара, мъжът не се виждаше никъде. Тя се намръщи. *Къде се скри толкова бързо?* Слейд я дразнеше много силно. Побърза да се прибере вътре и заключи вратата след себе си.

Младата жена остави чантата си на масичката до входа и тръгна към спалнята. Мина покрай празната стая за гости, спомняйки си, че трябва да поръча бюро и няколко шкафа за документи, за да обзаведе домашния си офис.

Когато влезе в спалнята, се огледа наоколо. Мразеше голямото легло с балдахин, чиито дебели дървени стълбове се извисяваха до тавана. То заемаше твърде много място в стаята. Беше получила къщата обзаведена, но нищо от мебелировката не ѝ харесваше.

По пътя към банята съблече дрехите си. *Нима Слейд наистина не си спомня за мен? Може би играе някаква извратена игра, за да види дали ще кажа нещо.* Не беше сигурна. Бе доста убедителен, ако наистина искаше тя да повярва, че никога не се бяха срещали в миналото. Пусна душа и изчака малко, докато се загрее водата.

Пристъпи с въздишка под топлата струя. Защо бе привлечена от него? Не можеше да отрече, че той я бе заговорил. Вероятно от любопитство. Не беше уверена в мотивите, но всеки път, когато я погледнеше, тя си спомняше за грубия, му горещ език, дразнещ шията ѝ, начина, по който движеше тялото си върху нейното, докато почти я доведе до края само от триенето на пениса си срещу слабините ѝ, и споменът за звуците излизащи от гърлото му. Ръмженето беше много секси.

— Психично промиване на мозъка — въздъхна тя.

Отметна назад глава и изми косата, след това обръсна краката си и излезе изпод душа. Чу характерен звук. Бръмченето идваше от джоба на панталоните ѝ в спалнята, където ги бе захвърлила, когато се съблече. Обви кърпа около тялото си и изскочи от банята. Наведе се, взе дрехата и извади черния мобилен телефон.

— Доктор Норбит слуша.

— Триша, Пол е. Имаме работа. Може ли да се върнеш?

— На път съм. — Затвори и се втурна към леглото. Пусна върху него телефона и се обърна към гардероба. Направи крачка, преди да се удари в широко, твърдо тяло.

Младата жена ахна. Две големи ръце я хванаха за раменете. Тя вдигна рязко глава и се вторачи в развеселените очи на Слейд. Тялото ѝ бе притиснато до неговото, той я държеше здраво, устните му се извиха в усмивка.

— Не отговаряш на телефона. Нуждаят се от теб в клиниката.

— Ти си вътре в къщата ми — каза тя, като си пое дъх.

— Имам ключове за всички домове. Аз съм охрана. Трябва да си вдигаш телефона, ако не искаш някой да те безпокои. Твоят санитар звънял в продължение на пет минути и после ни се обади.

— Бях под душа.

Погледът му се спусна надолу.

— Виждам. Изглеждаш добре в розово, док. Ще изглеждаш много по-добре, ако тази кърпа е на пода, в краката ти. — Тялото му потръпна забележимо до нейното, докато погледът му се плъзгаше към раменете ѝ. — Много е изкушаващо да оближа всички тези капки вода.

Сърцето ѝ заби силно от удивление и може би от малко вълнение, при мисълта той да направи това, което бе казал. Изражението на лицето му я накара да преглътне с усилие. Той внезапно я пусна и отстъпи назад.

— Ще те чакам в хола. Действай бързо, док. Има ранен и трябва веднага да се върнем в клиниката.

Тя проследи как огромният мъж от Новите видове напуска стаята и затваря след себе си вратата. Бяха ѝ необходими секунди, за да се съвземе от шока да открие Слейд в спалнята си и от неговото докосване. Той беше влязъл в къщата ѝ и я бе видял почти гола. Погледна надолу към малката хавлия, която едва покриваше

врѣхчетата на гърдите и падаше до средата на бедрата ѝ. Насили краката си да се придвижат до гардероба, за да дръпне бързо дрехите си.

Слейд я чакаше до входа. От косата на Триша капеше вода, но тя не ѝ обърна внимание. Излезе навън и се обърна, докато исполинът затваряше вратата, без да я изпуска от поглед.

— Можеш ли да тичаш, док?

Младата жена кимна и заслиза надолу по стъпалата. Зави по посока на медицинския център и се подготви да хукне, но вместо това ахна внезапно, когато Слейд я взе в прегръдките си. Имаше дързостта да покаже острите си зъби, усмихвайки се широко, и ѝ намигна.

— Дръж се за мен, док.

Мъжът се втурна надолу по улицата. Потресена, Триша обви ръце около врата му, за да се държи. Не можеше да повярва, че я носи, след като можеше да стигне до клиниката на собствените си крака.

— Пусни ме.

— Почти стигнахме, док. Млъкни и се наслаждавай на преживяването.

Той дори не се бе задъхал, когато стигнаха до сградата. Спря и внимателно я пусна да стъпи, точно пред вратата. Намигна ѝ отново, преди да се обърне.

— Ще се видим, когато си готова — каза ѝ през рамо.

Тя все още се олюляваше, шокирана от действията му, когато влезе вътре. Отпред имаше чакалня, която бе разделена от дълго гише. Видя Пол надвесен над някой, който лежеше на легло в свободната част. Младата жена прогони мислите за Слейд и случилото се. Придвижи се бързо.

— Какво имаме?

Санитарят се обърна.

— Тежка рана от порязване. Ще има нужда от шевове, Триша.

Следващият половин час бе напрегнат за нея. Един от човешките мъже, секретар на директора на Хоумленд, случайно бе разрязал дланта си с кухненски нож, докато се опитвал да приготви вечеря. Лекарката почисти раната, направи десет шева и превърза ръката му. Даде му болкоуспокояващи хапчета и му би инжекция против тетанус. Клиниката имаше собствена напълно заредена аптека и тя му даде

лекарствата, от които се нуждаеше. Наблюдаваше го, докато напусна медицинския център.

Пол приключи с почистването.

— Добра работа, Триша. Съмнявам се, че ще му остане белег.

— Благодаря.

— Аз ще привърша тук. Отивай си вкъщи. Ще попълня и документите. Ти си в почивка.

— Съжалявам, че не отговорих на позвъняванията ти. Вземах си душ.

Санитарят се усмихна.

— Виждам. Трябва да се срещнеш. Косата ти е на влажни кичури.

— Лека нощ. — Тя въздъхна и напусна клиниката.

Обзе я облекчение, когато не съзря никъде Слейд. Мина десетина метра, преди да го усети. Спря и се обърна, за да го види как крачи по тротоара към нея. Когато погледите им се срещнаха, той ѝ се усмихна.

— Готова ли си да те придружа?

— Мога да намеря пътя към вкъщи, благодаря. На тридесет години съм. Научила съм се как да се прибирам.

— В днешно време не можеш да бъдеш твърде внимателна, док. Никога не знаеш какви животни скитат наоколо.

Хвърли му бърз поглед. *Като теб?* Не го каза на глас, но се изкуши да го направи. Тя продължи да върви. Този път, той остана до нея. Младата жена трябваше да се движи по-бързо, за да се справи с големите му крачки.

Те стигнаха двора ѝ и Триша се обърна да види мъжа, който се взираше надолу към нея. Тя отключи входната врата и я отвори толкова, колкото да се мушне през пролуката. Обърна се, погледна към Слейд и пристъпи в безопасността на дома си.

— Никога повече не обикаляй из къщата ми. Какво щеше да направиш, ако бях все още под душа?

Той се засмя.

— Щях да дойда да ти кажа, че си необходима в клиниката и да ти подам по-малка хавлия от тази, в която се беше увила. Може би кърпа за ръце. — Погледът му се разходи бавно по тялото ѝ и той се усмихна широко: — Или кърпа за съдове.

Тя се напрегна.

— Забавляваш се за моя сметка, така ли? — Все така усмихнат, той сви рамене. — Има ли някаква конкретна причина, или просто аз съм по-специална?

Усмивката му изчезна.

— Може би ми е интересно да видя как нашите два вида се чифтосват.

— Е, намери си да тормозиш някой друг.

Той вдигна рамене.

— От мен да мине. Щом не се интересуваш, така да бъде. Просто търсех партньорка за секс, но няма да те притеснявам повече. Трябваше да приемеш предложението ми, док. — Присви очи. — Просто исках няколко часа, за да отговоря на всичките въпроси, които имаш. Ти си достатъчно хубава и си помислих, че времето прекарано с теб, може би ще си струва. Лека нощ, док.

Той се обърна и слезе от верандата. Беше на половината разстояние до тротоара, когато Триша отвори уста:

— Само няколко часа, а? И хубава? Последния път ме нарече красавица. — Младата жена позволи на гнева си да се развихри. — Последния път предложи да правиш с мен секс в течение на няколко дни, 215. Да се чувствам ли обидена?

Мъжът се извърна. Тя видя шока изписан по красивото му лице. Това отговори на въпроса ѝ. Той наистина не си я спомняше. Изглежда го свирепо.

— Мисля, че ти ми харесваше повече, когато се възстановяваше в моята болница. Полумъртъв бе по-привлекателен, отколкото сега, когато си напълно здрав. Това наистина е тъжно. — И затръшна вратата, секунда преди той да пристъпи към нея. Завъртя ключа и пусна резето.

— Док? Отвори вратата! — Той изръмжа думите от другата страна на дървената плоскост.

— Лека нощ, господин Слейд.

Младият мъж натисна дръжката на бравата, но ключалката не поддаде. Триша чу звън на ключове. Нима щеше да се опита да отключи вратата? Тя прехапа устни.

— Ще се обадя на охраната — заплаши го. — Помниш ли ги? Те бяха така добри да те спрат предишния път, макар да казваше, че никой няма да дойде да ме спаси.

Той изруга тихо.

— Ти си лекарката от болницата, нали така, док?

— О, значи ме помниш. — Облегна се на вратата.

— Косата ти е по-различна.

Триша докосна влажната си коса. Миналата година, когато бе работила в болницата, където се бяха срещнали, бе изпробвала как ще й стои червена коса. Сега отново беше с естествения си цвят — меднорусо.

— Това е естественият ми цвят. Реших повече никога да не я боядисвам червена.

— Отвори и говори с мен! — изръмжа заповеднически той.

— Защо? За да можеш да ме обиждаш още повече? Да бъдеш по-голям задник?

Младата жена се напрегна, когато на въпросите ѝ отговори само мълчание. Нима се опитваше да влезе в къщата ѝ по друг начин? Защо ще го е грижа, ако тя беше същата жена, която бе заговорил преди година? Ослуша се, но не чу нищо от другата страна на вратата.

— Господин Слейд?

Мъжът не отговори. Най-накрая Триша се дръпна от входа и се втурна из къщата, за да се увери, че всички прозорци са затворени. Отпусна се, сигурна, че си е отишъл и не смята повече да я притеснява. Влезе в спалнята и включи осветлението. Легна да спи с тениска, в случай, че той се върнеше и решише да я изненада с друга внезапна визита.

Слейд опря чело на вратата, затвори очи и се заслуша в движенията на лекарката. Все още бе шокиран, че жената, която току-що бе обидил и ядосал, бе една и съща с онази, която го преследваше в мислите му всяка вечер, откакто бе освободен.

Доктор Триша Норбит бе променила цвета на косите си и ги бе оставила дълги. Той бе под въздействието на упойващи лекарства, когато се бе събудил в човешката болница, но трябваше да познае аромата ѝ и нейните красиви сини очи, когато я видеше отново. Споменът за тях, го накара да иска сам да си скрита задника, че не бе направил връзката. Дали техните медикаменти наистина му бяха повлияли зле?

В своя защита можеше да каже, че никога не бе научил името на жената, която бе притиснал под себе си на малкото болнично легло, но всичко останало за нея се намиреше непокътнато в съзнанието му. Нейното меко тяло, приковано под неговото, вкусът на кожата ѝ върху езика му, ароматът на възбудата ѝ, всичко това го измъчваше. Беше сигурен, че ако никой не я бе спасил, тя щеше да го приеме, и той щеше да се наслаждава на факта, че го желаше толкова, колкото той я искаше. След това всичко се превърна в ад. Хората нахълтаха в стаята, упоиха го и му я отнеха.

Слейд потисна ръмженето си. Беше се прецакал великолепно. Късно вечер, преди да легне да спи, винаги си мислеше за нея, неговата секси червенокоска. Отблъсна се от хладното дърво, отвори очи и се втренчи в къщата, в която тя се криеше. Беше си фантазирал, че я намира отново, притиска я под себе си и довършва онова, което бе започнал. Беше планирал как да я очарова, затова бе изучил човешката романтична тактика, с надеждата да я спечели, ако я срещне.

Доктор Триша Норбит го мразеше. Не можеше да я вини за това. През по-голяма част от времето нарочно се бе държал с нея като задник. Дразнеше се, че е привлечен от нея, въпреки фантазията му за друга жена. Струваше му се, че изневерява на спомена за своята червенокоска всеки път, когато тялото му откликваше на доктор Норбит.

Шегата беше за негова сметка, тъй като се оказа, че е една и съща жена. Обърна се и закрачи в тъмнината. Току-що бе загубил надеждата да я има някога в леглото си. Спря, за да погледне назад към къщата ѝ. Гневът му се превърна в тъга. *Фантазиите са за глупациите. Научи си урока и стой, по дяволите, по-далеч от нея.*

ГЛАВА 2

Обтегнати. Ето така Триша можеше да опише новите си отношения със служителя на НСО. Слейд патрулираше в частта от Хоумленд, заселена с човешките сътрудници, мястото, където тя живееше и работеше, затова бе принудена да се справя с положението. От онази нощ почти не бяха разговаряли. Но когато го правеха, и двамата сякаш бяха постигнали взаимно съгласие да не споменават нищо лично. Така бяха минали два месеца.

Мъжът бе мил, но на нея ѝ се искаше да не е такъв. Слейд притежаваше жизнерадостна усмивка, добро чувство за хумор и всеки път, когато работеше с него, я караше да се усмихва. От нощта, в която му призна коя е, той винаги внимаваше да не остават сами. И тя му бе благодарна за това.

Понякога, когато се прибираще у дома късно през нощта, го зърваше притаен в тъмната улица. Усещаше погледа му и знаеше, че я следи, за да се увери, че се е прибрала благополучно. *Това му е работата*, напомни си тя. Съжаляваше за думите, които му каза, но бе изгубила самообладание.

Нещо с нея не беше наред. Мислено се изрита, защото знаеше, че не е редно да му се сърди за това. Беше се почувствала обидена, че я бе забравил. Малко повече от година преди това, искаше да я държи прикована под тялото си в продължение на дни, беше я нарекъл красавица, а сега... Въздъхна. Просто си мислеше, че е хубава и ѝ предложи бърза свалка само за една нощ. *Не, не за една нощ. Искаше ме само за няколко часа.*

— Глупак — промърмори тя.

— Кой? — проговори тихо зад нея дълбок глас.

Триша се извърна в стола и се сблъска със Слейд. Хвана се за сърцето.

— Никога повече не се промъквай зад мен по този начин. Ще ти струва ли много, ако издадеш някакъв звук, когато приближаваш?

Веждите му се извиха и усмивка разтегна пълните му устни.

— Тогава няма да мога да наблюдавам реакцията ти.

Триша въздъхна.

— Радвам се, че поне ти е забавно. На мен със сигурност — не.

Тя огледа стаята, разбра, че няма никого наоколо и веднага се напегна. *Ona!* Това беше първият път, в който оставаха съвършено сами, след онази нощ, когато я беше изпратил до вкъщи. Бяха имали съвместна работа, когато възникнаха проблемите с Ели Брауер и нейния съпруг от Новите видове. Фюри бе прострелян по време на пресконференция от членове на враждебно настроени групи, а после, докато се възстановяваше, домашната медицинска сестра го бе упоила, опитвайки се да го докара до лудост. Но през цялото време двамата се бяха държали професионално.

— Какво ти е нужно?

— Добре, че не попита какво искам. — Той й се ухили, скръстил ръце върху широките си гърди. — Джъстис предприема едно пътуване и иска ти да го придружиш. — Повдигна вежди. — Каза да ти предам да си опаковаш багаж за два дни. Нямах представа, че ти и Джъстис спите заедно.

Триша се вторачи в него.

— Знаеш ли, господин Норт и аз... между нас не се е случило нищо. Той е мой шеф и твой лидер. Единствените ми отношения с Джъстис са професионални.

Езикът му облиза долната устна. Младата жена го наблюдаваше, бързо погледна в сините му очи, приковани в нея.

— Знам, но обичам да те гледам как почервеняваш, когато се ядосваш. — Изведнъж се усмихна. — Джъстис иска да си готова за търгване след час.

— Но...

— Един час. Не спори с мен. Аз съм само пратеник.

— Но къде отиваме? Точно сега и утре съм дежурна. Какво иска Джъстис от мен?

Слейд сви рамене, все така усмихнат.

— Аз просто трябваше да ти предам съобщението. Ще се видим след час, док. Ще те чакам отпред пред къщата ти.

Триша го наблюдаваше, докато напусна клиниката. Преди да успее да се въздържи, от устните й се отрони проклятие. Той обичаше да я дразни и имаше истински талант за това. Вдигна телефона, за да

се обади на доктор Тед Трейдмонд, втория лекар, който бе нает на непълен работен ден, за да покрива част от смените ѝ.

Имаха наистина нужда от повече медицински персонал. Двамата лекари и медицинските сестри бяха недостатъчни. Отбеляза си на ум, когато говореше с Джъстис, отново да му напомни за това. Той стоеше начело на Новите видове, беше техен лидер и взимаше повечето решения в Хоумленд.

Погледна телефона, изкушаваше се да му се обади и да му каже, че няма да заmine с него, но промени мнението си. Тя го уважаваше и по някаква причина той имаше нужда от нея при това пътуване, при което бе необходимо да си вземе и багаж. Може и да не изпитваше желание да отиде, но щеше да го направи.

Триша нямаше представа какво да опакова в чантата си. Изруга, реши да си вземе по малко от всичко. Грабна няколко чифта дънки, няколко чифта панталони, както и някои хубави ризи, заедно с една черна рокля, за всеки случай. Последва бельото. Взе чифт обувки с високи токчета, едни с равна подметка и реши да obuе удобните маратонки, които имаше. Опакова и няколко тениски, за спане.

Влезе в банята да приготви и една ръчна чанта. Сложи вътре гримове, лични вещи, взе шампоан и балсам, в случай, че отседнеха в хотел. Мразеше мострите. Косата ѝ бе прекалено дълга и нямаше полза от тях.

Отпред пред входната врата спря черен джип и наду клаксона. Триша погледна часовника си, бе пристигнал петнадесет минути порано. Стисна зъби. Слейд действително се наслаждаваше да ѝ създава трудности. Тя грабна дамската си чанта, куфара и метна ръчната чанта на рамо. Заради теглото на целия багаж се замъкна с усилие до входната врата.

Никой не дойде да ѝ помогне. Погледна многозначително охранителя, който управляваше джипа, но той просто я наблюдаваше, докато тя затваряше вратата и се бореше с ключовете да заключи. Част от раздразнението ѝ отслабна, когато разбра, че водачът не е Слейд. Отпусна се, пое си дълбоко дъх и се обърна. Постара се да не пъшка, докато стигне до тротоара. Куфарът ѝ тежеше, а дръжките на ръчната ѝ чанта болезнено се впираха в рамото ѝ.

Задната врата на превозното средство се отвори и от там изскочи Слейд. Усмихна ѝ се, съгледал багажа ѝ. Клатейки глава тръгна да

отвори багажника. Отдръпна се да ѝ направи път, засмя се и с жест ѝ показа да сложи нещата си вътре.

— Боже, благодаря ти за помощта. — Тя му хвърли гаден поглед.

— Казах, че отиваме за два дни, а не за две седмици, док. Предполагам, че можеш сама да сложиш багажа си вътре, след като си решила да носиш всичките глупости, дето си наблъскала в тези чанти.

Младата жена изстена, когато вдигна куфара да го постави в багажника на колата.

— Не знаех какво ще ми е нужно, затова си взех различни дрехи. Би ми спестило много опаковане, ако някой... — Тя погледна към него, докато хвърляше чантата в джипа. — ... ми беше казал къде отиваме и за какво става въпрос.

Той затвори капака.

— Да тръгваме, док. Нямаме на разположение цял ден, за да стоим тук и да си приказваме.

Триша беше ядосана. Стисна дамската си чанта в ръка. Задната врата на джипа все още бе отворена, тя подмина Слейд и се качи вътре, знаейки, че това е неговото място. Хвърли му подла усмивка, докато се наместваше удобно на все още топлата от задника му седалка. Затръшна вратата и се обърна, за да попита Джъстис какво става. В автомобила нямаше никой друг, освен водача и Слейд, който в този момент отвори другата задна врата и се качи до нея. Вратата се затвори.

— Джъстис последен ли ще го вземем? — Ненавиждаше надеждата, прозвучала в гласа ѝ.

Слейд закопча предпазния колан.

— Сложи си колана, док. Не. Джъстис вече замина. Ще се срещнем с него след няколко часа.

Младата жена въздъхна и направи каквото ѝ каза.

— Къде отиваме? — Тя съсредоточи вниманието си върху мъжа зад волана. — Аз съм доктор Триша Норбит. А вие как се казвате?

— Барт — отвърна ѝ весело той и срещна погледа ѝ в огледалото за обратно виждане. — Отиваме на север в един частен курорт.

Тя се намръщи смутено.

— Защо?

— О — Барт запали двигателя, — господин Норт има доста срещи там. Идеята беше да е достатъчно отдалечено, за да бъде

неудобно на медиите, да го последват, за да узнаят какво прави. Надяваме се, че няма да разберат, докато не привърши.

Младата жена пренебрегна Слейд.

— Какви срещи? Знаеш ли?

— О, естествено. — Младежът бе много приказлив, което я устройваше. — Господин Норт иска да купи там земя за Новите видове. Уредил си е среща с няколко служители и с човека, който ще продава. Чух, че искал и вие да присъствате, в случай, че някой има някакви въпроси, свързани с медицинските глупости. — Той си пое дъх. — Чули сте тъпите слухове за това как хората могат да прихванат парвовирус от Новите видове, нали? Бях малко притеснен, но Тайгър се закле, че са глупости. Познавате ли Тайгър, доктор Норбит? Не е вярно, нали? Не мога да прихвана животински болести, като работя с Новите видове, или мога? Защото това е нещо, което наистина мразя. Ако е вярно, трябва да ни плащат компенсации заради опасността. Майка ми ме съветва да ида на ветеринар, да си бия ваксина, в случай че...

— Млъкни! — изръмжа Слейд.

Триша подскочи от тона му, а шофьорът затвори уста. Тя обърна глава и хвърли поглед на спътника си. Той сви рамене.

— Твърде много говори, а това ме дразни.

Младата лекарка се опита да скрие възмущението си.

— Давам ти думата си, Барт, че не можеш да прихванеш парвовирус от Новите видове. Благодаря ти — наблегна на думите, — че ми каза къде отиваме и защо. — Хвърли още един злобен поглед към мъжа до себе си. — Някои не оценяват любезните хора, но не и аз.

Слейд се извърна леко към нея, погледна я от високо, усмихна се и скръсти ръце на широките си гърди. Той открито се загледа в деколтето ѝ и задържа погледа си там.

— Мога да бъда много мил, когато поискам. Знам как да предразположа към разговор. — Вдигна поглед и ѝ намигна. — Много съм добър с устата, когато съм мотивиран. — Той погледна надолу към скута ѝ и усмивката му се разшири. — Наистина имам отлични умения.

Кучи син. Триша стисна зъби, отказвайки да го произнесе на глас. Той нямаше предвид разговор и тя го знаеше. Защо винаги се опитваше да я дразни? Може би си мислеше, че я притеснява с явните

си сексуални намеци, но тя бе лекар. Пое си дълбоко въздух и се усмихна насила. Твърде често бе тормозена от пияни мъже в спешните отделения, за да му позволи да я засегне.

— Устните умения са нещо прекрасно, което може и да притежавате, господин Слейд. — Вниманието ѝ се насочи към чатала на черните му панталони и се задържа там. После позволи на погледа си бавно да обходи тялото му, спирайки се на всеки сантиметър от него, докато се взря в очите му. Видя как усмивката му изчезна и бе наясно, че нейните действия изтриха веселия израз на лицето му. — Предполагам мога да кажа, че самата аз притежавам изключителни умения. — Усмихна му се широко, облиза устни, като позволи на езика си бавно да се плъзне по повърхността им. Той стисна челюсти и се размърда на седалката. Тя забеляза интереса му. — Добрият разговор е много важен, не мислиш ли? Толкова е стимулиращо и приятно, ако се води правилно. Може да се изненадаш, колко много съм научила като лекар по този въпрос. От дълго време не съм имала наистина добър разговор, а понякога изпитвам почти болезнено желание от стимулиране. — Присви очи. — Но за съжаление, все още не съм срещнала някого, с когото да искам да разговарям истински. Постоянно попадам на смотаняци, които нямат финес.

Той изръмжа към нея. Тя се засмя и се извърна настрана, за да гледа през прозореца, тъй като вече напускаха Хоумленд. Охраната на главната порта само им махна да продължават. Триша не си направи труда да погледне към Слейд. Страхуваше се, че все още я наблюдава. Размърда се, за да се настани удобно и остана загледана през прозореца.

— Надявам се, двамата нямате против, че се каня да подремна. — Не можа да устои, обърна глава и стрелна с поглед Слейд. Вниманието му продължаваше да е съсредоточено върху нея, а невероятните му сини очи я фиксираха намръщено. Всъщност изглеждаше ядосан.

— Приятна дрямка, доктор Норбит. Ще ви събудя, като пристигнем — предложи Барт. — Ще ви преча ли, ако слушам радио?

— Не, изобщо. — Младата жена се обърна отново към прозореца и осъзна, че наистина се чувства много изморена.

— Побързай! — изрева мъжки глас. — Карай по-бързо! Те са точно зад нас.

Триша се събуди изведнъж, когато се удари в прозореца. Простена от болката, избухнала в горната част на челото ѝ. Беше все още сънena и дезориентирана, обърна глава да огледа колата и да види какво става.

Слейд се бе навел напред между седалките, Барт управляваше джипа. Младата жена погледна навън заобикалящата ги местност — движеха се през горист район по двулентов път, с гъсто израснали дървета от двете страни на шосето. Слънцето се бе спуснало ниско над хоризонта и скоро щеше да настъпи нощта. Триша сложи длан върху челото си, там, където все още пулсираше болката. Дръпна ръка да види има ли кръв. Нямаше такава.

— Настъпи газта докрай! — изръмжа Слейд. — Ще ни ударят отново!

Кой ще ни удари? Триша извъртя глава да погледне назад. Видя червен пикап, с метална решетка, да приближава бързо задната част на джипа им. Отвори уста, щом разбра, че ги настига и се кани да ги блъсне. Ахна тихо, когато огромната машина се врязва в багажника на техния автомобил.

Джипът изви и поднесе встрани на тесния път. Главата на младата жена отскочи и се удари в гърба на тапицираната седалка на водача. Предпазният колан се врязва болезнено в долната част на корема ѝ и тя разбра, че е паднал от рамото ѝ докато е спала.

— О, боже! — изхленчи Барт. — Те се опитват да ни убият.

— Натисни газта! — изрева Слейд. — Нашият двигател е мощен. Не биха могли да ни избутат, ако увеличиш скоростта.

— Не мога! — изрева Барт. — Губя контрол. Завоите са много остри.

— Следващия път аз ще карам — изръмжа Слейд.

Триша изпита страх, докато се оглеждаше встрани от пътя. Навсякъде имаше дървета, от едната страна на тясното шосе се издигаше склон, а от другата — страната, откъм която седеше — се спускаше в огромна пропаст. Втренчи се надолу. Намираха се на планински път, който се изкачваше нагоре.

— Обади се за помощ — изрече, объркана и ужасена от адската ситуация.

— Няма сигнал — изръмжа думите Слейд, очевидно бесен.

Той обърна глава, за да погледне назад. Прокле и се хвърли на седалката до Триша. Остана потресена от оръжието, което той извади иззад гърба си, под колана. Беше черен пистолет.

— О, по дяволите! — ахна тя.

Пикапът ги блъсна отново. Младата жена отхвъркна срещу вратата до нея, но този път не успя да си удари главата. Вместо това тялото ѝ притисна ръката, с която се държеше за дръжката. Слейд бе отхвърлен към облегалката на предната седалка. Той се обърна, застана на колене и се надвеси назад. Насочи оръжието си.

— Запуши си ушите, док!

Тя го направи в мига, в който той стреля. Задното стъкло се пръсна. Звукът от изстрела бе оглушителен. Джипът поднесе и почти се наклони на две колела. Барт прокле тясната лента, взимайки завоя твърде бързо.

Триша се завъртя, за да види какво става отзад. Под капака на червения пикап излизаше бяла пара. Не знаеше дали Слейд е улучил двигателя, вероятно бе радиаторът, или нещо друго. Автомобилът забави ход и джипът дръпна напред. Слейд прекрати стрелбата. Изруга, пусна празния пълнител и зареди нов, който извади от страничния си джоб. Когато взеха следващия завой, пикапът го нямаше зад тях.

Младата жена се вторачи в Слейд. Сините му очи проблясваха, отправени към нейните.

— Добре ли си, док?

Тя успя да кимне.

— Кой беше това?

Той сви рамене.

— Предполагам, че не са наши приятели. — Дръпна се в края на седалката и постави пистолета между тях. Отмести поглед от лекарката, за да огледа счупеното отзад стъкло. През зейналата дупка, в колата нахлуваше въздух. Мъжът измъкна мобилния си телефон от джоба. Отвори го, взира се в него няколко секунди и злобно изруга.

— Все още няма сигнал. — Погледът му срещна нейния. — Къде е телефонът ти, док?

— Щом твоят няма връзка, значи и моят няма да работи.

— Човек никога не знае. Може да сме на различни оператори. Къде е? Няма смисъл да седим и да спорим. Предпочитам да опитам.

Триша посегна към чантата си, но тя не беше там, където я бе оставила. Погледна надолу и видя, че е паднала на пода. Показа му я. Слейд се хвърли натам. Ръката му почти смачка чантата, когато я издърпа. С няколко груби тръсвания изпразни съдържанието ѝ между тях на седалката.

Младата жена се пребори с желанието си да му изкрещи, но остана само с отворена от шока уста. Това бяха нейните неща, а той ги разпръсна по цялата седалка, като боклук. Слейд мушна ръка в бъркотията, която бе създал, извади клетъчния телефон и го отвори.

— Дявол да го вземе! — изръмжа той и го хвърли на пода.

— Това е моят телефон! Не го чупи!

Темпераментът на Триша пламна. Тя също бе уплашена и много, много ядосана. Разкопча предпазния колан, за да може да се пресегне напред и да вземе мобилния си телефон. Слейд я бутна назад с ръка, обратно на мястото ѝ.

— Все едно, не работи — изръмжа той, докато я наблюдаваше.

— Хвърли своя, не моя. Това е грубо.

— Съжалявам. Не исках да бъда неучтив, след като някой се опитва да ни убие.

— Хей! — извика Барт. — Зад нас има друг пикап. Ще спрете ли да се карате? Мисля, че имаме друг проблем. Изглежда те не са сами!

Триша обърна глава и с ужас се взря в задната част на джипа. Автомобилът, който ги приближаваше, беше син, с метална решетка отпред, почти близък на червения. Видя как един мъж се изправи в каросерията на пикапа, а в ръката, облегната на кабината, за да пази равновесие, стискаше щанга. В другата ръка държеше пистолет, с който се прицелваше в тях. Тя отвори уста да предупреди.

Слейд се пресегна, сграбчи с юмрук Триша за ризата и я натисна надолу в седалката. С тялото си покри нейното, чантата и вещите, изсипани от нея, се забиха в корема ѝ. Ръката му се мушна между нея и седалката. Напипа гърдата ѝ, стисна я, после обърна длан и откри пистолета. Издърпа го твърде грубо. Прозвуча силен звук, но Триша едва го чу, тъй като бедрата на Слейд бяха покрили ушите ѝ.

Главата ми е между краката му. Това означава, че буцата отзад на врата ми е... Тя стисна зъби. Как може Слейд да е възбуден,

когато някой стреля по нас? С всички сили се опита да се измъкне измежду бедрата му, но масивното му тегло я задържахше долу. Мускулите на краката му я стиснаха и почти смачкаха главата ѝ.

— Не мърдай! — предупреди я той. — Притискаш топките ми, като шаваш.

— Майната ти! Махни се от мен! — извика му.

Изведнъж голяма ръка плесна тежко задника ѝ, изпращайки вълна от болка до мозъка ѝ. Триша остана потресена.

— Лицето ми е точно тук, док. Не ми причинявай болка и аз няма да те нараня.

Тя изпищя. Беше ужасена, ядосана и дупето ѝ гореше на мястото, където я бе ударил с голямата си длан. Нещо се блъсна силно в джипа и Слейд се преобърна от Триша. Отхвъркнаха напред, тялото на младата жена се свлече с неговото. И двамата се забиха в гърбовете на предните седалки.

— Карай! — нареди остро Слейд на Барт. — Още един такъв проклет удар и ще отидем по дяволите!

По дяволите? Лекарката се уплаши от тона му. Секунда по-късно джипът подскочи рязко. Двамата с него изцяло паднаха от седалката. Чу се мъжки вик. Барт. После Триша тупна силно отново по гръб върху седалката, притисната пак под тежестта на Слейд.

Тя чу ужасен шум, когато всичко издрънча, подскочи и се разтърси толкова силно, че жената се запита, дали ще се разтресе заедно с всичко останало. Изведнъж се разнесе оглушителен гръм, секунда по-късно джипът се наклони рязко и тя бе отново изхвърлена от седалката. Изпищя от неподправен ужас. Вече не знаеше кое е горе и кое — долу. Не усещаше нищо друго, освен болка, страх и чувството, че се движи. Ръце сграбчиха бедрата ѝ и тя се блъсна грубо в тялото на Слейд. Стъклото звънтеше така, сякаш се взривяваше. Металът изскърца и се разби с оглушителна сила. Триша продължи да пищи, но всичко спря да се движи изведнъж.

Младата жена едва си поемаше въздух, докато лежеше върху нещо твърдо. Рамото, ухото и ръката я боляха. Опитва да се успокои, отвори очи, но веднага съжали, че го е направила. Откри, че тялото ѝ е проснато върху тавана на колата. Разбитото задно стъкло се намираше непосредствено от дясната ѝ страна, което ѝ показваше, че по някакъв начин бе изхвърлена най-отзад в багажното отделение. Втренчи се в

пръстта и тревата по земята, намиращи се само на една ръка разстояние. В близост до задната част на джипа се извисяваше дебел ствол на дърво. Най-накрая съзнанието ѝ се проясни — автомобилът се бе приземил върху покрива си.

Триша се размърда и това предизвика болка, която се изстреля от коляното нагоре по крака ѝ. Изстена. Подпря се на ръката си, въпреки че рамото я болеше, и опита да се надигне. Успя само да повдигне глава. Обърна се наляво и съзря Слейд на няколко сантиметра от себе си. Лежеше проснат на една страна, с гръб към нея, положил глава на бедрото ѝ. Ръката му се раздвижи и той докосна лицето си.

— По дяволите — изстена Слейд. — Док? — Гласът му се задълбочи, тялото му трепна. — Док? — Тревогата уплътни тона му.

— Тук съм, зад теб. Добре ли си? — Триша прочисти гърлото си. Докато говореше гласът ѝ се прекърши.

Слейд изви глава, за да я погледне.

— Добре съм. Зле ли си ранена?

— Ранена, но жива. Можеш ли да видиш Барт? Всичко, което успявам да зърна оттук, е гръбът на седалката и теб.

Слейд леко се премести и простена, надигна глава.

— Виждам го. Провиснал е с главата надолу, но се движи. Чувам го как диша.

Болезнен стон се разнесе от предната част на джипа. Триша облиза пресъхналите си устни и моментално усети вкуса на кръв. Започна бавно да се изтласква към пръстта, с намерението да се измъкне от отломките. Една ръка я хвана за бедрото.

— Не! — нареди Слейд. — Те имат пушки. Не знам колко далеч сме се изтъркаляли, но може да са горе. Като излезеш оттук, ставаш лесна мишена.

— О, боже! — изхлипа Барт тихо.

— Трябва да му помогна. — Триша срещна погледа на Слейд.

Ноздрите му се разшириха.

— Добре. Пропълзи върху мен, за да стигнеш до него. Под мен има много счупени стъкла, не искам да се нарежеш. Трябва да останеш вътре в джипа. Ако не можеш да го достигнеш през седалките, забрави за него, докато не изляза и разузная. Трябва да знам дали сме в безопасност и могат ли да стрелят по нас.

— Искаш да пълзя върху теб? Но...

— Направи го, док! Не се шегувам за счупените стъкла. Всички прозорци са разбити. Подсиленото стъкло е под задника ми. Джипът е едно от превозните средства, специално построени за нас. Това е закалено стъкло, но ръбовете му са остри. Пропълзи най-напред по тялото ми, след като го направиш, аз ще се измъкна да огледам къде се намираме. Надявам се, да сме се изтърколили достатъчно далеч надолу по хълма и те да не ни виждат. Но могат да се спуснат и да ни довършат. Във всеки скучай, не искам да се задържаме тук за дълго. Те знаят къде сме и ще ни намерят достатъчно лесно. Сигурен съм, че сме оставили пътека от отломки, по която ще ни открият.

Триша се завъртя настрани. Имаше достатъчно място да се плъзне под задната седалка. Срещна погледа на Слейд. Той ѝ се усмихна, но усмивката не стигна до очите му.

— Нали искаш да пълзиш по мен, док? Сега е твоят шанс.

Тя му се намръщи.

— Ти си голям задник.

Той ѝ намигна.

— Няма да се притеснявам за задника си, когато се качиш върху мен. Внимавай с лактите и коленете, сладурче.

Тя отвори уста, за да му каже, че сега не е време да започва с глупостите си, но Барт изхлипа от предната част на колата.

Усмивката на Слейд избледня.

— Мърдай, док. Всеки момент могат да се спуснат да ни търсят. Не смятам да седя като риба в аквариум, ако започнат да стрелят.

Триша внимателно се пресегна и сложи дланите си до главата на Слейд. Той внезапно се премести и протегна ръце към нея.

— Подпри се на моите. Има стъкла. Ще те повдигна толкова, колкото мога. След това сложи ръце на краката ми. Внимавай с коленете, док. Сериозно. — Намигна ѝ отново. — Знам, че изгаряш от желание да разбереш колко съм голям, но предпочитам да го направиш с ръцете.

— Копеле — прошепна Триша, без наистина да го мисли.

Тя му се усмихна смело, убедена, че в този момент, той се прави на глупак, само за да я разсее. Щеше да се притеснява от тежкото им положение, ако не беше той. Току-що се бяха изтърколили по част от планината. Мъже с пушки може би бяха на път към мястото на

катастрофата, а Слейд се опитваше да привлече вниманието ѝ към себе си, а не към опасността.

— Благодаря — прошепна тихо и сложи ръце в големите му шепи. Преплетоха пръсти, притиснаха длани, и той пое тежестта ѝ. Започна да я издърпва над тялото си. Триша повдигна долната част на своето и се подпря на колене. Постара се да не обръща внимание, когато гърдите ѝ се отъркаха в лицето му, а коремът ѝ мина достатъчно близо, за да усети горещото му дихание през тънкия плат на ризата си.

— Може би ще предприемеш някаква диета, когато излезем живи от тук — предложи тихо Слейд.

— Целуни ми задника.

Той се засмя.

— Точно сега не е удачно да слагаш задника си върху лицето ми, док. Имаме време само да те издърпам. Колкото и да ми е приятно, че се намиращ там в момента, движи се по-бързо, сладурче.

Коленете ѝ достигнаха раменете му. Подпря се на бедрата му, знаеше, че ще ѝ се наложи или да издърпа с ръце тялото си по неговото към краката му, или да пълзи по него на колене.

— Побързай, док!

Младата жена внимателно сложи коляно на рамото му. Ръцете му внезапно я хванаха за бедрата и повдигнаха долната част на тялото ѝ, все едно правеше лицева опора върху него. Избута я напред. Триша беше почти изхвърлена в празното пространство между предните седалки, но само главата ѝ, стигна до колонката между двете врати. Притисна се ниско върху тясната повърхност. Сега можеше да види Барт. Слейд се раздвижи под краката ѝ, които все още бяха върху него.

— Не мърдай оттук, док. Измъквам се навън. Ако чуеш изстрели, беше ми приятно да те познавам.

— Бъди внимателен — предупреди го тя.

ГЛАВА 3

Триша съсредоточи цялото си внимание върху Барт и започна да го оглежда. Той все още беше пристегнат от предпазния колан, който го придържаше към седалката. Беше в безсъзнание, а ръцете му висяха към тавана на колата. Видя, че лявата е цялата в кръв и се пресегна внимателно. Трудно можеше да я достигне, тъй като се намираше от другата му страна.

Тя изруга мислено, осъзнавайки, че травмата е от премазване. Кожата беше разкъсана и младата жена предположи, че ръката му е изскочила от прозореца, когато стъклото се е пръснало при преобръщането на джипа. С върховете на пръстите си докосна крайника, за да провери за други контузии и реши, че китката му също е пострадала. Напипа счупената кост, но плътта не беше разкъсана. Мъжът рязко се събуди.

— Барт? — Тя преглътна. Гласът ѝ се пречупи. — Къде те боли, освен натъртеното от колана и ръката?

— Кракът ми — отвърна, едва поемайки си въздух. Сълзи напълниха кафявите му очи, когато започна да плаче.

По дяволите. Триша не можеше да се промъкне по-нататък в зоната на водача, тъй като тялото му ѝ пречеше, а и воланът беше високо. Би могла да види по-добре, ако имаше фенерче, защото слънцето залязваше и светлината бе слаба.

— Можеш ли да движиш и двата си крака?

— Боли — тихо изплака той.

— Хайде, Барт! — нареди му остро. — Нападателят може да ни последват. Раздвижи си краката. Направи каквото ти казвам.

Той изстена от болка.

— Чувствам ги и мисля, че мога да ги движа.

Триша кимна и погледна нагоре, там, където трябваше да бъдат краката му. Не видя да капе кръв от тях, нямаше и по тапицерията на тавана. *Още един добър знак.* Наложил си да остане спокойна, за да може да мисли. Главата ѝ пулсираше, цялото тяло я болеше, вероятно и

тя бе ранена. Все още усещаше вкуса на кръв, но нямаше желание да търси причината. Щеше да прецени собствените си травми по-късно, сега трябваше да се погрижи за младия човек.

— Чуй ме, Барт. Искам да знам дали краката ти са затиснати, или ще можем да те свалим долу. Раздвижи ги, за да видим дали са свободни. Разбра ли ме?

— Боли — изскимтя мъжът.

Триша стисна зъби.

— И мен ме боли. Хайде! Чу ли ме, когато ти казах за онези, които ни избутаха от пътя? Те могат да слязат, тук долу, и да ни убият. Длъжен си да ми съдействаш. Ще съм в състояние да се погрижа по-добре за теб, ако успеем да те освободим. Там, където се намираш сега, няма достатъчно място, за да ти окажа помощ. Трябва да прегледам травмите ти, но това може да стане, само ако имам необходимото пространство.

— Добре — промърмори тихо той. — Ще се опитам.

Младата жена се послуша за някакъв сигнал от Слейд, досега не бе чула никакви изстрели. *Къде е той?* Внезапно я обзе страх. Тя и Брат не бяха от Новите видове. Дали Слейд ги бе оставил на произвола на съдбата, за да спаси собствения си задник? Надяваше се да не е така. *Може би е отишъл да потърси помощ, но нямаше ли преди това да ми се обади?* Не знаеше отговора и това много я безпокоеше.

— Мога да ги местя. — В гласа на Барт звучеше болка.

— Страхотно. Знам, че си в състояние да използваш само едната си ръка, затова пробвай да отвориш вратата с нея. Да видим дали ще стане.

— Не мога.

Триша се изви към мястото до шофьора. Жабката на колата се бе отворила и нещата бяха се разпръснали долу. Внимателно се придвижи към малкото пространство под седалката на пътника. Прозорецът от тази страна бе останал непокътнат, но стъклото се бе напукало като паяжина. Използва лист хартия, изпаднал от жабката, за да защити тялото си от хвърчащите парчета, и го счупи. Посегна към дръжката на вратата. Тя се движеше, но вратата не се отвори.

По дяволите, въздъхна лекарката. Огледа я и разбра, че все още е заключена. Протегна ръка, напипа бутона на ключалката и го освободи. Опита отново да отвори и този път се чу щракване. Като

стисна дръжката, се извърна, легна по гръб и бутна с едната си ръка. Вратата поддаде, откряна се няколко сантиметра и заора в земята отвън. *Два пъти, по дяволите!*

— Хей, док. — Слейд се наведе и надникна в катастрофиралия автомобил откъм страната на пътника. — Искаш ли да излезеш? Не видях досега някой от онези задници да се е спуснал след нас.

— Можеш ли да отвориш вратата?

Слейд вдигна глава да огледа.

— Не знам. Ще се пробвам да повдигна джипа няколко сантиметра, защото пръстта тук е рохкава и вратата е заседнала в нея. — Той замълча. — Може би. Пригответе се за малко раздвижване.

Тя разбра какво иска да направи, когато го видя да се обръща с гръб и да забива крака в земята до задната врата. Мъжът подпря колата и натисна. Лекарката понечи да му каже, че не е достатъчно силен да премести превозното средство, дори и на сантиметър, но почувства, че таванът под нея полека се надигна. Той избута джипа достатъчно, за да го отдалечи от земята.

— Натисни вратата — изстена Слейд. — Това куче е тежко.

Триша използва и двете си ръце, за да бутне силно вратата, която сега се намираше на няколко милиметра от земята. Тя се плъзна по тревата и пръстта и се отвори още десетина сантиметра. Младата жена натисна по-силно и отворът се разшири малко повече, но металът опря в леко възвишение. Слейд изпъшка и автомобилът се размърда отново. Вратата дълбоко се вкопа в земята под нея.

Той приклекна до отвора и пхна главата си вътре, между рамката на вратата и страничната колонка.

— Подай ми ръцете си да те издърпам.

Пролуката беше малко по-широка от мястото, където се намираше сега, някъде около четиридесет сантиметра. Тя изруга.

— Не мисля, че ще ми е достатъчно.

— Пошегувах се, когато ти казах, че имаш нужда от диета. Нека да опитаме, сладурче. Можеш да го направиш. Вие жените винаги си мислите, че сте по-дебели, отколкото сте в действителност. Отворът е много по-голям, отколкото ти се струва. Излез настрани.

Триша хвана двете ръце на Слейд. Той започна да я тегли бавно към себе си, а тя извърташе постепенно тялото си на една страна. Коленете ѝ опряха в предната седалка, но като натисна малко повече,

успя да раздвижи долната част на краката си. Мъжът я дръпна отново. Главата ѝ мина през тясното пространство, и така, както се бе извила настрана, прокара рамене, но когато дойде ред на гърдите, остана затисната между рамката на вратата и страничната колонка. Разбра, че е заседнала. Бюстът ѝ пречеше да мине през пролуката.

— Сега нямаше да имаш проблем, ако не притежаваше такива хубави цици — засмя се Слейд. — Някоя плоскогърда жена лесно би се провряла през дупката.

Лекарката вдигна глава и го стрелна със злобен поглед.

— Просто ме извади оттук! Не ми е удобно така.

— Поеми си дълбоко въздух, после го издишай до край. Аз ще броя до три. Едно. Две. Три.

Младата жена изпусна въздуха, докато почувства дробовите си като смачкани в гърдите. Така Слейд я издърпа лесно. Тя се задъха за глътка въздух, докато мъжът я изтегли на няколко метра от джипа. Пусна ръцете ѝ и я остави да лежи на земята. После я подхвана под лактите и ѝ помогна да се изправи бавно на крака. Огледа я критично, докато погледът му срещна нейния.

— Ще се справиш ли сама?

Триша провери крайниците си и кимна.

— Добре съм.

Той повдигна вежди.

— Нямаше да го кажеш, ако имаше огледало. Остани тук, а аз ще ида да видя, дали мога да освободя онзи бърборко.

— Лявата му ръка е премазана, а китката — счупена — предупреди го тя. — Постарай се да не я докосваш или да не се обляга на нея.

Жената погледна надолу, тъй като коляното ѝ пулсираше и видя дупка на панталона си. Наведе се, за момент ѝ се зави свят, но бързо премина. Докосна съдрания плат, напоен с кръв. Хвана краищата с пръсти и разшири дупката. Звукът от късането на материята, ѝ прозвуча оглушително.

Огледа внимателно оголеното си коляно и откри малка рана от разкъсване на кожата. Опипа я с пръсти. Кървеше слабо, затова сцепването не се нуждаеше от шевове. Изправи се и куцайки, започна да обикаля около автомобила. Осъзна, че цялото тяло я боли от натъртванията.

Джипът беше в плачевно състояние. Тя прецени смачканите страни и вдлъбнатината на тавана. Най-зле бе сплескана предната част на превозното средство. В близост до вратата на водача имаше голям прорез в метала. Единият ъгъл на двигателния отсек бе обезобразен.

Беше се втренчила в смазаната предница, докато Слейд отваряше вратата на шофьорското място. Колата изглеждаше така, сякаш се бе врязала в нещо по пътя си надолу. Триша предположи, че е било дърво, или може би няколко от тях бяха виновни за щетите по предната част на автомобила. Цяло чудо беше, че са живи.

Младата жена обърна глава и се загледа нагоре към планината. От мястото, където стоеше, не виждаше шосето, но можеше да проследи пътя на преобръщането на джипа, преди отломките да изчезнат в гъстите дървета. Счупени стъкла, откъснати части от колата, както и някои дрехи, бяха разпръснати по пътя на катастрофата.

Близо до едно дърво видя смачкан куфар. Той бе строшен и разкъсан, сякаш са го секли с брадва. Триша потрепери. На негово място можеше да бъде тя или Слейд, ако някой от тях бе изхвъркнал от джипа.

— Не! — изпищя Барт.

— Бъди мъж! — изръмжа му Слейд. — Няма да се мотаем тук цял ден. Броя до три, режа колана и те вадя. Задникът ти ще се свлече, но аз ти държа главата. Едно. Две...

— Не! — изкрещя младежът, паникьосан.

— Три!

Слейд срязва колана и издърпа крещящия Барт от превозното средство. Триша закуцука към плачещия шофьор. Слейд го пусна на земята и отстъпи назад. Погледът, който отправи към лекарката, показваше чисто отвращение. Поклати глава, стисна зъби и се отдалечи.

— Ти се оправяй с него. Отивам да спася, каквото е останало. Скоро ще се стъмни.

Тя се свлече на колене, за да огледа тихо хлипащия Барт. Изпълни я съчувствие към младежа, който бе в началото на двадесетте, но всъщност изглеждаше по-малък. Разбра, че е много изплашен. Прокара ръце по цялото му тяло, това бе единственото нещо, което можеше да направи, без лекарската си чанта. Налагаше се да прецени състоянието му само визуално и с опипване.

Огледа хълбоците, обхвана с длани едното му бедро, прокара ги надолу по протежение на крака, чак до глезена. Не откри никакви счупвания. Предпочете да не събува ботуша, за да разбере със сигурност, защото знаеше, че ако има травма, той ще придържа нараненото място и ще контролира подуването. Премести се на другия крак, стисна бедрото му, опипа го високо горе, после спусна ръка по цялата му дължина.

— Искате ли стая? — въздъхна Слейд. — Докосни ме по същия начин и се надявам да ми дадеш брачна халка, док.

— Проверявам за счупени кости. — Тя дори не погледна през рамо към него. — Дотук, добре. — Триша седна на пети и погледна намръщено Барт. — Къде те боли?

— Ръката.

Докато прокараваше длани по него, бе прегледала корема и главата му.

— А как са вратът и гърбът ти?

— Те са добре. Боли ме ръката. — Барт плачеше тихо, притиснал ръка до гърдите си.

Младата жена обърна глава и погледна към Слейд.

— Той вероятно има вътрешни травми, но не мога да знам със сигурност, докато не отидем в болницата. Единствените наранявания, които открих, са тези на ръката и китката. Ще донесеш ли моя куфар и някои от дрехите ми? Нуждая се от тях.

Той се намръщи и стисна устни.

— Искаш да се преобличаш? Остави ме на мира, док. Не може да си толкова суетна.

— Ти, глупав кучи син! — рече задавено Триша, гневът ѝ пламна мигновено. — Трябва да направя превръзка от някакъв плат за ръката му. А дръжката на куфара ще използвам като шина, за да обездвижа китката му.

Мъжът се изчерви леко.

— Ще ги донеса. Извинявай. — И тръгна.

Тя въздъхна дълбоко, което позволи на гнева ѝ да се разсее малко. И тримата бяха подложени на огромен стрес. Слейд се върна след минута. С помощта на нож разреза една от хубавите ѝ ризи на ивици. Лекарката се зае да превързва счупената китка на Барт. Докато го правеше, той припадна от болката, което донякъде бе добре, тъй

като Слейд изглеждаше много ядосан, че младежът продължаваше да плаче. Поне щеше да мълчи, докато е в безсъзнание.

Триша се възползва от това му състояние и превърза кървящата ръка, като осигури неподвижността ѝ с презрамка през врата му. Според нейната преценка, ако в най-скоро време не се положиха необходимите грижи за ръката му, щеше да я загуби цялата. Сподели тихо мнението си със Слейд.

— Ще го направиш — намръщи се той — веднага след като ни поникнат криле и излетим оттук. Какво очакваш да ти кажа? Заседнали сме тук.

— Можеш да отидеш до шосето и да потърсиш помощ, вместо да стоиш и да правиш умни забележки.

— А какво ще кажеш за мъжете от двата пикапа, които се опитваха да ни изтласкат от пътя? О, да. Те го постигнаха, сега могат да се върнат, само за да се убедят, че сме мъртви. Готови са на всичко, за да ни убият. Не забравяй, че имат и оръжие.

— Ти не ги видя да слизат насам, нали?

Лицето на Слейд се стегна в яростна гримаса.

— Може би помагат на идиотите от червения автомобил, в който пробих дупка. Но има и вероятност повечето от тях да са ни последвали. А може би искат да се позабавляват. Или точно в този момент се спускат надолу. Ще отида да проверя, ти оставащ тук. — Той се завъртя на пети и изчезна зад джипа.

Триша се отпусна назад и седна. Имаше главоболие и коляното ѝ пулсираше. Избягваше да мърда рамото си, което също я болеше. При всяко движение на дясната ръка потръпваше. Пресегна с лявата да опипа раненото място — не беше разместено, счупено — също. Надяваше се да е разтегнато сухожилие или дълбока драскотина. Натъртването на меките тъкани също бе много болезнено.

Барт дойде в съзнание. Младата жена му се усмихна.

— Как се чувстваш?

— Боли ме. Не желая тази работа повече.

Триша кимна.

— Не те обвинявам. Защо не се опиташ да седнеш?

— Не искам. Кога ще пристигне линейката? Слейд отиде ли за помощ?

— Отиде да се убеди, че тези, които ни изблъскаха от пътя, не са слезли насам да ни търсят. Той ще се върне и ние ще се измъкнем от тук скоро. Не се притеснявай, Барт. Аз съм лекар. Не помниш ли? Справяш се добре.

Слейд не обръщаше внимание на собствените си наранявания. Когато се изкачи на хълма, гневът поддържаше сетивата му в повишена бойна готовност. Бензинът, разлял се от катастрофиралия автомобил, объркваше обонянието му и трудно можеше да различи останалите миризми. Погледът му се стрелна нагоре по билото за някакъв признак на неестествено движение.

Триша можеше да бъде убита. Обзе го ярост при тази мисъл. Но определено беше ранена. Ароматът на нейната кръв се бе запечатал в съзнанието му, въпреки тази на горивото. Надяваше се един или двама от задниците, които ги нападнаха, да тръгнат след тях. Искаше да убие копелетата затова, че я бяха наранили.

Огромна скална маса, висока около двадесет метра, се изпречи като стена на пътя му. Джипът бе паднал от върха ѝ. Гледката го накара да осъзнае какъв късмет са имали, за да останат живи. Предницата на превозното средство бе поела голяма част от удара, но ако бяха паднали върху страничните врати... Той потръпна. Триша щеше да умре.

Споменът как се опитва да я прегърне, за да я предпази с тялото си в най-страшния момент от катастрофата, щеше винаги да го преследва. Бе се откъснала от хватката на ръцете му накрая, когато главата му се врязва в метала. Ударът го бе замаял достатъчно, за да направи тялото му слабо. Ужаси го фактът, че тя бе на косъм да излети от джипа, когато я видя да се озовава в най-задната част на автомобила.

Мъжът зад волана трябваше да бъде по-силен, по-твърд и да ги закара до определеното място в безопасност. А не като Барт, който, обхванат от страх и паника, бе загубил контрол над ситуацията и бе разбил превозното средство. Слейд стисна зъби.

Би трябвало да настоява, той да шофира, но Джъстис искаше човек за шофьор, за да привличат по-малко внимание. Тъмните стъкла защитаваха Слейд от погледите на пътуващите в другите превозни

средства на пътя. Закле се, че това бе последният път, в който спазва определени порядки. Ако продължаха пътуването с Триша в друг автомобил, щеше сам да седне зад волана.

Добре, че бе настоял той да придружава лекарката. Мисълта, че можеше да я нападнат, без да е с нея, го накара вътрешно да изстене. Слейд продължи да оглежда околността за някакви следи от нападателите. Те щяха да следват пътя на катастрофата, за да ги намерят. А може би са предположили, че всички в джипа са мъртви.

Отдъхна си. Неговите хора щяха да разберат, че нещо се е случило, когато не пристигнеха навреме. Щеше да настъпи нощта, преди да дойде помощ, но на всяка цена трябваше да запази Триша жива, независимо колко време щеше да е необходимо на хората му да ги открият.

Гласове и шум от срутване на пръст отляво го застигнаха едновременно. Той мигновено се притаи.

— Мамка му — прокле мъжки глас. — Имам нужда от ръкавици.

— Ти бъди благодарен, че имахме въжета. Мислиш ли, че са мъртви?

— Няма да оставя нищо на случайността — заяви трети мъжки глас. — Трябва да открием телата, за да докажем, че сме убили животинските изроди. Ще направим снимки с мобилните телефони.

— Надявам се това да ни издържи. Сигурен ли си, че тежестта ни няма да скъса въжето? — Човекът изрекъл тези думи имаше лек акцент. — Дали са минали от тук? Теренът е доста неравен.

Слейд се обърна и бързо се скри зад дърветата, за да чува по-добре. После видя шестима мъже облечени с различни дрехи, единственото общо между тях бяха пушките, метнати на гърбовете им. Устните му се разтвориха, зъбите му блеснаха, но той потисна ръмженето, което заплашваше да го издаде на враговете му.

Беше в състояние да се бие с тях, щеше да ги причака и да ги атакува, но какво щеше да стане, ако не победи? По време на катастрофата бе изгубил собственото си оръжие и нямаше с какво да застреля някои от тях, за да изравни бройката. А ако не успееше да убие мъжете, преди да го застрелят, Триша щеше да бъде беззащитна, оставена на милостта на хората.

Изръмжа тихо и бързо се обърна, за да се върне при нея. Нямаше да рискува собствения си живот. Барт не му се стори достатъчно твърд

мъж, за да пътува с травмите. Докато се движеше енергично, но предпазливо, за да не издаде присъствието си, Слейд взе трудно решение — ако младежът откажеше да върви с тях, щеше да го остави на мястото на катастрофата. Триша най-вероятно би протестирала. Тя имаше меко сърце и независимо от решението, което вземеше, той щеше да я спаси — дори и да му се наложеше да я удари и да я метне на рамо. Тази мисъл го накара да се движи по-бързо, за да отиде при нея.

— Трябва бързо да изчезваме — изръмжа Слейд зад Триша.

Тя подскочи, обърна глава и се намръщи. От внезапното движение рамото ѝ изтръпна.

— Какво става?

— Шестима мъже са по следите ни. Имат оръжие и въжета. Мисля, че набавянето на тези неща ги е забавило и затова не са се спуснали веднага след нас. Там, където излетяхме от пътя, теренът е много стръмен.

— Може би идват на помощ да ни спасят — изрече с надежда Барт.

— С пушки, препасани през рамо? — изсъска Слейд. — Я, стига! Те ще бъдат тук скоро. — Той се обърна. — Ставай! Аз ще взема всичко, което преценя, че ще е полезно за оцеляването ни, и тръгваме. След малко ще се стъмни и това ще помогне да загубят следите ни.

Триша стана с мъка, после посегна към Барт да го хване за здравата ръка и да му помогне да се изправи на крака. Той обаче твърдо поклати глава.

— Не. Аз оставам тук. Тези мъже са противници на Новите видове. Ще им кажа, че съм човек и те ще ми помогнат.

— Да не си се побъркал. — Тя затаи дъх. — Те се опитаха да ни убият и ти си мислиш, че като им обясниш, че си човешко същество, това ще е от някакво значение за тези типове.

— Те мразят Новите видове, сигурен съм, че затова ни нападнаха. Може би са си мислили, че и Джъстис Норт е с нас. Те наистина го ненавиждат.

Слейд се върна с ръчната чанта на Триша. Без да я пита, прехвърли дръжките през главата и едното ѝ рамо, като внимаваше да

не постави каишката на нараненото място. Това я изненада. Очевидно бе забелязал, че тази ѝ страна не е засегната. Той беше бесен, когато погледна към Барт.

— Ние тръгваме. Ако искаш да живееш, си размърдай задника и идвай с нас, защото мисля, че те ще те убият — изръмжа думите Слейд. — Ще умреш, ако останеш тук, хлапе. Нямам време да ти държа ръката, докато ти дойде акълът. Отказвам да рискувам живота си, или нейния, като стоя и обсъждам ситуацията с теб. Скачай на крака!

Барт вдигна поглед към Слейд.

— Аз съм човек, те няма да ми навредят. Ще извикат помощ.

— Ти ще умреш, но аз не разполагам с време за спорове. Предупреден си. Опитах се да те вразумя. Това е всичко, което мога да направя за теб. — Слейд се обърна и обхвана лицето на Триша с голямата си длан, принуждавайки я да погледне към него. Напрегнатият му поглед срещна нейния. — Трябва да се движим бързо, за да увеличим колкото се може повече разстоянието между тях и нас. Понеже куцаш, ще те нося на гръб. Бих те носил на ръце, но теренът е неравен и ще имам нужда от тях. Не спори с мен, док! Те приближават. Ако останем, ще умрем.

Тя бе принудена да се съгласи. Не се съмняваше, че тези мъже са опасни.

— Добре.

Слейд се обърна с гръб към нея и клекна. Завъртя глава да я погледне и разтвори ръце от двете си страни.

— Качвай се!

Откакто бе малко момиченце, никой не я бе носил така, но не се поколеба да се качи на гърба му. Обви леко ръце около врата му, за да не го задуши. Той притисна бедрата ѝ към своите и се изправи. Младата жена отправи поглед към Барт, лежащ на земята.

— Ела с нас. Моля те!

— Те няма да ме наранят. Когато отида в болницата, ще се обадя в Хоумленд. Ще им обясня какво се случи и те ще ви изпратят помощ.

— Последен шанс — изръмжа Слейд и се отдалечи от джипа. — Следвай ни или ще умреш. — И той тръгна бързо през гъстите дървета, без да дочака отговора на Барт.

ГЛАВА 4

Слейд намести Триша по-удобно. Тя обви плътно ръце около врата му, в опит да се задържи и да не се плъзне по гърба му. Той пъхна длани под сгънатите ѝ колене и ги склучи на корема си.

— Можеш да ме оставиш, в състояние съм да вървя и сама. Раната ми не е чак толкова зле.

— Така си добре. Искам да изминем поне километър, преди слънцето да залезе. Докато е светло, те ще продължават да ни преследват, затова трябва да се движим.

Със залеза на слънцето, небето над тях започна да почервява. Излезе вятър и откъм гърба им задуха студен въздух. Тялото на младата жена замръзна отзад, но отпред, където се притискаше към Слейд, ѝ бе горещо. Ръцете и бедрата я боляха от силата, с която го стискаше, за да не падне.

— Сигурно вече се измори, Слейд. Хайде, свали ме долу. Тежка съм. Знам, че си силен, но това е прекалено. Каза, че вече сме минали няколко километра. Поне забави темпото. Скоро съвсем ще капнеш.

— Млъкни! — нареди ѝ той. — Опитвам да се концентрирам, като си втълпявам, че не си на гърба ми. Проваляш всичко всеки път, щом си отвориш устата.

— Благодаря.

— Това не беше обида, все пак не си лека, колкото перце. Старая се да забравя, че те нося, искам да наложя на съзнанието и мускулите си, че не изпитват болка.

Тя прехапа устни.

— Съжалявам.

— Просто млъкни — въздъхна той.

Триша се въздържа от по-нататъшен разговор. Огледа се наоколо. Слейд преодоляваше бързо разстоянието — с дългите си крака се движеше по-енергично, отколкото тя можеше да подтичва. Намаляваше ход, само когато изкачваше хълм или трябваше да прескача паднал дънер.

Чу се изстрел, след кратка пауза — още два. Настъпи мъртва тишина.

— Какво беше това? — Сърцето на Триша заби силно.

Слейд спря, наклони глава и се напрегна.

— Сигурно са намерили Барт.

— Бяха изстрели, нали?

— Да. Три. — Младият мъж тръгна отново. — Изглежда не ги е впечатлил фактът, че той е човешко създание.

Триша не успя да спре сълзите, напълнили очите й. Тези мъже не биха стреляли по някого, ако не смятаха да го убиват. Барт беше сигурен, че те ще се смилят, щом не е от Новите видове. Той беше просто едно изплашено момче, което не заслужаваше да умре.

— Недей да плачеш за него, док — изръмжа Слейд. — Знам, че ти е трудно, но първо трябва да оцелеем, после ще скърбим. Вече не можеш да му помогнеш.

Тя се бореше срещу порива си да заплаче, разбираше, че Слейд има право. Ако преследвачите им се докопаха до тях, те и двамата щяха да загинат. Слейд ускори крачка, Триша се вкопчи в него.

Мракът падаше бавно. След време младият мъж забави темпото, но продължи да се движи.

— Как успяваш да виждаш?

Той дишаше тежко.

— Виждам много по-добре от теб в тъмнината. Зрението ми е отлично, но все още не съм намерил подслон.

— Трябва да си починеш.

Той прокле тихо и спря. Ръцете му освободиха коленете й. Триша простена, докато бавно я пускаше на земята. Изправи се, краката й трепереха. Беше толкова тъмно, че едва го виждаше. Подскочи, когато ръката му я докосна.

— Върви в тази посока. Ще те водя. Ще легнем за малко да си починем. Могат да продължат да ни преследват, ако имат фенери, но тъмнината ще ги забави. Вървах по камъните, колкото бе възможно, за да не оставям следи. Не са довели със себе си кучета следотърсачи. Постарах се да вървя, така че вятърът да духа откъм гърбовете ни, по този начин ще им е трудно да ни подушат.

Помогна й да се настани на меката трева. Тя се намести и удари лакътя си в нещо твърдо.

— Те не могат да ни подушат, Слейд. Новите видове имат тази способност, а не хората.

— Постоянно забравям — отвърна той. — Близко до теб има дърво, внимавай да не се удариш.

— Благодаря. Едва виждам в тази тъмнина. — Триша погледна към небето. — Няма дори луна.

— Гората е прекалено гъста, затова не я виждаш, но пък е добре за нас.

— Не трябва ли да се върнем по заобиколен път и да се опитаме да намерим шосето?

— Не. — Слейд се размърда и я докосна. Пръстите му неволно преминаха по гърдата ѝ и той отдръпна ръката си моментално. — Съжалявам. Подай ми чантата.

Младата жена я взе и я подаде в посоката, от която идваше гласът му. Той я пое. Триша чу как ципът се отваря и Слейд постави нещо в ръката ѝ.

— Това е всичко, което имаме. Трябва да пием по малко. Надявам се скоро да намерим вода.

Тя отвори бутилката и пи колкото да навлажни пресъхналото си гърло. После отпи още глътка и му я върна.

— Благодаря. Заповядай.

Ръката му докосна нейната, докато поемаше бутилката. Чу го как преглъща.

— Защо не трябва да излизаме на главния път?

— Сигурно има и други, които ни търсят. Може би обикалят пътищата и се надяват да се покажем. Поне така бих постъпил аз, ако преследвах плячка. Тук сме в по-голяма безопасност. Всички наши автомобили имат проследяващи устройства. Вероятно ще отнеме малко повече време, да ни локализират, тъй като няма сигнал толкова навътре в гората, но поне ще знаят къде да ни търсят. Джъстис е наясно накъде сме тръгнали. Сигурно вече се е досетил, че с нас се е случило нещо. Трябваше да пристигнем на местоназначението преди залез-слънце. Ще стоим тук. Надявам се, че моите хора ще ни намерят първи, преди престъпниците да ни открият.

— Мислиш ли, че твоите хора могат да ни намерят до утре?

Слейд се замисли.

— Нямам представа, док.

— Нали знаеш, че името ми е Триша. Нима ще те заболи, ако го кажеш?

Настъпи тишина.

— Няма да ме заболи.

Младата жена си пое дълбоко дъх. Беше преживяла ужасен ден, не се чувстваше добре, тялото я болеше, а стомахът я присвиваше от глад. Раздразнението ѝ нарасна.

— Но няма да го използваш, нали? Защо се инатиш и продължаваш да ме дразниш? Какво, по дяволите, съм ти направила?

Още няколко минути преминаха в мълчание. Триша поклати глава, сигурна, че той няма да ѝ отговори. Ръката му докосна рамото ѝ и тя подскочи изненадано. Не беше очаквала.

— Хайде да легнем и да си починем. Трябва да поспим няколко часа, докато все още е възможно.

— Ами ако ни намерят? Не трябва ли да се редуваме и единият от нас да стои буден?

— Не. Вятърът духа към нас. Ще ги подуша, ако се приближат достатъчно близо. Ще легна до теб. Може да ме използваш за възглавница, док. Необходима ти е топлината на тялото ми, за да се сгрееш.

— Не, благодаря.

Тя чу как мъжът изсумтя или може би се ухили, не беше сигурна кое от двете.

— Започва да става студено, а земята е твърда, док. Когато се измориш и замръзнеш, свий се до мен. Лека нощ.

Ръката му пусна Триша и той се опъна до нея. Бедрото му се допря до нейното. Зрението ѝ се приспособи към тъмнината и тя видя очертанията на тялото му на земята. След известно време, вятърът стана по-студен. Младата жена се размърда и се премести няколко сантиметра по-близо до Слейд. Обърна се на една страна и подложи длани под главата си, за възглавница. Измъчвах я глад и умора. Докато лежеше, друг проблем започна да напир в тялото ѝ.

— Слейд?

— Какво?

— Трябва да отида до тоалетната.

Той въздъхна.

— Добре. — Изправи се. — Подай ми ръка и ще те отведе някъде по-надолу.

— Защо?

Младият мъж се поколеба.

— Не искам да ми мирише на урина, док. И определено не искам да е срещу вятъра, ако се налага да правиш нещо друго.

— О — изчерви се тя. Не беше помислила за това.

Той я изправи внимателно на крака и тя го последва. Изминаха около двадесет крачки и спряха.

— Можеш да се облекчиш тук. Аз ще се отдалеча още малко по-надолу и също ще си свърша работата.

— От къде да знам, че няма да гледаш?

Слейд се засмя.

— Може да съм перверзник, но не чак толкова, док. Ще се върна след малко, затова побързай.

За последно Триша бе ходила на къмпинг преди петнадесет години. Разкопча панталона и го смъкна надолу. Тъмнината не ѝ помагаше особено. Молеше се Слейд да не е някъде наблизко и да я наблюдава. Дочу слаб шум и се намръщи. Точно сега му завиждаше, че е мъж. Облекчи се и набързо оправи дрехите си. Пристъпи няколко крачки напред и зачака.

— Надявам се, че не си се бърсала с ръката — изсумтя тихо той. — Ако си го направила с тази, ми кажи, за да те хвана за другата.

— Не съм — въздъхна Триша. — Ти си ненормален. Някой казвал ли ти го е? Кой би постъпил така?

Той се засмя.

— Не знам, но исках да бъда сигурен. — Хвана дланта ѝ и я поведе към мястото, където бяха лежали. — Лека нощ, док.

— Спри да ми викаш „док“. Казвам се Триша. Защо не ме наричаш по име? Какво, по дяволите, съм ти направила, че не ме харесваш? — Мълчание. Обхвана я гняв. — Няма да млъкна, докато не ми отговориш. Мисля, че искаше да си починеш.

— Не би посмяла. Спасих ти живота, като те носих на гръб почти четири километра.

— Разбира се, че ще го направя. Кажи каква е вината ми, за да не произнасяш името ми. Чакам отговор. Нямах си и представа колко

дразнещо е това. Ще започна да те наричам 215, ако не престанеш или не ми обясниш защо продължаваш да ме вбесяваш по този начин.

Ръмжене разкъса нощната тишина. Младата жена разбра, че този път бе прекалила. Усети го в момента, когато думите излязоха от устата ѝ, но бе твърде късно да ги върне. Беше прочела някъде, че абсолютно всички от Новите видове мразят да ги наричат със старите им номера. Нямаше желание да го обижда. Просто искаше да го нервира, така както той я дразнеше.

— Съжалявам. Нямах намерение да те обиждам. — Гласът ѝ стана нежен. — Просто искам да разбера, защо не ме наричаш по име.

Болка преряза Слейд при спомена за миналото му. Обзе го ярост. Така ли го виждаше тя, всеки път, щом го погледнеше? Като жертва? Като подивялото същество, събудило се в болницата, когато бе предположил, че тя е нова в лабораторията и достатъчно глупава, за да махне оковите му? Обикновено, когато му се бе отдавала възможност, той незабавно бе убивал мъжете човеци, но тя бе жена.

Никога не бе посягал на жена. Вместо това я бе сграбчил. Дори полузамаян, не искаше да я наранява. Веднага, след като бе притиснал тялото ѝ под своето, ароматът ѝ бе нахлул в съзнанието му. Бе погледнал в тези невероятни очи, видял нацупените ѝ устни и тялото му се бе събудило за живот. Беше я пожелал повече, отколкото всяка друга жена до тогава.

Бе искал да я задържи, колкото се може по-дълго. Да се наслаждава на всеки сантиметър от кожата ѝ и да я накара да изгаря от страст така, както самият той. Би могъл да преживее дни без вода и храна, само за да изпита удоволствие от тялото ѝ — да притежава нещо толкова красиво и забранено. Всяко наказание щеше да си заслужава цената на насладата, която щяха да изпитат заедно. Тогава, и само тогава, би я освободил от обятията си. Времето, през което щеше да бъде с нея, би му помогнало да преживее годините и болката, която ежедневно бе изпитвал в лабораторията.

Разбира се, нещата не се бяха развили така, както ги бе планирал. Беше изпаднал в шок, когато хората нахлуха в стаята и се нахвърлиха върху него. Рефлексите му бяха забавени от опиатите и той се беше събудил, за да открие, че светът около него се е променил. Вече не беше затворен в килия, нямаше ги оковите, приковаващи го към стената. Миризмата го бе уверила, че обстановката е напълно

непозната. Държаха го завързан, но разбираше причината, поради която го правеха. Щеше да ги нападне, ако беше свободен.

Четири жени в униформа бяха застанали до стената и го информираха, че е спасен и всичките му събратя са освободени, затова трябва да се успокои. Показаха му записи как спасяват оцелелите и се заклеха, че никой няма да го нарани. Отне му известно време да осъзнае факта, че му казват истината. Тези жени бяха там, за да му помогнат, не да му навредят, те не работеха за Мерикъл и ужасният живот вече не съществуваше.

От болницата бе преместен в далечен мотел, наскоро пустинята, заедно с още десетина от Новите видове. Четирите жени офицери бяха назначени да ги пазят. Хората бяха разбрали, че мъжете от Новите видове не нападат жени и използваха това да се подсигурят, че няма да ги заплашват. Беше проработило. Униформените дори не носеха оръжие, освен тези, които обикаляха територията, за да ги охраняват.

Правителството на САЩ им бе обещало земя, където можеха да се заселят. Място, където можеха да живеят в безопасност от пресата и от човешките същества, които ги смятаха за заплаха. Те прочетоха книги, изгледаха филми и разговаряха с хора, които отговориха на всички техни въпроси. Месецът, който прекараха в пустинята, в очакване строителството да приключи, ги бе успокоило и ги бе уверило, че имат права, равни на човешките. Новият им живот бе започнал в Хоумленд. От обект за тестване, Слейд се бе превърнал в достоен мъж. Лекарката очевидно не беше на това мнение. За нея той винаги щеше да остане 215.

Заболя го. Всичко, което желаше, бе тя да го види като мъж, като равен. А той бе оплескал нещата, като не можа да я разпознае, щом я видя отново. Очевидно в сърцето ѝ нямаше прошка за него. Болката бързо се превърна в гняв. *Да върви по дяволите. Ако някой мъж заслужава повече време, то това съм аз.*

Споменът за нея, за вкуса на кожата ѝ, за аромата на възбудата ѝ, изникна в съзнанието му. Тя може и да не мислеше за него като за мъж, но тялото ѝ говореше друго. Похот и желание избухнаха в него. Вероятно трябваше да ѝ даде урок, като ѝ покаже истината. Раздвижи се бързо, преди умът му да успее да го откаже от тази налудничава идея.

Внезапно две ръце сграбчиха Триша за раменете. Слейд я бутна на земята и я покри с тялото си. Младата жена започна да се бори, но не успя да се измъкне. Тежестта му я притискаше силно. Отвори уста, но ръката му я покри бързо.

— Нали не се каниш да викаш и да покажеш на онези убийци къде сме? Гласовете се чуват надалеч.

Имаше желание да му се развика, но само поклати глава. Ръката му моментално я пусна. Опита се да го избута.

— Махни се веднага от мен! — изсъска тя.

— Искаш ли наистина да знаеш защо не произнасям името ти, Триша? — тихо, почти шепнешком, я попита той.

Тя преглътна, изненадана, че се обърна към нея по име.

— Защо?

— Желанието ти да разбереш отговора е влязло под кожата ти, по начина по който ти си влязла под моята. Смятам, че е справедливо да те дразня така, както ти го правиш с мен.

— Как те дразня? Ти си този, който винаги има да добави нещо умно и постоянно прави груби, сексуални намеци.

— А ти си тази, с която толкова много искам да бъда, че изпитвам болка — изръмжа той. — Това е по-дразнещо, отколкото да си държа устата затворена, док. Повярвай ми. Аз не те карам да ставаш толкова твърда, че да се притесняваш да не сцрпиш панталоните си, нали? Ти правиш това с мен.

Думите му я оставиха безмълвна. Не бе очаквала от него такъв отговор. От всички неща, които можеше да каже, това дори не присъстваше в списъка.

С неговото травмиращо минало, предполагаше, че той мрази всички, които имаха медицинска професия. Мислеше си, че я взима за сноб, защото хората винаги я укоряваха, че е затворена. Тя не искаше да е такава, но просто не знаеше как да разговаря с тях.

— Нищо ли няма да кажеш, док?

Нямаше представа какво да каже. Слейд изръмжа:

— Ти си една студенокръвна кучка. Чудя се дали въобще можеш да се възбудиш. — Пое си дъх. — Разгорещаваш ли се понякога, док?

— Не съм студена.

— Наистина ли? Заблуждавала си ме през цялото време.

— Не е честно от твоя страна да говориш така. Ти дори не ме познаваш. Ние почти не разговаряме, освен да си кажем обиди или нещо грубо.

— Ъmmm — намести се той. — Разгорещи се за мен, док.

Триша ахна, когато Слейд се надигна, ръката му се плъзна между телата им и сграбчи блузата ѝ. Тя опита да се извърти, но мъжът се раздвижи бързо. Дръпна дрехата ѝ нагоре и избути ръцете ѝ. Пръстите му хванаха сутиена ѝ и го смъкнаха. Гърдите ѝ се освободиха и студения въздух погали голата ѝ кожа.

— Красиво — изръмжа той, преди устата му да се спусне надолу.

Обезумяла, младата жена опита да избути широките гърди на Слейд, но устните му се сключиха около щръкналото връхче. Задъха се от усещането, породено от горещата му влажна уста и грубия му език. Мъжът нежно засмука зърното ѝ и изръмжа от удоволствие, което предизвика вибрации по голата ѝ плът. Триша замря, престана да се бори. Чувството бе еротично, нещо, което не бе изпитвала досега. Слейд засмука по-силно.

Утробата ѝ се напрегна и тя не успя да спре стона, изтръгнал се от разтворените ѝ устни. Усещането от това, което правеше с нея, бе чудесно. Изви се като дъга, предоставяйки му по-добър достъп, и чак тогава осъзна, че е спряла да се бори. Вместо това дланите ѝ стискаха плата на униформата му, за да го придърпат по-близо.

Слейд смучеше и драскаше със зъби чувствителното връхче. Триша изстена силно. Зарови пръсти в косата му и задържа главата му на място. Сърцето ѝ препускаше лудо. Тя знаеше, че тялото ѝ отговаря на неговите докосвания и изгаряше от възбуда.

Той се надигна, за да остави малко разстояние между тях. Плъзна длан по бедрото ѝ, бутна го и разтвори краката ѝ широко. Тя ахна, когато ръката му покри слабините ѝ. Той притисна палец точно в центъра и потърка набъбналата пъпка. Заля я удоволствие, изви се към него.

— Да — простена Триша.

Слейд замръзна, цялото му тяло се напрегна. Дръпна ръка от влажната ѝ сърцевина, а устата му освободи гърдата. Студен въздух погали голото ѝ, мокро зърно, щом той се отдръпна. Тя отвори очи, опита се да го види, но всичко, което успя да различи, бе една сянка, надвесена над нея.

— Ти наистина можеш да се разгорещяваш — прошепна, толкова тихо, че тя почти не го чу.

— Слейд? — останала без дъх, с треперещ глас произнесе името му.

Мъжът промърмори яростна ругатня, отдръпна се от нея и се изправи. Триша се надигна, намръщи се от внезапната болка, пронизала рамото ѝ. Шокирана го наблюдаваше, докато той се отдалечи. Спомни си, че гърдите ѝ са голи и посегна да оправи бельото си. Смъкна блузата да се покрие.

— Ще се върна — каза грубо Слейд, — отивам да огледам наоколо.

— Но...

Младата жена затвори уста. Трепереше, цялото тяло я болеше. *Този кучи син.* Заля я гняв. Беше я възбудил нарочно, а след това я отблъсна, оставяйки я сама да се справи с отхвърлянето му. Точно това бе направил. В действителност тя го бе умолявала да я вземе. Устата ѝ може да не бе изрекла думите, но тялото ѝ го показва.

— Негодник! — прокле тя.

Легна обратно. Беше възбудена. Чувстваше гърдите си напрегнати, а тази, която бе смукал, бе станала толкова чувствителна, че я болеше дори от докосването на сутиена. Стисна зъби. Би сменила бельото си, ако имаше такава възможност. Обърна се настрана и се сви на кълбо.

„Този негодник!“, простена мислено. Беше я раздразнил, само за да докаже, че може да го направи.

Опита се да намери удобно място върху твърдата, студена земя. Трябваше да прегледа дрехите, разхвърляни при катастрофата около джиपा, за да намери риза с дълги ръкави. Но през деня бе топло. Потрепери и се обгърна по-силно. Мина известно време, но младият мъж не се връщаше.

Обзе я страх. *Да не би Слейд да ме изостави? Ами ако нещо му се е случило? Ако са го хванали?* Сълзи напълниха очите ѝ, премигна, за да ги спре. *С моя късмет, ще дойде точно когато заплача.*

Той мразеше сълзите. Беше го видяла как реагира на хленченето на Брат и се досещаше, че Новите видове не проявяват голямо търпение към хората със слабости. Бяха имали труден живот и през годините, в които бяха затворени в лабораториите, им бе втълпявано,

че проявата на слабост е нещо лошо. Можеше да се обзаложи, че Слейд дори не плаче.

ГЛАВА 5

Намръщен, Слейд огледа мястото, където се бяха настанили да пренощуват. Преследвачите им бяха по-близо, отколкото му се искаше, но и доста далеч, за да е сигурен, че скоро няма да ги хванат. Той се чувстваше достатъчно силен да продължи да се придвижва в нощта, но Триша не бе като него. Крехкото ѝ човешко тяло се нуждаеше от почивка. Не се бе оплакала, но той забеляза умората ѝ. Трябваше да признае, че чувстваше известна гордост от това как добре се бе справила в напрегнатата ситуация. Хората не бяха много твърди, но тя беше смела. Този факт го караше да я желае още повече.

Най-накрая, пенисът му омекна достатъчно, за да може да се движи, без да му причинява болка. Почти я бе обладал. Тя щеше да го помисли за диво животно, ако я беше изучава на земята.

Вкусът на сладките ѝ целувки и докосването на мекото ѝ тяло до неговото, го бяха докарвали почти до лудост. Но тя заслужаваше много повече от един бърз секс върху голата земя. Той можеше да е полуживотно, но тя не беше. Човешките жени имаха определени очаквания от мъжете в тази ситуация — меко легло, романтична обстановка и примерно — свещи. Да бъде проклет, но нямаше да позволи на инстинктите и желанието си, да го накарат на направи нещо, за което после щеше да съжалява. Трябваше да се контролира, докато се окажеха в безопасност.

Веднага щом се върнеха в Хоумленд, щеше да съблазни Триша — в легло, на сигурно място у дома, където не ги дебнеше никаква опасност. Искаше да има достатъчно време, за да я съблече бавно, да изследва всеки сантиметър от красивото ѝ тяло, докато нуждата ѝ станеше толкова силна, колкото неговата. После щяха да правят любов. Щеше да направи всичко много внимателно, преструвайки се, че може да бъде повече човек, отколкото бе в действителност, само заради нея.

Той подуши въздуха, миризмата на дим погъделичка носа му и почти го накара да кихне, затова бавно заотстъпва и напусна района. Бе оставил Триша прекалено дълго сама. Но трябваше да бъде сигурен,

че държи желанието си под контрол, преди отново да я докосне. В противен случай всичките му добри намерения щяха да бъдат забравени.

Бе загубил разума си, когато тялото ѝ се заизвива под неговото. Въздържанието не беше една от силните му страни, но заради нея щеше да се постарее. Тя заслужаваше мъж, който да уважава човешките ѝ потребности — секс в леглото и внимание, достатъчно дълго време.

Трябваше да напуснат лагера преди изгрев-слънце. А за него не бе приемливо да подлага младата лекарка на опасност. Най-вероятно Джъстис вече бе изпратил екипи да ги търсят. Хората щяха да изчакат дневната светлина, за да организират спасителна акция. Но Новите видове не се нуждаеха от нея, за да открият следите им. Беше уверен в това, както знаеше, че съблазнителният женски аромат го води обратно към мястото, където бе Триша.

Видя я, свита на кълбо, легнала на земята. Потисна ръмженето, надигнало се в гърлото му от притеснението, че е премръзнала. Беше я оставил прекалено дълго сама. Имаше ли нещо, което можеше да ѝ предложи, ако отидеше при нея? Изглежда, не. Ускори крачка, изпитал нуждата да я стопли, за да оцелее през нощта.

Успокой се, нареди на тялото си. Дръж се естествено, за да не я изплашиш.

Нещо изшумоля, звукът приличаше на ходене върху сухи листа. Триша се напегна, но остана неподвижна, докато се заслушваше. Долови само вятъра в клоните на дърветата. Обзе я страх, когато видя нещо да се движи. Беше едра фигура и приближаваше към лагера им.

— Всичко е наред — обяви Слейд, когато застана в полезрението ѝ.

Искаше ѝ се да заплаче от благодарност, че той е в безопасност и се бе върнал при нея. Не беше я изоставил. Преглътна напиралните ридания. Премигна, за да спре сълзите, напълнили очите ѝ.

Мъжът легна по гръб, само на няколко сантиметра от нея, и въздъхна.

— Свий се до мен — каза ѝ той. — Студено е.

Тя не отговори, бе твърде уплашена гласът ѝ да не издаде колко е развълнувана. Остана да лежи до него, заслушана в дишането му.

— Добре. Недей тогава — прозвуча с раздразнение Слейд. — Лека нощ.

Изминаха няколко минути, Триша чу промяната в дишането му — стана забавено — и тя предположи, че е заспал. Изчака още малко, за да бъде сигурна и приближи към тялото му, стопявайки разстоянието между тях.

Ръцете му почиваха под главата и му служеха за възглавница. Младата жена се притисна към страната му и положи глава върху мускулестата му ръка.

Мъжът беше много топъл. Тя потръпна, намести се още по-близо, докато тялото ѝ се притисна плътно към неговото. Преметна ръка върху корема му. Изведнъж той се напрегна. Триша замря, сърцето ѝ заблъска лудо. Дишането му се бе променило.

— Студено ли ти е, док?

Тя се поколеба.

— Замръзвам.

Слейд въздъхна.

— Виж какво имам предвид, като казвам, че ме дразниш. — Извади едната ръка изпод главата си и я постави върху нейната, отпусната на корема му. Избута я надолу, докато дланта ѝ покри издутината. — Усещаш ли това?

Младата жена опита да издърпа ръката си, но неговата я прикова на място. Притисна дланта ѝ още по-силно към панталоните си.

— Искаш ли да се стоплиш, док?

Тя стисна зъби.

— Искаш ли да ми пуснеш ръката?

— Потъркай ме.

— Да ти го начукам.

Той се засмя.

— Бих искал, сладурче. Но има няколко проблема. Първо, ти си много шумна. Не мога да те оставя да крещиш, докато те чукам, защото ни преследват. Така ще ги ориентираш къде се намираме. Вторият проблем е, че ако желаеш да се притиснеш до мен, за да се стоплиш и заспиш, то и аз искам да поспя малко. Но докато ме стискаш в ръката си, няма да мога.

— Задник.

— Да, и така става. — Слейд се засмя. — Не мисля, че ще се чувстваш добре, док. Предпочитам да слушам как крещиш от удоволствие, а не от болка. Макар това да означава, че все пак ще крещиш. И ще издадеш нашето местоположение.

Смисълът на думите му достигна до нея. Едва поемайки си въздух, проговори.

— Ти... ти...

— Май не си такова момиче, а, док? Най-последно намерихме нещо, за което и двамата да сме съгласни. Аз нямам практика в това. Чувал съм от хората, че проникването отзад е по-грубо, но аз предпочитам отпред. Сега, или ме потъркай, или се отдръпни.

— Пусни ми ръката.

Той не го направи, напротив изви се към дланта ѝ.

— Виждаш ли? Не е зле, нали? Бих казал, че не е много твърд, но истината е друга, док.

Заля я вълна от ярост.

— Добре. Искаш ли да се погрижа за проблема ти, Слейд?

Мъжът се поколеба.

— Ако ме нараниш, док, е, не бих те съветвал да го правиш, знай, че и аз ще ти причиня болка. — Ръката му, върху нейната, се отпусна и той я освободи от хватката си.

Триша обви плътно пръсти около очертанията на големия му твърд член, хванат в капана на дрехата. Почувства впечатляващата му дължина и дебелина. После отдръпна ръка, изправи се до седнало положение и посегна към ципа на панталоните му. Тялото му се напрегна.

— Какво правиш, док?

— Искаш да те погала, нали? Е, ще го направя, Слейд. Трябва да разкопчая панталоните ти, за да мога да те докосна.

— Позволи на мен — изхриптя тихо той. Веселите нотки в гласа му изчезнаха.

Младата жена вдигна длан. Слейд се размърда и тя чу звука от свалянето на ципа. Едва различаваше очертанията на тялото му. Той вдигна хълбоци и избута дрехата до средата на бедрата си. Триша не беше в състояние да види, но разбра, когато мъжът освободи пениса от панталоните си.

Напрегна очи, опитвайки се да види нещо. Тъмнината ѝ пречеше да го разгледа добре, но беше сигурна, че той няма от какво да се срамува. Изобщо нямаше съмнение, че мъжествеността му стърчи, изправена и горда. Бе дълъг и дебел, точно така, както го бе почувствала под ръката си. Поколеба се, мисълта, че това нещо ще бъде вътре в нея, ако правеха секс, бе малко плашеща. Беше много по-голям от който и да било друг, с когото някога е била. Последните ѝ няколко любовника — а те не бяха кой знае колко много — не бяха толкова впечатляващи.

— Док? Имаме нужда от сън, преди да продължим напред. — Гласът му бе меко ръмжене. — Ще си вдигна панталоните. Не трябваше да стигаме до тук. Съжалявам. Аз съм едно егоистично копеле. Бях полузаспал и прекалено уморен.

Ръцете ѝ леко трепереваха, когато се премести напред. Посегна и уви длан около члена му, преди да е успял да го прибере. Чу го как накъсано си пое въздух. Пенисът му беше твърд и горещ. Кадифеномека кожа обгръщаше дългия ствол. Прокара пръсти по цялото му протежение, за да го изучи. Дишането на Слейд се учести.

— Толкова е хубаво — простена той.

Гневът ѝ се стопи. Младият мъж я обърна към себе си. Тя може и да го мразеше, но той щеше да я има.

Хареса ѝ да го докосва. Прехапа устни, посегна с другата ръка и обви пръсти около основата на члена му. Слейд размърда крака, опитвайки се да ги разтвори, за да даде по-голям достъп на проучващата ѝ длан. Изруга — панталоните, опънати на бедрата му, не му позволиха да го направи.

— Така е добре, док.

— Триша! — нареди му тихо. — Наречи ме по име, иначе ще спра! — Стисна още по-силно ствола, плъзна ръката си нагоре към дебелия връх и проследи с пръсти края на главичката.

— Триша — изстена той. — Чувствам се прекрасно.

— Искат ми се да имах лосион.

— Аз също, док.

Тя махна ръце от слабините му.

— Името ми е Триша. Използвай го.

Слейд се изправи до седнало положение.

— Искаш да използвам името ти?

— Да. Искам.

— Чудесно! — Отдръпна се, смъкна панталоните и бельото през дългите си крака, до глезените и се нахвърли върху нея.

Младата жена ахна, когато Слейд я сграбчи и я придърпа към себе си. Постави я на колене и сам застана в същата поза. Пусна ръцете ѝ и я хвана за бедрата, повдигна я и я завъртя отдалечавайки я от себе си.

— Какво правиш? — Вълнение и малко страх се преплетоха заедно, но тя реши да не протестира.

— Сложи си краката между моите — изръмжа той грубо и разтвори голите си бедра, за да направи място за нейните.

Тя обърна глава към него.

— Защо?

— Направи го! — изхриптя младият мъж. — Сега, Триша!

Сърцето ѝ заблъска лудо. Нямаше никаква представа какво ще последва. Застанал на колене, той я обърна с гръб към себе си. Намести се между разтворените му бедра. Краката ѝ се заплетоха в смъкнатите му до глезените дрехи, но успя да вдигне ходила и да ги постави върху плата. Едната му ръка остана върху бедрото ѝ, а другата се плъзна към предната част на тялото ѝ. Тя се напрегна, дишането ѝ се учести, докато пръстите му разкопчаваха панталоните ѝ. Гърдите му се притиснаха в гърба ѝ, когато той наведе глава и опари с дъха си ухото ѝ.

— Ще те чукам, Триша — изръмжа Слейд, заявявайки желанието си. — Ще потъна толкова дълбоко в тялото ти, че ще ти се прииска да крещиш името ми. Но не ти е позволено. Мислиш ли, че можеш да останеш тиха? — Бутна надолу разтворените ѝ панталони, последваха ги бикините, докато дрехите се набраха на бедрата ѝ. Дишането ѝ стана накъсано. Тя желаше Слейд.

— Да.

Мъжът изръмжа още веднъж. Едната му длан се мушна под ризата и вдигна нагоре чашките на сутиена ѝ. Пръстите му обхванаха голата ѝ гърд и я стиснаха леко.

— Наведи се за мен, Триша. Ще те чукам така, както искам още от първия миг, в който те видях. Ще вляза толкова дълбоко в топлото ти тяло, че няма да знаеш, къде свършвам аз и къде започваш ти.

Обзалагам се, че си много тясна и ще се обвиеш като стегнат юмрук около члена ми, а аз ще трябва да се боря, за да се движа вътре в теб.

Тя се подпря с длани на земята. Никога, дори и след милион години, не би могла да предположи, че ще прави секс с такъв мъж, посред нощ в гората, застанала на ръце и колене. Освен това, никога не би допуснала, че е възможно да желае някого толкова силно, колкото искаше Слейд.

Тялото ѝ крещеше за него, жадуваше да я изпълни цялата и знаеше, че и той няма да бъде разочарован от усещането на стегнатата ѝ сърцевина, здраво обвита около него. Членът му бе толкова огромен, че нямаше начин да не прилегне плътно в нея.

Ръката му покри слабините ѝ и започна да масажира набъбналата ѝ пъпка, което изпрати вълни от екстаз по цялото ѝ тяло. Когато пръстите му започнаха да я изследват от клитора до ануса, тя изстена диво. Той бавно вкара пръст във влажния ѝ отвор, усещането бе невероятно, когато дебелият му палец проникна дълбоко, и тя изви гръб от разкъсващото я удоволствие.

— Толкова си мокра, Триша. И дяволски тясна. Знаех си, че ще бъде така — изръмжа тихо, отмести пръста и проследи гънките на сърцевината ѝ, преди да се отдръпне.

— Слейд? — Уплаши се, да не би да е променил решението си и да я остави с тръпнещо тяло.

— Не мога да чакам. Имам нужда да бъда вътре в теб. Жалко, че не можах да те разтегна повече с пръста. Трябва да те обладая на момента или ще умра. — И натисна главичката на пениса си направо във входа на влагалището ѝ. Дланта му остави гърдите ѝ, за да я хване с две ръце за бедрата. — Тихо, сладурче. Не мърдай. Ще бъда много нежен с теб. Ти си толкова тясна, че ме е страх да не те нараня. А аз не желая това.

Триша прехапа устни, когато Слейд натисна силно дебелия връх на члена си в топлатата ѝ влага. Почти се задъха, болката бе непоносима. Той потъна в нея бавно, едва навлезе сантиметър, когато натисна поздраво. Стволът му бе толкова широк, че тялото ѝ трябваше да се разтегне прекомерно, за да го приеме. Но младата жена желаше много повече, затова се надигна срещу него. Той я стисна за бедрата и нагласи тялото си така, че да съответства на нейните движения, без да си позволи да проникне по-надълбоко.

— Слейд — прошепна името му с молба.

— Не мърдай — нареди ѝ той. Ръката му остави хълбока ѝ и се обви около гърдите ѝ. Дръпна я и тя се изправи. Отново застанаха и двамата на колене, гърбът ѝ се притискаше в гърдите му. — Готова ли си, Триша?

Отвори уста да му отговори, че е, но в този момент другата му ръка също пусна бедрото ѝ. Изведнъж дланта му покри устата ѝ и точно тогава тласна в нея силно и докрай. Тя изкрещя в екстаз.

Ръката му заглуши вика ѝ. Бедрата му се задвижиха бързо, тласъците станаха мощни и дълбоки. Той влизаше и излизаше от тялото ѝ в дива самозабрава, което я караше да полудява. Удоволствието се увеличаваше, стана почти непоносимо и тя разбра, че наближава края.

Бе желала този мъж прекалено дълго, беше мечтала как ще бъде между тях, но реалността се оказа много по-хубава от всяка фантазия. Дори само движението на пениса му вътре в нея, бе достатъчно да я доведе до кулминацията.

Ръката му, около гърдите ѝ, се плъзна надолу и се гмурна между бедрата ѝ. Пръстите му намериха вълшебното място и започнаха яростно да го масажират, докато той продължаваше диво да атакува тялото ѝ. Тя изкрещя отново в дланта му, мускулите на влагалищните ѝ стени се стегнаха около дебелия ствол.

— По дяволите — изръмжа тихо той. — Невероятно е.

Триша дори не се бе замислила, че ръката на Слейд е върху устата ѝ, докато той не я отмести от носа ѝ, за да е сигурен, че може да диша. В този момент изобщо не я вълнуваше дали получава въздух, или не. Нищо никога не бе било така прекрасно. Сексуалното удовлетворение стана по-интензивно, когато мъжът увеличи бързината на тласъците, тяхната сила почти я повдигаше от земята и тя изпищя от връхлетялата я кулминация.

Вътрешностите ѝ полудяха, мускулите ѝ се стегнаха и запулсираха. Изпищя отново, когато натискът върху вагиналните стени се увеличи и изпрати още по-зашеметяващи вълни на екстаз през тялото ѝ. Изведнъж Слейд я захапа за рамото и приглушен, порочен звук се откъсна от устните му, притиснати към кожата ѝ. Бедрата му рязко тласнаха срещу задните ѝ части. После започнаха да се потриват в дупето ѝ, докато всичко започна да се успокоява, освен тежкото им

дишане. Триша усети топлината, проникнала в тялото ѝ, от горещата му сперма, която я изпълни.

Мъжът отвори уста и освободи рамото ѝ от зъбите си. Младата жена се чувстваше почти безтегловна и не се интересуваеше, че я бе ухапал. Нямаше нищо против слабата болка в тази област. Дори не беше болка, повече приличаше на леко туптене. То беше в съзвучие с топлината, идваща от Слейд, която не преставаше да залива сърцевината ѝ. Той продължаваше да еякулира, тъй като мускулите ѝ стискаха твърдия му член, заровен дълбоко в гостоприемното ѝ тяло. Чувстваше се слята с мъжа и действително се наслаждаваше на начина, по който бяха свързани телата им. Устоя на желанието си да се свие до него и да остане там много дълго време.

— Триша, не се движи. — Младият мъж най-сетне успя да постави под контрол тежкото си дишане. — Ще те заболи, ако се опитам да го извадя точно сега.

— Знам — изстена тя. — Пенисите ви набъбват по време на секс. Това е характерно за Новите видове.

— Всеки мъж набъбва по време на секс — засмя се той. — При нас подуването е в основата на ствола, получава се заклещване. Затова се налага да останем в продължение на няколко минути в това положение.

Ужасна мисъл прониза Триша.

— Нямаш шипове, нали? Боже! Кажи ми, че в мен сега няма забити малки шипчета, които те държат прикрепен към утробата ми. Някои животни имат тази отличителна черта. Знам, че си куче, но сигурен ли си, че не са добавили още нещо към гените ти?

Той се засмя, което доведе до потъркване на тялото му в гърба ѝ.

— Ти направо ме разби. Не, нямам шипове. Те биха довели до адска възбуда, нали?

Тя се отпусна.

— Нещо такова.

Ръката му, която досега бе държала устата ѝ запушена, се плъзна надолу към корема ѝ, мушна се под ризата и погали кожата ѝ.

— Обичам да съм вътре в теб.

Триша извъртя лице към рамото му.

— Обичам да си там. Мили боже, Слейд. Просто нямам думи.

Той се засмя.

— Радвам се, че ти харесва.

— И не само на мен.

Мъжът облиза рамото ѝ. Тя обърна поглед настрани към склонената глава на Слейд.

— Защо ме ближеш?

Езикът му се стрелкаше по кожата ѝ, отново и отново, създавайки странно, но не неприятно усещане. Просто беше необичайно.

— Пробих кожата ти. Извинявай. Предполагам, че беше начин да запазя мълчание. Захапах те, за да не изкрещя. — Облиза я пак. — Чувствах се прекрасно. Ти така се беше увила около мен, че всичко излезе от ума ми. Трябваше да се боря, да не свърша преди ти да си стигнала до края. Беше прекалено хубаво да усещам как тялото ти ме е стиснало здраво. Много си апетитна. Ммм.

— Мислиш, че кръвта ми е вкусна?

Той се засмя и целуна рамото ѝ.

— Това е придобит вкус — идва от кучешките ми гени. И да, ти наистина си много вкусна.

— Стига. Нямах желание да отхапеш от мен, нали?

Тя се дръпна от устата му. Имаше още много неща, които не знаеше за Новите видове. Беше ѝ известно, че можеха да ядат сурово месо — някои от тях продължаваха да го правят — като придобит навик от годините, прекарани в килиите. *Нима жадуват за човешка плът?* При тази мисъл я обзе страх.

— Звучи ми забавно.

— Не ядеш хора, нали?

Слейд се изсмя развеселено.

— Ако искам да ям нещо, то това не е рамото ти, Триша. Със сигурност, не бих те наранил. — Смехът му замря. — Мисля, че се отпуснах достатъчно, за да се отделя от теб. Имаме нужда от малко сън. Трябва да успеем да се измъкнем от онези мъже. Преди малко, когато проверявах периметъра на лагера ни, се качих на едно дърво и ги видях. Те са през два хълма зад нас. Идиотите бяха запалили огън. Бих им организиран посещение, за което да съжаляват, ако бях сигурен, че като те оставя сама, ще бъдеш в безопасност.

— Щеше да ги убиеш ли? — Не беше изненадана от изявлението му.

— Наведи се, сладурче, и отпусни мускулите си.

Бе пренебрегнал въпроса ѝ. Тя кимна и се преви напред, принуждавайки мускулите си да се отпуснат. Слейд бавно излезе от нея и тя усети всеки сантиметър от все още твърдия му член. Станало свръхчувствително, тялото ѝ продължаваше да трепери. Той се засмя, когато напълно се отдръпна от нея.

Триша се изправи, вдигна панталоните и оправи дрехите си. След това се обърна към Слейд, чу го как закопчава ципа и оправя собствените си дрехи. После той легна по гръб на земята.

— Ела тук, док. Използвай гърдите ми за възглавница и се увий около мен. Ако мушнеш единия си крак между моите, ще ти бъде по-топло.

Младата жена въздъхна, пропълзя и легна до него. Той беше голям и топъл.

— Няма ли вече да ми казваш Триша?

Тялото му се разтресе под лицето ѝ, когато мъжът се разсмя. Едната му ръка се уви около кръста ѝ.

— Не. Ще те наричам Триша, само когато съм вътре в теб.

Тя поклати глава.

— Идиот.

Той отново се разсмя.

Толкова за добрите маниери. Слейд я придърпа плътно до тялото си. Тази жена бе докоснала сърцето му, можеше да се обзаложи за това, и беше сигурен, че не съжалява задето я взе. Смути се от факта, че в близост до сексапилната лекарка губеше самообладание. Беше достатъчно да сложи ръка на корема му и да се притисне до него и членът му веднага се събуждаше за живот. Кръвта от едната глава, се бе втурнала в другата и бе изгубил способността си да разсъждава. Беше я обладал по-скоро като животно, отколкото като човек.

Прокара език по зъбите си. Вкусът на кръвта ѝ още се усещаше там и той почувства как пенисът му отново започва да се втвърдява от желание по нея. Обърна глава и завря носа си в косата ѝ. Ароматът ѝ проникна в него и го зашемети. В гърдите му нахлу чувство на собственост, което го уплаши по-силно от всичко, което някога бе изпитвал. Беше я маркирал с ухапването по рамото и белязал със спермата си, която бе излял дълбоко в утробата ѝ. Никога не му се бе случвало подобно нещо, а удоволствието бе толкова наситено, че почти

бе рухнал под първичната му сила. Притесняваше се само, че ѝ бе причинил болка.

Тя беше интелигентен човек, лекар по професия, а какво можеше да ѝ предложи той? Секс? Лош нрав? Груби думи и животински секс? Стисна силно очи. Триша заслужаваше да получи повече от човека до себе си. Той никога нямаше да бъде мъжа, за когото тя щеше да претендира с гордост.

По дяволите. „Отворена уста — подложен крак“, това трябва да бъде моят девиз в живота. За пореден път я бе накарал да повярва, че е абсолютен задник. Бе си го заслужил след начина, по който я принуди да го докосне. Беше лошо, че се нуждаеше от нея. Още по-зле беше, че я искаше. И това, че я взе веднъж, го накара да я желае отново и да продължава да я има.

Дишането ѝ го увери, че Триша спи. В противен случай щеше да се изкуши да я обърне, да я съблече гола и да я чука в продължение на часове. Наистина копнееше да я просне гола под себе си и да вкуси и оближе всеки сантиметър от кожата ѝ. Да я изследва и опознае така, както познаваше себе си.

Идеята да разтвори краката ѝ и да пирува с нейната женственост, напълни устата му със слюнки. Преглътна задавено. Опита се да прогони от главата си аромата на нейното желание. Името му, изкрещяно от нея в мига на кулминация, когато я облиза, му бе прозвучало райски.

Членът започна да го боли. Отново бе толкова твърд, все едно не беше излял семето си преди секунди, а бе останало още. Тя му влияеше така, че не бе способен да се контролира.

Обеща на себе си, че ще се опита да стане по-добър човек, заради нея. Но най-напред трябваше да я опази жива. Ярост обземаше мъжете, когато техните жени биваха застрашени. *Моя? По дяволите. Секси док ми влияе зле. Искане ми се и тя да чувства същото.*

ГЛАВА 6

— Хей, сладурче, време е за ставане.

Бе все още тъмно, когато Триша отвори очи, Слейд не лежеше до нея. Той я хвана за ръката и ѝ помогна да се надигне. Тя простена тихо и се изправи уморена. Не беше сигурна колко време е спала, но чувстваше, че не ѝ бе достатъчно.

— Върви около десет крачки в тази посока и си свърши работата.
— Завъртя я, накъдето трябваше да отиде, и я пусна.

— Да си свърша работата ли?

— Сутрешно облекчаване — обясни той. — Побързай. Аз вече маркирах „дървото на момчетата“.

— Нищо не виждам.

— Точно затова те насочвам натам, накъдето няма да се удариш. Събуди се, док. След час — час и половина слънцето ще изгрее. Трябва да увеличим дистанцията между нас и нашите преследвачи. Вече успях да се кача на едно високо дърво и видях, че са загасили огъня, но все още усещам дима. Те са някъде там. Когато се развидели, ще им е по-лесно да ни намерят. Затова трябва да тръгваме.

— Добре — въздъхна тя. — Предполагам, че нямаме нищо за хапване?

— Не, съжалявам.

Триша кимна и тръгна напред. Измина около дванадесет крачки, спря и свали панталоните си. Отне ѝ около минута да се облекчи. Още не се беше разсънила. Бе способна да убие някого за чаша кафе и парче хляб. Стомахът ѝ се сви при мисълта за храна. Не беше яла нищо от вчера сутринта.

Оправи дрехите си и се върна при Слейд. Чу го да се смее някъде отдалеч, преди ръцете му да я хванат.

— Оттук. Вървиш в грешната посока. Явно не си по ранното ставане, а?

— Не, не съм.

— Предполагам, че си от жените, които предпочитат да натискат многократно копчето на алармата и да станат в последната минута, нали?

— Какво лошо има в това? Малко съм се отпуснала, след като напуснах болницата и започнах работа в Хоумленд. Успявам да си почина повече и не мога да кажа, че съжалявам.

Младият мъж се засмя.

— Без късна аларма тази сутрин.

— Да. Вместо това ще бягаме, за да спасим живота си.

— Така е. — Той си пое дълбоко дъх. — Мислиш ли, че ще можеш да вървиш известно време?

— Чувствам се по-добре. Натъртена съм навсякъде, но ще успея.

— Натъртена си от катастрофата или от мен?

— Не се ласкай прекалено много — усмихна се Триша. — Размерът ти е впечатляващ, но все още мога да вървя нормално.

— Готова ли си да тръгваме, сладурче?

— Разбира се, захарче — засмя се тя и завъртя глава да не я види.

— Захарче? — В гласа му прозвуча обида.

— Защото искам да те оближа — отвърна му сладко.

Той изръмжа и я хвана за ръката.

— Каза го нарочно, защото знаеш, че трябва да тръгваме.

— Сигурен ли си?

— Да вървим.

— Показвай пътя.

Триша не виждаше нищо. Слейд я държеше здраво за ръка, насочвайки я къде да стъпва. Тя се спъна няколко пъти. На четвъртия почти успя да падне. Той спря.

— Ще те нося, докато съмне. Движим се прекалено бавно.

— Съжалявам — искрено заяви. Ако не беше с него, той щеше да се придвижва по-бързо. Знаеше, че застрашава оцеляването им.

— Не се притеснявай. Знам, че хората имат ограничени способности — отвърна мъжът весело.

Младата жена вдигна ръка и му показа среден пръст.

— Виждаш ли това?

— По-късно, док. Приемам го за предложение. Ще се обърна, за да се качиш на гърба ми. Ето чантата, вземи я, не мога да я държа, докато те нося.

Младият мъж внимателно промуши чантата през главата и рамото ѝ. Обърна се, застана пред нея и клекна. Тя го яхна, като се хвана за раменете му, той я вдигна и тръгнаха напред.

След известно време се развидели достатъчно и Триша можеше да вижда спокойно.

— Свали ме долу.

Слейд спря и пусна коленете ѝ, за да може тя да се плъзне по гърба му и да стъпи на краката си. Намираха се пред стръмна клисура, която се виеше в далечината. Младата жена погледна в двете посоки.

— Ако скоро не излезем на равна повърхност, ще трябва да се катерим.

Тъмносините му очи срещнаха нейните.

— Изчаквах да се съмне, трябва да се изкатерим сега. Искam да те измъкна от тук. Добре се справяхме, докато те носих, но за нас е по-добре да сме нависоко.

Защо ли си отворих устата, помисли си тя, но кимна.

— След теб.

Той поклати глава.

— Не, ти си първа. Ако се подхлъзнеш, аз ще те хвана.

Имаше основание. Пое си дълбоко дъх. Слейд ѝ посочи място зад нея, тя кимна, обърна се и видя нещо като пътека, от двете страни обрасла с гъсти храсти. Сграбчи дебел корен на едно дърво и започна да се катери. На места земята ставаше камениста, но Триша продължи напред, като се хващаше за различни растения. Слейд вървеше точно зад нея. На едно място кракът ѝ се подхлъзна, но той я сграбчи за глезена. Тя обърна глава.

— Благодаря.

— Продължавай нагоре, сладурче.

— Разбрано, захарче.

— Престани.

— Първо ти.

Младата жена насочи цялото си внимание към катеренето. Ръцете започнаха да я болят, но тя пренебрегна страданието, защото животът им зависеше от това. Слънцето изгря и студеният въздух започна да се затопля. Триша се изпотнe.

Щом стигна върха, изпъшка. Знаеше, че облекчението ѝ е изписано върху лицето. Чувстваше се така, все едно се катереха

безкрайно. Внезапно една ръка я хвана за панталоните и я дръпна надолу. Тя ахна и падна на колене. Слейд клекна до нея.

— Стой долу — нареди той и я погледна раздразнено. — Сега сме на високо, по-лесно могат да ни забележат, а русата ти коса се вижда отдалеч.

— Съжалявам. Не съм много наясно с тези неща.

— За щастие, аз разбирам. Седни, почини си и пази тишина. Отивам напред да разузная.

— Добре, както кажеш. — Беше изморена и легна на земята, без да се интересува колко мръсотия щеше да полепне по нея. Сложи ръка под главата си. — Няма да мърдам оттук.

Слейд изсумтя:

— Жени.

— Мъже.

— Многознайка.

— Глупак.

— Док, престани!

— Като обикаляш наоколо, ако се натъкнеш на местното кафене, ще ми вземеш ли едно кафе мока? А кифла или поничка?

Той се ухили и белите му зъби заблестяха.

— Ще направя всичко възможно.

Триша го наблюдаваше как се отдалечава. Вървеше, като се придържаше ниско приведен. После се загледа в небето, помисли си, че когато слънцето се изкачи високо на хоризонта, ще стане доста горещо. Вече го усещаше. След няколко минути седна и внимателно се огледа наоколо. Бяха се изкачили наистина високо. Легна отново. Надяваше се Джъстис Норт да е изпратил вече екипи, за да ги спасят. Мечтаеше си за горещ душ, чисти дрехи и храна. Прозя се. Не беше успяла да се наспи, но бе професионалистка в кратките дремки. Правеше го откакто започна медицинското училище. Като стажант бе подложена на безсъние с дни. Беше се научила да спи при екстремни условия. Надяваше се тази подготовка да ѝ помогне да оцелее при толкова малко сън и на изтощителното темпо, което трябваше да поддържат, за да увеличат дистанцията между тях и мъжете, които ги преследваха.

— Да не си посмяла да гъкнеш. — Нещо силно я удари в корема.

Тя отвори очи и погледна със страх надвесения над нея груб мъж с военна униформа. Той стоеше с широко разкрасени крака, а дулото на пушката му бе забито ниско под кръста ѝ. Погледът ѝ се вторачи право между разтворените му бедра и забеляза, че панталоните му са скъсани по шева. Отдолу се показваше червеното му бельо.

— Къде е мъжът животно?

Триша вдигна глава и сърцето ѝ заби учестено от страх. *Той има предвид Слейд.* Очевидно мъжете, които се опитваха да ги убият, мразеха Новите видове. Дишаше дълбоко, напълно ужасена. Ако идиотът натиснеше спусъка, щеше да я застреля в корема, а това щеше да е една ужасна смърт. Надяваше се само да уцели главната артерия, за да може кръвта ѝ да изтече по-бързо. Прецени, че под този ъгъл, под който бе притиснал оръжието, раната от изстрела щеше да я убие моментално.

— Глуха ли си, кучко? Къде е мъжът животно?

— Той ме изостави — излъга тя. — Прекалено много го бавех.

Униформеният се загледа похотливо в гърдите ѝ.

— Глупаво животно. Аз най-напред щях да те изчукам. Стани бавно. Ти си докторката, нали?

Тя успя да кимне, въпреки шока, че той знае всичко за нея.

— Аз съм доктор Триша Норбит.

— Ветеринар ли си, или истински лекар?

— Какво?

— Няма значение — прекъсна я той, — вдигай си задника от земята. Днес имаш късмет — едно от нашите момчета е ранено. Обикновено убиваме предателите на страната ни, но в момента имаме нужда от теб. Предполагам, е без значение какъв лекар си, ако знаеш как да наместиш счупена кост и да зашиеш рана.

„*Предател на страната им?*“, зяпна го тя. Този мъж очевидно бе фанатичен ненормалник. Успя да седне, щом той отдръпна оръжието си от нея и отстъпи крачка назад. Триша внимателно се изправи на крака и вдигна ръце.

— Имаш ли някакво друго оръжие, освен циците?

— Моите... — запъна се тя и погледна към него. — Не.

Мъжът премести пушката в свивката на ръката си, като не престана да я държи насочена към нея.

— Повдигни си бавно ризата, за да видя дали не криеш оръжие в панталона.

Тя вдигна ризата си до под гърдите и се завъртя бавно, за да го увери, че не е въоръжена. Погледна го в очите, когато отново се обърна към него. Използва целия си самоконтрол, за да не се огледа наоколо, дали Слейд не е наблизо. Молеше се, да е забелязал униформения с пушката и да не се опитва да стигне до нея.

— Да тръгваме. Бил? Том? Все още ли пазиш гърба ми?

— Да, сър — обади се някой отляво.

— Бъди сигурен, Съли — друг глас се присъедини отдясно.

Триша се огледа, но не забеляза никого, освен мъжа пред себе си. Той се засмя, разкривайки пожълтели и гнили зъби.

— Някои от моите момчета са с мен. Обикновено се движим по четирима. Ако мъжът животно реши да те спасява, то това ще е последното нещо, което ще се опита да направи през живота си. Той няма да се върне за теб, освен ако не иска да го почешеш по оная му работа.

Младата жена успя да не извие уста от отвращение. Ако питаха нея, този тук представляваше най-низшият слой на човечеството. От начина, по който звучеше гласът му, и от нещата, които казваше, явно нямаше предвид конкретно Слейд. Той дори не го познаваше — несъмнено предразсъдъците му бяха към всички Нови видове. Мъжът вероятно бе умствено недоразвит, но в момента оръжието беше в неговите ръце.

— Мърдай!

Хрумна ѝ план. Направи крачка напред и залитна силно, после започна да влачи крака си бавно, като накуцваше видимо.

— Ранена ли си? По дяволите! — изрева той.

Триша потисна усмивката си. *Какъв идиот*. Заповядваше на нея да е тиха, а самият той току-що бе извикал. Слейд със сигурност беше чул. *По дяволите, сигурно гласът му се долавяше и на миля разстояние*, предположи тя. Прехапа устни и го погледна.

— Нараних се, когато джипът катастрофира.

Мъжът изглеждаше ядосан.

— Том? Ела тук.

Показа се младеж, на когото още не му никнеше брада, за да я бръсне, толкова розова беше кожата му, и с тяло, дребно като на

тийнейджър. Беше висок почти колкото Триша. Носеше пушка, а огромен нож бе прикрепен към камуфлажните му дрехи. Приличаше на дванадесетгодишен хлапак, облечен във военни дрехи за Хелоуин. Леките бръчици около устата му, бяха единственият знак, който издаваше истинската му възраст, някъде около средата на двадесетте.

— Да, сър? — Гласът на Том прозвуча необичайно дълбок, явно го преправяше нарочно, за да звучи по-мъжествен. Зелените му очи се вторачиха в Триша, след това погледът му се насочи към гърдите ѝ и остана там.

Тя изпита желание да скръсти ръце, за да се прикрие, но се страхуваше, че ако мръдне ще я застрелят. Този идиот я гледаше похотливо. Младата жена го изглежда ядосано, но той като че ли не забеляза това.

— Колко далеч от нас е Пат?

— Около километър, сър. — Младежът облиза устни и потри ръка в бедрото си. — Ами онзи... животното любовник, сър? Бас държа, че тя го чука.

— Млъквай — нареди му мъжът. — Погледни я. Тя е красива. Не е някоя грозница, която не може да си намери истински мъже като нас. Вземи радиото и му кажи, че идваме, но ще се забавим, защото тя е ранена.

Том най-накрая откъсна поглед от гърдите ѝ и насочи вниманието си към по-възрастния мъж.

— Както кажеш, Съли — отвърна той и се запъти към гъстите храсти с намръщена физиономия.

— Да тръгваме.

Триша запомни имената им. Съли. Том. Бил. Можеше да идентифицира двама от тях, ако живееше достатъчно дълго и се добереше до властите. От сърце си пожела да ги арестуват. Концентрира се върху своя план, докато вървеше напред, нарочно влачеше крак и стенеше от болка. Ако успееше да ги забави достатъчно, щеше да спечели повече време, за да може Слейд да се измъкне. Той щеше да потърси помощ и да изпрати полицията.

През по-голяма част от времето се спускаха надолу. Тя се спъна няколко пъти, но Съли не си помръдна пръста да ѝ помогне. Той държеше пушката насочена към нея, като вървеше точно зад гърба ѝ и не обелваше нито дума. Младата жена предположи, че ако Слейд скоро

не доведеше помощ, времето, което ѝ оставаше да живее, щеше да бъде по-малко от това, което ѝ трябваше да превърже ранения мъж, при когото я водеха. Сигурно щяха да я застрелят веднага, щом вече нямаха нужда от нея. Както постъпиха с Барт.

Най-накрая излязоха от гъстите шубраци и тя видя поляна с опъната палатка и пресни следи от малко огнище. Усети мириса на храна и стомахът я присви от глад. Спъна се и падна на колене, принуждавайки Съли да я изпусне от прицел. Очите ѝ се напълниха със сълзи, след като той я сграбчи за косата, отскубвайки няколко кичура от нея. Младата жена го погледна шокирано. Той държеше сега пушката насочена към палатката.

— Пат? Обади се веднага.

Триша отправи поглед към палатката, след като никой не отговори. Ципът, който затваряше входа ѝ, бе пуснат. Мъжът го вдигна и отстъпи назад, като насочи дулото на оръжието към вътрешността.

— Пат? Искам да се обадиш, веднага!

Тишина.

— Бил? Том? Къде сте? — изрева Съли.

— Тук, сър — извика Том. Той излезе от гората, на около двадесет крачки от тях.

Още един мъж, към четиридесетте, плешив, с изпъкнал корем, се показва от гората, от другата страна на лагера. Триша предположи, че това сигурно е Бил. Той кимна на Съли. И тримата погледнаха към платнището. Съли даде знак на Том и посочи с глава палатката, като продължи да държи пушката насочена към входа ѝ.

Младежът пристъпи напред, прибра пистолета в кобура под рамото си и извади големия ловджийски нож, прикрепен към бедрото му. Хвана го здраво и клекна отстрани на палатката. Посегна с лявата ръка, дръпна единия край и надникна вътре.

— Няма го — ахна Том.

— Не го ли събуди по радиото? — ядосано попита Съли.

— Не, сър. Той не отговори. Помислих си, че може би спи или е до тоалетната. Може би се разхожда наоколо, въпреки че рамото му е ранено.

Съли се завъртя и насочи оръжието към Триша.

— Кога точно те изостави животното?

Тя преглътна.

— Той избяга някъде през нощта. Легнахме си заедно, а когато се събудих, точно преди изгрев-слънце, него го нямаше.

— Сигурно вече е далеч от тук. — Бил имаше дълбок глас с лек тексаски или може би южняшки акцент. Бе трудно да се определи. — Веднага, след като му е писнало да я носи, се е изпарил. Те се движат бързо, Съли. Сигурно е най-малко на десет мили оттук. Другият екип ще го хване.

— Кучи син. — Съли свали оръжието. — Да се разделим и да намерим Пат. Мислиш ли, че е изпаднал в делириум? Имаше треска тази сутрин.

Бил кимна.

— Може би. Казах ти, че един от нас трябва да остане с него. Няма ни от сутринта, а това е доста дълго време. Сега се налага един да пази жената. Когато го намерим, тя ще го превърже.

— Трябваше да го вземем — промърмори Том. — Казах ти, че може да умре. Ами ако вече е мъртъв някъде там?

— Няма да рискувам наградата от петдесет хиляди долара, само защото Пат е глупак, който не гледа къде стъпва — остро заяви Съли.

Бил кимна, докато наблюдаваше Триша, която беше седнала на земята.

— Аз ще остана с жената, а вие двамата се разделете и намерете Пат. Предполагам, че е тръгнал надолу по склона, защото пътят е по-лек. Може би се е паникьосал и е потърсил друг екип, за да го прибере, или е тръгнал към шосето да спре някоя кола на автостоп.

— По дяволите — изрева Съли, — защо просто не забравим за него, да убием кучката и да проследим нашето животно? Искam тези петдесет хиляди долара.

Триша мълчеше, замаяна от шока. *Някой даваше петдесет хиляди долара за главата на Слейд? Кой би направил това? Защо?* Преглътна. Надяваше се, че ще забравят за момент за нея. Мразеше Съли за това, че иска да я убие.

— Забрави ли — въздъхна Бил, — че Пат е син на Томас. Ако не намерим този задник, той никога няма да ни даде наградата за главата на някое от тези животни. Трябва да запазим жената жива, докато го прегледа. Ще намерим този идиот и ще хванем онова животно. До момента то използва клисурата, за да се крие, не вярвам да излезе от

нея. Ще го проследим от билото. Виж колко време ни отне да го стигнем.

— Но преди кучката го забавяше. — Съли изруга и стисна зъби. — Добре. Нека го направим. Бил и аз ще се разделим. Ти поеми надолу по склона, в случай че Пат е тръгнал натам. Аз ще тръгна след животното, за да видя дали мога да го настигна. Да се надяваме, че той ще се придвижва в ниската част, така че ще спечеля малко време, като се придържам към билото. Том може да остане тук с кучката.

Бил поклати глава.

— Погледни този идиот. Та той не може да откъсне очи от циците й.

Триша обърна глава към Том. Младежът стоеше, стискаше ножа и гледаше похотливо гърдите й. Ухили й се.

— Ще бъда щастлив да остана с нея.

— Виждаш ли? — прокле Бил. — Трябва ни жива, глупако. Аз ще остана с жената, а вие двамата се разделете. Том да поеме по склона.

— Добре — съгласи се Съли, поглеждайки към младежа. — По-добре да намериш този задник. Аз ще тръгна по билото на запад, за да хвана онова животно.

— Но аз искам да остана с нея — изглежда Том не беше щастлив, ако се съдеше по тона му.

Съли зареди пушката.

— Това не беше отказ да се подчиниш на заповедта ми, нали? Мразя хората, които хленчат. В тази ситуация баща ти не е богаташ и на никой няма да му мигне окото, ако бъдеш застрелян.

Страх изкриви бебешкото лице на Том. Той поклати глава енергично.

— Тръгвам веднага.

Триша наблюдаваше как Съли и Том събраха малко багаж и поеха в различни посоки, а Бил остана да я пази. Тя започна да изучава мъжа, който я наблюдаваше. Той въздъхна шумно.

— Гладна ли си? Жадна?

— Да — тихо отвърна младата жена.

Бил влезе в палатката и се върна бързо. В ръката си носеше сода и торбичка с някакъв сандвич. Спря на няколко крачки от нея.

— Хващай.

Тя протегна ръце. Той ѝ подхвърли содата внимателно. Триша я хвана и я постави на земята до коленете си. Протегна ръце отново и мъжът ѝ хвърли сандвича. Отправи му благодарствен поглед.

— Благодаря.

— Млъквай — заповяда ѝ Бил. — Мразя, когато опозная някого и по-късно трябва да го убия. Просто яж и пази тишина.

Триша ненавиждаше сандвич с фъстъчено масло, но не се оплака, докато преглъщаше. Беше гладна. Нямахше значение какво ядеше. Отвори содата и отпи продължително.

Знаеше, че Бил е седнал на земята, на десет крачки от нея, и наблюдава всяко нейно движение. Изяде сандвича и запази малко сода. Не искаше да я изпива цялата, в случай че по-късно мъжът променеше решението си да не е толкова щедър към нея.

ГЛАВА 7

— Дявол да го вземе — изръмжа тихо Слейд, докато, скрит в храстите, наблюдаваше мъжете. Острият слух му помагаше да подслушва плановете, които крояха. Те бяха хванали Триша. Обзе го ярост, много му се искаше да нахлуе в лагера им и да ги убие.

Преследвачите не бяха същите, които ги избутаха от пътя. Това показваше, че повече хора се бяха присъединили към търсенето им. Безпокоеше го фактът, че не знаеше бройката им. Устройването на техния лагер също го тревожеше. Това, че си бяха организирали база за толкова кратко време, показваше, че са били подготвени предварително, с което опасността нарастваше неимоверно.

— Спокойно — заповяда си с тих шепот.

Те имаха числено превъзходство и много оръжие. От пистолета, който бе взел, не би имало голяма полза, ако някой от тях използваше Триша като заложник, за да го накара да се предаде. В никакъв случай нямаше да им позволи да я застрелят, без да се опита да го предотврати. Дори това да означаваше да хвърли оръжието и да им се подчини.

Не можеше да стигне до нея навреме, за да гарантира, че ще отстрани всички заплахи. Нейната безопасност бе от първостепенна важност. Ако се наложеше, щеше да използва уменията си и да ги убива един по един. Да атакува лагера, когато всички са в него, щеше да бъде крайна мярка. Бе готов да умре, за да я спаси, независимо от лошите шансове, които имаше, ако решеха да ѝ отнемат живота. Това би било самоубийство и за двамата.

Слушаше как мъжете се канят да отидат и да намерят липсващия ранен човек. В мислите му се оформи план. Младежът с похотливите очи щеше да умре пръв, ако го оставеха сам да пази неговата жена. Слейд знаеше, че мръсникът ще се опита да насили док. Но той не би го допуснал. Не и докато дишаше.

Те нямаше да намерят своя другар, когото търсеха. Усмивка изкриви устните му, когато чу решението им, че не могат да се доверят

на младока и да оставят Триша в неговите ръце. Това показваше наличие на известна интелигентност. Когато двама от тях напуснаха лагера, Слейд се надигна, готов да ги последва и атакува, но сцената разкрила се пред него, го накара да остане.

Един от пазачите даде на Триша храна и вода. Явно той не представляваше заплаха за нея. Тя им бе необходима жива, нуждаеха се от лекарските ѝ умения, затова вероятно при тях бе в по-голяма безопасност, отколкото с него, докато не ликвидираше всички заплахи.

Разкъсваше се от съмнения. Подуши въздуха, но не усети миризма на чужди хора в района. Това не означаваше, че не са някъде наблизо и няма да се появят съвсем скоро. Вятърът и прахолякът действаха адски зле на обонянието му.

Вниманието му се съсредоточи изцяло върху Триша. Тя се хранеше спокойно. Мъжът, който я пазеше, не я заплашваше с нищо и не ѝ мятеше похотливи погледи. Изглежда, бе достатъчно умен, за да е наясно, че ще е пагубно да я нарани, след като имаха нужда от нея. Задникът, който я бе дърпал за косата щеше да си плати скъпо за причинената ѝ болка. Слейд искаше да убие най-напред него заради действията му. Колкото по-скоро, толкова по-добре.

Засега Триша изглеждаше в безопасност. Ако останалите се върнеха в лагера, то човекът, който я охраняваше, знаеше цената ѝ. Щеше да мине известно време, преди да осъзнаят, че не се нуждаят от нейната помощ. Той не можеше да я скрие някъде и да остави мъжете, представляващи заплаха за нея, да я преследват, както и да не се притеснява, че ще я намерят отново. Втренчи се в пазача, наблюдаващ док.

Човекът изглеждаше отегчен, но и не проявяваше желание да се движи особено. Слейд се сниши към земята, предпазливо остана наведен и последва по-възрастния мъж, дръзнал да дърпа док за косата. Кръвта му кипеше от гняв. Идиотът щеше да си плати за това, че я бе наранил. При това, скъпо.

Тишината стана ужасяваща. Ветрецът тихо шептеше в листата на дърветата. В далечината от време на време се обаждаха птици. Триша седеше под палещото слънце и си мечтаеше за сянка. Имаше нужда и

от тоалетна. Когато пикочният ѝ мехур бе готов да се пръсне, тя обърна глава и погледна към Бил.

— Трябва да отида до тоалетната, моля.

Мъжът примигна.

— Добре. Така или иначе си мислех да се преместиш. Много си бяла, за да седиш на този пек. Кожата ти ще изгори лошо и ще се обезводниш.

— Мога ли да стана тогава?

Той кимна с глава.

— Виждаш ли онова дърво до палатката? Иди зад него. Но ако се опиташ да избягаш от мен, ще ти счупя краката. Това не е празна заплаха. Те няма да са ти нужни, за да закърпиш Пат. Отиваш зад дървото, свършваш си работата и после можеш да седнеш под сянката му от тази страна. Достатъчно ясен ли съм?

— Абсолютно. Благодаря.

Триша се изправи на крака. На места тялото ѝ беше изтръпнало и това болезнено усещане я бе събудило от дрямката. Накуцвайки тръгна към дървото. Реши да се мушне под един от по-ниските му клони. Не беше много скрита, но нямаше друг избор. Разкопча панталоните, наведе се, облекчи се и бързо се изправи. После оправи дрехите си и заобиколи дървото. Бил стоеше на пътя ѝ.

Не го беше чула да се приближава. Погледна нагоре. Мъжът беше едър и стърчеше много над нея. Суровите черти на лицето му свидетелстваха за твърде много години, прекарани на слънце, кожата му бе изпръхнала и меденокафява. Той се намръщи.

— Уморен съм. Почти не съм спал миналата нощ. Затова ето какво ще направим. Застани до дървото. Искam те с гръб към него.

Триша се втренчи със страх в очите му. *Какво ли си е наумил?* Имаше неприятното чувство, че е нещо много лошо.

— Ще те вържа за дървото, така че да мога да си почина. Това е всичко. Аз ще легна наблизо, за да чувам всеки твой шум. Нахрани се, ходи до тоалетната, пи вода. Тук, на сянката, е прохладно. Всичко ти е наред. Сега се обърни, за да мога да те завържа.

Като че ли имаше друг избор. Бил беше много по-едър от нея. Изглеждаше като онези идиоти, пред които никой не искаше да се изправя, при сбиване в бар. Не беше прекалено висок, но имаше зъл

поглед, който говореше, че ще пререже с удоволствие гърлото на всеки. Тя кимна и бавно застана до дънера, взирайки се с ужас в мъжа.

— Протегни нагоре ръце, разтвори ги широко и се хвани за клоните.

— Може ли да седна?

— Казах — тихо ѝ нареди — да вдигнеш ръце и да се хванеш за клоните. Не ти искам мнението. Няма да повтарям отново. Можеш да направиш това или ще си променя решението. Тогава урокът ще бъде болезнен. Разбра ли ме?

Младата жена посегна и хвана клоните точно над главата си. Видя го как бръкна в задния си джоб и извади кърпа, която вероятно бе ползвал да бърше потта си. Той пристъпи много близо до нея и използва парчето плат, за да завърже китката ѝ за дървото.

Мъжът смърдеше и имаше нужда от дезодорант — миризмата на алкохол се смесваше с отвратителната воня на тютюн за дъвчене. Тя затаи дъх, колкото бе възможно, докато той уви и другата ѝ китка с нещо, направено от груб плат. Пристегна здраво възела. Най-накрая се оттегли, а с него изчезна и ужасната миризма.

Бил се загледа в жената, кимна доволно, а след това се обърна с гръб и влезе в палатката. Триша погледна завързаните си ръце. Той бе омотал китките ѝ с две различни кърпи за тънките клони. Дръпна ги рязко, но те помръднаха съвсем леко, нямаше начин да се освободи. Тихо изруга, опита да раздвижи парчетата плат, за да види дали ѝ е оставил достатъчно място да мърда ръцете си. Беше ги стегнал прекалено здраво, нямаше да може да изхлузи дланите си.

Пазачът излезе от палатката със спален чувал и възглавница. Стрелна я с поглед и хвърли завивките на около метър и половина от мястото, където стоеше Триша. А си бе помислила, че той е свестен, когато ѝ донесе храна и вода, но това беше преди да я завърже като плашило за дървото. След известно време щеше да почувства краката си много уморени.

Мъжът се просна върху спалния чувал срещу нея и постави пистолета на гърдите си. Когато кръстоса крака, младата жена забеляза, че от ботуша му се подава ловджийски нож. Бил пъкна възглавницата под главата си и затвори очи.

Триша се размърда. Краката я боляха, а ръцете си чувстваше като отсечени. Повдигна се на пръсти, за да ги изравни с раменете. По този

начин подобри малко кръвообращението на горните си крайници, но така щеше да нарани пръстите на краката, ако трябваше да стои по-дълго на тях. От време на време въртеше глава, за да раздвижи врата си. Опита се да заспи, но всеки път, щом се унесеше, се свличаше надолу под тежестта на тялото си, а това изстрелваше остра болка нагоре по ръцете ѝ. Времето течеше много бавно.

От гората се чу лек шум. Бил незабавно се събуди, рязко се претърколи по корем и насочи оръжието по посока на звука. Потресена, Триша се втренчи в него. Тогава от близкото дърво излетя птица. Мъжът въздъхна, завъртя се обратно по гръб и я погледна.

— Аз спя много леко. Спри да въздишаш, щото ще ме ядосаш. — Отново затвори очи и постави пистолета върху себе си.

Той едва ли е бил заспал. Триша съсредоточи поглед в гърдите му — наблюдаваше ги как се повдигат и спадат бавно. Шумът, който предизвика птицата, бе толкова тих, че тя почти не го бе чула, но човекът в краката ѝ, бе реагирал така, все едно го нападаха. Дори бе насочил оръжието си в правилната посока. Ако се преструваше, че спи, значи беше наясно с всеки звук, издаден от нея. Пламенната ѝ надежда за бягство намаля. Може би щеше да е по-добре, ако бяха оставили Том с нея. Младежът, който я гледаше похотливо в гърдите, вероятно бе за предпочитане, пред това да стои така неудобно завързана за дървото.

Болката събуди Триша и тя простена. В съня си бе отпуснала цялата си тежест върху китките, които бяха станали безчувствени. Опита да се пребори със сълзите. Пренесе теглото си върху краката и се повдигна на пръсти. Това облекчи напрежението в ръцете, кръвта тръгна към дланите ѝ. Огледа небето. Слънцето бе слязло ниско над хоризонта. Значи през по-голямата част от деня, бе висяла завързана за дървото. Погледна мъжа на земята и видя, че я наблюдава. Не можеше да каже със сигурност, но вниманието му като че ли бе насочено към корема ѝ.

— Ти си буден — отбеляза тя тихо. — Може ли сега да седна? Моля те!

Бил лежеше и се взираше в лицето ѝ. Намръщен, остави оръжието на земята до спалния чувал, и се изправи на крака. Отдалечи се и влезе в палатката. Младата жена вдигна брадичка и се взря след

него. *Копеле*. Мъжът беше наясно, че тя страда и ѝ е неудобно в тази поза. И отново ѝ се ходеше до тоалетната. Чу го да се връща, стрелна го с поглед и забеляза радиостанция в едната му ръка.

— Тук, Бил — изрече той. — База?

— Хей, Бил — отговори глас от малкия говорител. — Докладвай!

— Не сме ги намерили още. — Кретенът се взираше в нея, сложил пръст на устните си, за да ѝ покаже, че трябва да пази тишина. — Ние сме в квадрат двадесет и две. Някой друг не е ли имал късмет?

— Досега, не — отвърна непознатият равнодушно. — Доста сте се отдалечили.

— Има ли други момчета наоколо?

— Не. Единствено вие сте там. Защо Том не ми се обади?

— Той върши само глупости. Хлапето е още зелено. Ще се свържа отново утре сутринта, за да докладвам. Край на връзката. — Изключи радиостанцията и се обърна. — Те все още не са открили твоя приятел, животното. — Остави апарата на възглавницата. — Починах си и съм готов за действие. Искях да се уверя, че няма други в района. Сега сме само двамата.

Стомахът ѝ се разбунтува и тя преглътна задавено. Притесни се от думите му и от начина, по който погледът му обхождаше тялото ѝ. Похотливият му взор бавно се вдигна нагоре, докато спря на изплашеното ѝ лице.

— Ти си красива жена. И си една от онези кучки с меки сърца, които защитават правата на животните, нали така? Обичаш ли животните, малко момиченце? — Той посегна и разкопча колана си, докато я гледаше право в очите. — Не исках Том да остава с теб, защото хлапето не знае какво да прави с жените.

— О, боже! — изстена Триша, докато следеше как хванал катарамата издърпва колана от гайките на панталона си. Отправи му умоляващ поглед. — Каквото и да си намислил, моля те, не го прави!

— Млъкни или ще опиташ каиша! Мразя писъците! Разбра ли? Ще ти отрежа езика, ако крещиш! Той няма да ти е необходим, за да стабилизираш Пат, когато Том довлече тъпака обратно тук. Сигурен съм, че имаме няколко часа на разположение, преди да се върнат. Том е идиот, не е способен да намери дори собствения си задник, ако някой не му го посочи.

Бил пусна колана върху спалния чувал и посегна към десния си ботуш. Извади от там дълъг, остър ловджийски нож. Погледна към нея и прокара палец по острието. От другата страна ръбът беше назъбен. Металната част бе дълга около педя. Триша с ужас се втренчи в него. Мъжът ѝ се усмихна студено.

— Признай си, че си кучка с меко сърце, защитаваща като някой идиот правата на онези животни. Точно по този начин.

Ужасена, тя поклати глава. Отвори уста, но от нея не излезе нищо. Дръпна силно китките си, но кърпите не поддадоха. Опита да се отдръпне още назад, но дървото не ѝ позволи.

— Кажи: „Аз обичам животните и съм кучка с меко сърце, която се е превърнала в идиот“ — нареди ѝ тихо. — Сега!

— Аз обичам животните и съм кучка с меко сърце, която е идиот — прошепна младата жена.

Усмивка цъфна на напуканите му устни.

— Добро момиче! — Направи крачка към нея, стиснал в юмрук ловджийския нож. Протегна ръка, хвана колана на панталоните ѝ и вдигна поглед към очите ѝ. — Събуй си обувките!

— Не мога да го направя, без да си помогна с ръцете — излъгва тя. Гласът ѝ трепереше.

— Събуй ги сега или... — Докосна гърдите ѝ с върха на ножа. Натисна и прокара острието, докато стигна под едното ѝ зърно. — Предполагам, че ще се плъзга най-малко десетина сантиметра, докато се удари в костта.

— О, боже мой! — едва си пое дъх Триша. Завладя я силна паника. — Добре.

С помощта на единия крак настъпи петата на другата обувка и натисна надолу. Обувката се събу. Като използва пръстите на голото си стъпало, изхлузи и втората.

— Господ не е тук, малко момиченце.

Бил внезапно се отдръпна, махна ножа от гърдите и го хвърли към лицето ѝ. Триша видя как острието полетя към нея и от гърлото ѝ се изтръгна писък. Инстинктивно отметна настрани глава. Очакваше да се забие в лицето ѝ, но това не стана. Нямаше болка. Чу мъжът да се смее. Извърна се и видя ножът да стърчи от дървото, точно до самата ѝ глава. Ухото ѝ докосна студения метал.

Брутално, ръцете му сграбчиха колана на панталоните ѝ. Разкопчаха копчетата и смъкнаха дрехата надолу. Палците му се мушнаха в бикините ѝ и бавно прокара парчето плат по продължение на краката ѝ. Когато стигна до глезените, дръпна силно дантелата, за да ги отстрани. Краката ѝ загубиха опора и тя изпищя отново. Болка прониза раменете и китките ѝ, тъй като цялата тежест на тялото ѝ падна върху тях.

Бил се изправи и погледна към Триша, докато младата жена се бореше да възстанови равновесието си, за да отнеме част от напрежението в ръцете. От кръста надолу беше гола и съзнаваше, че той е решил да я изнасили. Извърна глава, молейки се наум, когато юмрукът му стисна косата ѝ.

— Погледни ме, обичаша животните, кучко — каза задавено той. Триша изскимтя заради страданието, което ѝ причиняваше. Като я дръпна силно за косата, обърна лицето ѝ към себе си. Не ѝ остана друг избор, освен да го погледне. Мъжът се усмихваше с най-ледената усмивка, която някога бе виждала. — Когато момчетата се върнат, не трябва нищо да заподозрат. Ако ме издадеш, ще те убия, и това тук, вече няма да има никакво значение. Разбра ли ме? Няма да рискувам някой от тези устати задници да се напие и да се раздрънка, та жена ми да узнае всичко. Просто ще ги излъжа, че си се опитала да избягаш, ако не правиш това, което ти казвам. Ще те режа жива, до последния ти дъх. Чуваш ли ме, момиченце? Прави това, което ти наредя, иначе няма да доживееш до сутринта. Само да издадеш на някое от момчетата това, което сме на път да сторим, и ще се молиш да си мъртва, когато приключа с теб. — Той ѝ намигна. — По дяволите, ако им кажеш, сигурно и те ще искат да те пробват. — Засмя се и пусна косата ѝ. — Но като си помисля, ако и те го направят, тогава няма да ме издадат. Можем да си спретнем малко, животинско, любовно парти.

— Моля те, недей. Аз имам пари. Ще ти платя колкото поискаш. Само не ми причинявай това, моля те!

Удари я силно. Избухналата болка я прониза от бузата до челюстта. Младата жена изстена. Агонията плъзна през раменете ѝ, коленете ѝ омекнаха и тя се срина. Опита да се пребори с мрака, но той спечели. Светът се завъртя, металният вкус на кръв изпълни устата ѝ. Цялата тежест падна отново върху краката ѝ.

Ръцете му посегнаха към гърдите ѝ. Копелето издърпа ризата ѝ върху главата. Остави я да виси отзад на врата ѝ, за да оголи гърдите. Нямаше начин да я свали от тялото ѝ, без да развърже китките или да среже плата. Когато трескаво се бе опитала да се освободи, кърпите се бяха затегнали още по-здраво. Докато се бореше, част от дрехата се свлече пред лицето до брадичката ѝ. Бил изруга, хвана отново ризата и я смачка на топка отзад на врата, за да не му пречи. Дланите му сграбчиха сутиена ѝ и толкова силно го дръпнаха, че материята се разкъса, бутна чашките настрани.

— Изглеждаш по-добре от жена ми, преди кучката да роди шест деца. — Стисна я болезнено през кръста. — Обзалагам се, че си и адски тясна. Не забелязвам никакви белези. Нямаш деца. Мога да отгатна по циците ти.

Световъртежът ѝ започна да намалява. Триша бавно се възстановяваше от удара. Изплю кръвта, събрала се в устата ѝ, право в лицето му. Така или иначе щеше да я изнасили.

— Майната ти, задник!

Той я сграбчи за гърлото. Младата жена можеше само да се взира с ужас в очите му, докато ръката му стискаше шията ѝ. Мъжът изглеждаше абсолютно бесен, той приближи лицето си до нейното. Застанаха нос до нос.

— Мислиш, че си твърде добра за мен, така ли, малко момиченце? Въобразяваш си, че можеш да ме наричаш както ти падне? Обзалагам се, че сега желаш да си беше държала езика зад зъбите. — Пое си няколко пъти дълбоко дъх. — Искаш ли въздух? Така е добре. Посиняваш, кучко. — Ръката му я пусна.

Триша понечи да вдиша и се задави. Втренчи се в него, той бе започнал бавно да разкопчава панталоните си. Мъжът ѝ кимна с глава, след което избута дрехата до глезените си. Отдолу носеше боксерки. Хвана ги за ластика и също ги смъкна. Стисна щръкналия си член в юмрук и бавно прокара пръсти по дължината му. В Триша се надигна отвращение.

— Виж какво ще получиш, малко момиченце. Ще опозная всяка твоя дупка. Всяка една. Смяташ, че можеш да ме наричаш с най-различни имена с тази уста? Опитай се да кажеш някое от тях, когато ти го набутам в гърлото, кучко.

— Предпочитам да умра! Убий ме! — изкрещя му в лицето тя. — Ти си проклет загубеняк! Не си нищо повече от един шибан задник, изнасилвач! — Надяваше се да го разяри и да я убие. Предпочиташе да умре, отколкото да живее, след като я докоснеше. — И между другото това, което държиш в ръката си, е дяволски жалко нещо. Аз съм лекар и съм виждала всякакви — подигра го. — Жалък си! — изкрещя тя.

Лицето му почервения, той изрева от ярост и се хвърли напред. Триша се напрегна, когато той се стовари отгоре ѝ и я отхвърли назад към дървото. Опита се да го изрита и с двата си крака. Раменете и китките ѝ изкрещяха от болка, но успя да го удари. При контакта с тялото му, нарани краката си. Беше се прицелила в слабините, но улучи горната част на бедрата му. Разяреният мъж не падна, залитна назад, отстъпи половин метър, като се препъна в смъкнатите си дрехи, но успя да запази равновесие.

— Шибана кучка! — изкрещя той. — Искаш да играем грубо, така ли? Въобразяваш си, че можеш да ме изриташ в топките, без да си платиш за това? Ще те нараня толкова лошо, че ще ме молиш да те убия, което се готвя да направя.

Отново се спусна към нея. Младата жена го видя да вдига юмрук и знаеше, че няма как да го избегне. Последната ѝ мисъл бе, че ще ѝ причини достатъчно болка, за да припадне и да не усети, когато я изнасилва. *Ако оживея.* В което силно се съмняваше. Просто не искаше да бъде в съзнание, когато щеше да я нарани и убие.

ГЛАВА 8

Но удар не последва. Нещо голямо и бързо се стрелна само на сантиметри от тялото ѝ. Триша вдигна глава и видя Слейд, който се хвърли върху полуголия мъж. Двамата се изтърколиха на земята и отскачиха един от друг.

— Слейд — изхлипа Триша.

— Зает съм, док — рече, без да я погледне. — Добре ли си? Той изнасили ли те? — изръмжа думите, очевидно бесен.

— Искаше. — Сълзите рукохна свободно по бузите ѝ, от гърлото ѝ се изтръгна сърцераздирателен плач. Слейд беше дошъл да я спаси.

— Шибано животно — изплю Бил. Задърпа бельото и панталоните си, увити около глезените му.

— Животно ли ме нарече? — изръмжа Слейд. — Това е много повече от един мизерен побойник-изнасилвач. А може би искаш да ми кажеш изрод или идиотски задник, все имена, които повече подхождат на теб?

Бил извади от левия си ботуш малък нож и го размаха към Слейд.

— Значи последва малкото момиченце, така ли? Да не би да ти е господарка, Шаро?

— Ти наистина си болно копеле, щом смяташ, че тя е малко момиченце.

— Ще ти отрежа главата и ще я закача над камината си — подигра го Бил. — Ела при мен, Шаро! Ако си късметлия, ще ти позволя да гледаш как я чукам, преди да те изкормя. Да видиш как ние хората го правим.

Слейд се изсмя.

— А ти знаеш ли как да бъдеш човек? Имаш лайна вместо мозък. Това, което искаш да направиш, се нарича изнасилване. Единственият, който се нуждае от урок, това си ти. И да не сменяме темата, но док е права. Последният път, когато видях нещо подобно с твоя размер, бях на осем и гледах надолу между краката си. Ти си дяволски жалък.

Нищо чудно, че ти се налага да връзваш жените за дърветата и да издевателстваш над тях. Те ще паднат от смях, ако извадиш от гащите си това малко нищожно нещо. Когато беше на осем ли спря да ти расте? По дяволите, при мен със сигурност не. Аз съм много по-голям дори когато съм омекнал и седя в студена вода.

— Аз поне мога да имам деца — извика Бил. — Вие стреляте с халосни, животно. През цялото време ви се надсвиваме заради това. Всичко, което трябва да направим, е да изчакаме да умрете, животински копелета.

— Така ли мислиш? — Слейд присви очи. — Може да не сме в състояние да имаме деца, но знаем как да се отнасяме с жените.

Той се бореше с яростта, която го разяждаше отвътре. Човекът бе докосвал Триша, бе я съблякъл и гледал гола. Ароматът на кръвта ѝ се бе разнесъл из въздуха. Отказваше да я погледне, защото щеше да полудее, ако съзреше някакви наранявания по тялото ѝ. А трябваше да държи разсъдъка си ясен. Искаше да накара копелето да страда. Ако не се успокоеше, щеше да пречука кучия син. А тази смърт бе прекалено бърза за него.

Бил отново размаха ножа.

— Надяваме се животът ви да е като на бездомни кучета. Такива сте вие, нали, животно? Ти не притежаваш жалостивите котешки очи на домашен любимец, които видях в едно предаване по телевизията.

— Да — изръмжа Слейд. — Аз съм куче. — Острите му зъби блеснаха. — И смятам да те надживея.

— Никой от вас няма да оцелее дълго. — Бил се отдръпна малко назад, прехвърли ножа в другата си ръка и повика с пръст Слейд да приближи към него. — Ще ви изловим всичките. Преследването ще се превърне в спорт за нас. Трябва да ви унищожим, шибанияци, преди да сте почнали да създавате кученца. — За миг погледът му се насочи към Триша, след това се подсмихна. — Мислиш ли, че тя те иска? Че коя човешка жена ще пожелае да си има работа с някой, който стреля на вятъра?

— Аз поне имам оборудването, с което да задоволя една жена — оголи зъби към него Слейд. — Вие може и да имате способността да се размножавате, но всичко, което предавате на децата си, са невежеството и малките пениси.

— Ще те оставя да кървиш на земята и да гледаш как един истински мъж чука жена. Аз ще имам нещо, за което ти само можеш да си мечтаеш.

Слейд кипеше от гняв, но успя да си придаде спокоен вид. Желанието му да накара този човек да страда дълго отслабваше все повече в полза на бързата смърт. Зъбите му блеснаха отново, искаше да накара мъжът пръв да му се нахвърли. Това щеше да му даде предимството, от което се нуждаеше.

— Тя вече е моя. И знае какво значи да има в себе си истински мъж. Желанието да я чукам, бе нейно. — Усмихна се студено. — Нямаше нужда да я връзвам и не ми се е присмивала, че съм жалък. Тя ми принадлежи.

Бил изкрещя разярено и се хвърли с ножа напред. Слейд избегна резкия удар на острието. Хвана ръката на мъжа и той изпищя. Чу се силен пукот. Ножът падна, Бил изрева отново и отскочи назад.

Слейд бе ударил ръката му достатъчно силно, за да я счупи. Той се усмихна широко, като разкри остриите си зъби и пристъпи напред. Сграбчи противника си за ризата и го уцели с юмрук по носа. Човекът извика, кръв се стече по лицето му и с ужас се втренчи в Слейд.

— Това е задето удари моята жена — изсъска Слейд. — Преди да свърша с теб, ще разбереш какво е болка и тормоз. Не биваше изобщо да я докосваш. Сега ще си платиш за всяка секунда от нейното страдание — изръмжа ядосано — и чак тогава ще умреш.

— Не! — Бил едва си поемаше въздух. В широко отворените очи и окървавеното му лице се четеше страх.

Ужасена, Триша наблюдаваше борбата между двамата мъже. Притесняваше се, че Слейд може да бъде ранен, но след няколко секунди видя, че той превъзхожда по сила и ловкост своя противник — много бързо си извоюва лидерството в боя.

Слейд стискаше Бил здраво за ризата, вдигна крак и го ритна в дясното коляно. С ужасен пукот крайникът се счупи. Гледката беше отвратителна, когато костта проби кожата и плисна кръв. Кракът се огъна и Бил се строполи настрани на земята, повличайки след себе си Слейд.

Човекът се разплака. Триша стоеше вцепенена. Слейд приседна на пети и се вгледа в мъжа — от носа и крака му течеше кръв, костта

стърчеше раздвоена над коляното, пробила панталона му — наблюдава го известно време.

— Болката и ужасът, които изпитваш сега, са точно това, което чувстваше моята жена. Ти се канеше да я нараниш и да я изнасилиш. След като задоволише страстите на плътта си, беше решил да я убиеш. — Слейд замълча. — Може и да съм животно, но съм по-милостив от теб. Вероятно ще те оставя тук, за да умреш бавно.

Стана и му обърна гръб. Приблужи до падналия нож, наведе се и го вдигна за дръжката. Подхвърли го в длан, все едно проверяваше тежестта му.

— Бил? Върви по дяволите — изсъска той. — Изобщо не трябваше да се докосваш до нещо мое. — Извъртя се и с едно плавно движение на китката хвърли ножа. Заби го право в гърдите на Бил.

Шок и ужас се изписаха по лицето на мъжа, когато погледна надолу и видя собственото си оръжие дълбоко проболо плътта му. Падна назад и не помръдна повече.

Триша се втренчи в безжизненото тяло на Бил. Беше сигурна, че е мъртъв. Той бе плакал от болка, но се държеше преди Слейд да забие в него ножа до дръжката. Изискваше се много сила и умение да запратиш оръжието право в целта.

Слейд пристъпи към нея. Тя откъсна поглед от мъртвеца и срещна тъмносините очи на Слейд. Те бяха единственото, което можеше да види, докато се приближаваше към нея.

— Не ме гледай така — нареди ѝ тихо.

Застана отпред и посегна към едната ѝ китка. Разкъса кърпата без усилие. Мъчителен стон се откъсна от устните ѝ, когато ръката ѝ падна, изгаряща от болка. Почти веднага усети игличките, които все едно се забиваха в изтръпналото ѝ рамо. Той освободи и другата ѝ ръка. Незабавно я взе в прегръдките си.

— Ти трепериш. Хайде, док. Вече си в безопасност. Държа те, всичко е наред.

Слейд отиде до спалния чувал и се отпусна върху него. Нагласи я да седне в скута му. Огледа устата ѝ, извади ръка изпод коленете ѝ и я погали. Нежно прокара пръсти по долната ѝ устна. Младата жена трепна от болка и той присви очи.

— По дяволите. Толкова силно те е ударил, че е сцепил устната ти. Отвори ги за мен, док. Нека се уверя, че нямаш трайно увреждане.

Триша отвори уста и Слейд докосна зъбите ѝ. Очите му потъмняха, когато плъзна палеца си и докосна с върха му пострадалата ѝ от удара буза.

— И дума да няма, започват да ти излизат хубави синини. — Погледът му изучаваше челюстта ѝ. — Бъди благодарна, че не те е уцелил малко по-нагоре, тогава и окото ти щеше да е синьо.

Шокът ѝ постепенно премина и тя отново бе в състояние да разсъждава.

— Трябва веднага да се махаме оттук. С него има още няколко мъже и те скоро ще се върнат.

Слейд поклати глава.

— Не. Няма.

— Има. Единият от тях е ранен, а други двама отидоха да го търсят. Теб също. Ако са намерили приятеля си, могат да се върнат всеки момент. Трябва да напуснем лагера, преди да се върнат. Те имат оръжие, Слейд. Те...

— Всички са мъртви. — Той обхвана лицето ѝ с двете си ръце. — Аз ги убих. Бяха трима и ми пречеха да стигна до теб. Чух ги, когато заявиха, че са те довели в техния лагер. Справи се добре, док. Забави ги достатъчно и ми даде време да се върна тук. Намерих първия вътре в палатката. Убих го и скрих тялото му, за да не могат да го открият.

— Но...

Слейд нежно постави пръст върху устните и затвори устата ѝ.

— Знаех, че няма да ти навредят, докато мислят, че приятелят им е жив и се нуждае от твоята помощ. Скрих тялото му, за да си помислят, че е излязъл да се облекчи и се е загубил. После проследих младежа, който ти хвърляше похотливи погледи, и го хванах. Трябваше по някакъв начин да се справя със ситуацията. Той беше по-умен и по-трудно успях да го поваля. След това успях да се върна тук навреме, за да чуя писъците ти.

— Наистина ли са мъртви? — Бе потресена, че Слейд ги е убил.

— Да. Мъжете, които застреляха Барт, щяха да убият и теб. Биха направили същото и с мен. Повярвай ми. Когато ги намерих, се опитаха да ме застрелят. Никога нямаше да те оставя сама, ако не бях убеден, че си в безопасност. Много съжалявам. Кълна се, изобщо не допуснах, че ще те наранят. Когато тръгнах, онзи там ти даваше храна и вода.

Тя видя искреността в очите му.

— Не очаквах, че той ще ме нападне.

Отново взе лицето ѝ в ръце и я огледа съсредоточено.

— Наистина съжалявам, сладурче. Можеш ли да ми простиш?

Триша все още не можеше да повярва, че Слейд бе убил, за да я спаси. Той я хвана за китките, вгледа се в тях и се намръщи.

— И тук ще ти излязат синини. Ранена ли си някъде другаде? — Погледът му срещна нейния. — Кажи ми. Това копеле направи ли ти нещо друго?

— Не.

— Триша! Кажи ми! Нарани ли те някъде другаде, освен по китките и лицето? Малтретира ли те сексуално по някакъв начин, преди да дойда? Успях ли да пристигна навреме, или закъснях?

Сълзи напълниха очите ѝ и я заслепиха.

— Ти дойде тъкмо навреме.

— Тогава защо са тези сълзи? — Той събра няколко от тях с палеца си и ги заоглежда, като че ли бяха нещо неестествено.

Триша се разсмя, отчасти от истерията, която я бе завладяла, отчасти от комичния му поглед.

— Ти никога ли не плачеш? — Тя подсмръкна, смехът ѝ замря. — Бях ужасена. Плача заради това, което той щеше да ми стори.

— Не. Аз не плача.

Заявлението му не я изненада.

— Е, аз пък го правя, по дяволите. Виж ме, гола съм, мръсна съм, дори забравих да се покрия. — Хвана ризата си, която още висеше на врата ѝ, дръпна я през главата и покри тялото си до бедрата. Огледа наоколо и откри останалата част от дрехите си, преди отново да погледне към Слейд. — Трябва да се облека.

— Не се движи. Все още трепериш. — Обви ръце около нея. — Отпусни се, док. Те са мъртви, а ти си в безопасност. В радиус от километър около нас няма жива душа. Сигурен съм в това.

Тя се обърна, отпусна тяло срещу него, обхвана с ръце кръста му и се притисна. Бореше се с желанието си да заплаче, когато той я прегърна. Даде си сметка, че ако Слейд не я държеше в обятията си щеше да изпадне в душевен ад. Присъствието му я караше да се чувства малко по-добре.

— Между другото, повече никога не го прави — въздъхна мъжът.

— Какво да не правя? — Триша вдигна глава и се взря в напрегнатото му изражение.

— Да провокираш човек, за да те удари. — Той поклати глава. — Какво щеше да стане, ако бях пристигнал малко по-късно? Нямах да успея да стигна до теб, преди да те е убил. Щях да дойда, за да открия умиращото ти тяло, док. Следващият път направи всичко по силите си да останеш жива. Докато дишаш, винаги има възможност да оцелееш.

— Той се канеше да прави ужасни неща с мен. По-скоро бих предпочела да умра, отколкото да ги преживея.

Слейд изръмжа, показвайки гнева си.

— Не. Длъжна си да намериш начин да останеш жива. Знам, че за теб щеше да бъде ад и да те нарани лошо, но докато дишаш, трябва да се бориш за живота си.

— Ти не разбираш. Този задник не завърза теб за дървото и не ти заяви, че ще те изнасилва така, че да крещиш.

Ядосан, Слейд я изгледа, едва си поемаше въздух.

— Изстрадал съм много непосилни неща, док. Нямах представа за страданието и агонията, които съм преживял. Гледах как убиват приятелите ми, а те бяха всичко, което имах. Изпитвал съм болка, от която другите биха полудели, но аз все още съм жив. Защото се борех. Живях през цялото време с надеждата, че ще дойде ден, като днешния, да съм свободен. Цялата болка и мъка, по дяволите, всички унижения и издевателства са вече зад мен. Сега съм тук, с теб в обятията ми и съм благодарен за това, док. Разбираш ли ме? Търси винаги начин да оцелееш, но никога не се отказвай. Никога повече не провокирай никого, за да те убие. — Пое си накъсано дъх, красивите му черти се смекчиха. — Моля те. Не мога да спасявам труп.

Триша кимна с разбиране, гневът ѝ си бе отишъл. Той бе страдал и тя нямаше представа колко дълбоко го е засегнало това. Година след година бе живял като обект за тестване. Беше виждал много хора, измъчвани до смърт, за които го е било грижа. Един от най-кошмарните ѝ дни, който бе преживяла, бледнееше в сравнение с целия живот на Слейд.

— Обещавам.

Напрежението в тялото му отслабна.

— Добре. Ще хапнем набързо, ще вземем някои от нещата им и изчезваме оттук, преди някой да е дошъл да ги провери. Мисля, че

екипи от моите хора вече са в района и ни търсят.

— Но тези мъже са тръгнали да преследват теб, Слейд. Споменаха за награда от петдесет хиляди долара.

Той изруга.

— За залавянето ми, или да ме убият?

— Не знам. Но съм сигурна, че това е без значение, ако си мъртъв. Те само споменаха за тези пари. Говореха за някой на име Томас, който няма да им плати, ако нещо се случи на сина му. А той беше човекът от палатката, когото си убил първи. — Тя му се усмихна. — Предполагам, че Томас няма да бъде щастлив, когато разбере, че момчето му не е между живите.

— Моя грешка. — Слейд сви рамене. — Той определено е мъртъв и се надявам никой от останалите да не получи тези кървави пари. Чу ли нещо друго?

— Бил, това е онзи там, говори по радиостанцията с базовия лагер. Предполагам, че имат няколко подобни, разположени в района. Екипите, които са тръгнали да те търсят, са доста, но смятам, че сме на твърде голямо разстояние от тях. Бил трябваше да се свърже отново с базата утре сутринта.

Слейд се усмихна.

— Няма да може.

— Когато ме хванаха, те вече знаеха, че съм лекар.

— Вещите ти са на мястото на катастрофата. По тях много лесно могат да познаят коя си, освен това поддържат връзка помежду си и обменят информация. Убеден съм, че те знаят кого търсят. Джъстис сигурно е разпространил лицата ни, за да помогне да ни открият.

— О, извинявай. Помислих си, че може да е важно.

— Разбрала си доста подробности. — Той ѝ намигна. — Гладна ли си? Аз — да.

Тя кимна.

— Обаче първо трябва да отида до тоалетната.

— Иди се усамоти, докато ти намеря чисти дрехи. Има вода, виждам бутилките оттук. Вземи една да се измиеш, док. През това време, аз ще се погрижа за трупа и ще започна да сортирам вещите им.

— Благодаря ти! — Изведнъж обхвана лицето му и се наведе близо до неговото. — Ти ми спаси живота, Слейд. Просто... Благодаря ти.

Бавна усмивка изви устните му.

— След като съм ти спасил живота, обещавах ли да ми излезе късмета тази вечер.

Триша се засмя. Не можа да се сдържи. Лицето му излъчваше толкова радост.

— Не мога да повярвам, че го казваш.

Мъжът сви рамене.

— Аз непрекъснато те желая, док.

Стана от скута му и се изправи на крака. Слейд я последва. Чувстваше се отпаднала от стреса, цялото тяло я болеше, но не обърна внимание на състоянието си. Повече се притесняваше, че от кръста надолу е още гола. Знаеше, че Слейд ще забележи, щом се отдалечи от него. Отиде до мястото, където стояха бутилките с вода.

— Възбуждаш ме — изръмжа той, когато тя се наведе да вземе една от тях.

Изправи се и го стрелна с поглед през рамо.

— Не трябваше ли да търсиш чисти дрехи, вместо да гледаш задника ми?

— Правя и двете. — Мъжът се запъти към палатката. — Искаш ли да се наведеш още един път, за да потърсиш нещо друго, преди да вляза вътре? Бих могъл да нахвърлям вещи по пътя ти и ти да ги събереш.

Триша се разсмя и тръгна към храсталака, където смяташе да се уедини.

— Не, благодаря. Така съм си добре.

Младата жена бързо свърши естествените си нужди, след това свали ризата и скъсания си сутиен. Стоеше гола в сенките, когато шокът от преживяното я удари изведнъж. Погледна наранените си китки и сълзи напълниха очите ѝ. Ударените устни и бузата ѝ пулсираха от болката и пареха. Чувстваше се много, много омърсена. Бил я бе докосвал и само при мисълта за това, което искаше да направи с тялото ѝ, ѝ се доповръща.

Приседна и опита да отвори бутилката. Нямаше достатъчно сили да развърти капачката, треперенето на ръцете ѝ също не ѝ помагаше. Изстена тихо и с усилие потисна напирания плач, прегърна тялото си и се взря безпомощно в бутилката.

— Док? — Гласът на Слейд дойде отдясно, зад нея. Тя не помръдна. Сви се и остана с гръб към него. Не желаше да му показва своята слабост, защото си спомняше, че той мрази сълзите. Знаеше, че ако надникне в очите ѝ, веднага ще разбере колко близо е до срыв. — Намерих ти дрехи — каза ѝ нежно, докато се приближаваше.

Младата жена обгърна тялото си още по-здраво. Желанието ѝ да се разплаче нарасна. През последните двадесет и четири часа ѝ се бяха случили твърде много събития. Нямаше навик хората да я преследват, за да я убият, и мъже да я нападат.

— Триша? — Слейд приклекна зад нея и я прегърна. — Всичко е наред, сладурче. Аз съм тук. Ти трепериш.

Горещи сълзи се застичаха по страните ѝ. Чу го да проклина. После седна на земята и я придърпа в обятията си. Тя не го погледна. Обви ръце около врата му, притисна се в него и зарови лице в гърдите му. Той я прегърна по-силно и зарови пръсти в косата ѝ. После я привлече по-плътнo до себе си и постави брадичка върху главата ѝ.

— Ти беше много силна — изхриптя тихо. — Опитах се да ти отвлека вниманието с приказки, но ти дойде твърде много, нали?

Тя кимна срещу гърдите му.

— Ти мразиш сълзите. Съжалявам.

Ръката му спря да гали косата ѝ, въздъхна.

— Не мразя твоите сълзи. Не се извинявай. Имаш право да плачеш, тези два дни бяха наистина много тежки. Толкова съжалявам, че те оставих тук. Ако знаех, че онзи ще постъпи така с теб, щях най-напред него да убия, но сгреших. Бях сигурен, че тук си в по-голяма безопасност, докато се върна. Убеден бях, че те имат нужда от теб, за да окажеш помощ на член от екипа им, и затова няма да ти сторят нищо лошо.

— Вината не е твоя. — Триша избърса сълзите с опакото на ръката си. — Ти ме спаси. Благодаря ти, Слейд. Знам, че не беше длъжен, но рискува живота си, като се би с този човек. И го уби. Уби всички, за да ме спасиш.

Той прокара отново пръсти през косата ѝ.

— Ти си моя, док. Ще се боря с всеки, за да си те върна и ще убия всеки мъж, който те докосне.

Думите му я изненадаха. Тя вдигна глава и се вгледа в Слейд. Сините му очи срещнаха погледа ѝ и я смутиха.

— Аз съм твоя? Какво означава това?

Младият мъж се поколеба.

— Сега не му е времето, разбра ли? Ще водим този разговор по-късно, като сме си у дома. Позволи ми да ти помогна да се почистиш. После ще ядем, ще съберем необходимите ни вещи и се махаме оттук. Надявам се до утре да сме се прибрали в Хоумленд.

Триша продължаваше да се взира в него.

— Добре. — Искаше ѝ се да му зададе най-малко сто въпроса, но се отказа. *Засега.*

Негова? Сърцето ѝ заби лудо. Не би имала нищо против да принадлежи на Слейд. *Ни най-малко.*

Ръката му се измъкна от косата ѝ.

— Изправи се, ще ти помогна да се измиеш. След това ще се поразмърдаме. Нямам желание повече да се мотаем наоколо. Лагерът е известен на техните хора, освен това мразя миризмата им. Вонята им се носи наоколо.

Помогна ѝ да се изправи, тъй като все още бе нестабилна. Намокри ризата си и започна да трие кожата на гърба ѝ. Триша повдигна косата си, за да не му пречи. Ръцете му бяха много нежни, докато я почистваше. После ѝ каза да се обърне с лице към него. Срещна твърдия му поглед. Стоеше гола и го наблюдаваше как бавно прокарва поглед по тялото ѝ. Устата му се сви в мрачна линия. Изглеждаше бесен. Сълзите ѝ заплашиха да прелеят и тя примига, за да ги задържи.

— Защо се сърдиш?

Очите му срещнаха нейните.

— Никой няма право да те докосва по начина, по който онзи го направи. Имаш синини и аз съм разярен. Всеки, който наруши красотата ти, ме вбесява. Не си ме разстроила ти. Просто съм ядосан, че не бях в състояние да те защита по-добре.

Тя го разбра. Слейд изми ръцете и раменете ѝ, но се поколеба, когато стигна до гърдите ѝ. После бързо и старателно ги изтри. Тялото ѝ реагира на водата и въздуха и зърната ѝ настръхнаха. Младият мъж изръмжа и падна на колене пред нея.

— Не ме гледай така — въздъхна шумно той. — Моля те!

— Как те гледам?

Очите му се присвиха, когато се вгледа в нейните.

— Нямах представа колко силно те желая, док. Ти си ранена и беше почти сексуално насилена. Когато одеа те попитах, дали ще бъда късметлия тази вечер, исках само да те подразня, за да те накарам да се разсееш. Ти имаш изразително лице. През по-голяма част от времето мога да кажа за какво мислиш, но точно сега се опитвам да не разсъждавам за това, което си. Не ме гледай, докато те докосвам. За мен е чест, че ми имаш достатъчно доверие, за да ме допуснеш до тялото си, след нападението върху теб. Това означава, че не се страхуваш от мен. — Вдиша накъсано. — И двамата имаме нужда да се облечеш. Желая те, но сега не му е времето.

Триша се изчерви, толкова ли бе прозрачна. Тя действително го искаше. Неговото докосване щеше да я накара да забрави насилието, което преживя. Копнееше да се увие около тялото му, да се притисне възможно най-близо до него.

Той пое дълбоко въздух и това привлече вниманието ѝ. Изми я отпред, прокара мократа риза по бедрата ѝ, чак до стъпалата, после се изправи. Погледът ѝ срещна неговия и в този момент разбра, че ѝ е нужно да се усети жива, след като бе толкова близо до смъртта, и нямаше да се откаже от мъжа, който я караше да се чувства по този начин.

Слейд усилено правеше опити да охлади разгорещеното си тяло. Триша винаги го възбуждаше, караше го да усеща болка, но сега не бе време за това. Докато се взираше в него, изведнъж вдигна ръце и ги постави на гърдите му. Въздухът замря в дробовете му.

— Накарай ме да забравя. Моля те! Толкова много те искам!

Той използва цялата си воля, за да започне да диша отново. Членът му мигновено реагира — от полумекото състояние, за няколко удара на сърцето, стана твърд като камък. Усещането от пръстите ѝ, плъзгащи се надолу към кръста му, изтръгна от устните му задавен стон. Стисна юмруци да се спре и да не ѝ се нахвърли, да вземе това, което му предлагаше.

Тя е травмирана. Никога няма да ми прости, ако точно сега се възползвам от нея. Стараеше се да мисли логично. Току-що бе преживяла тежко изпитание, едва не бе изнасилена, и въпреки че разбираше нуждата ѝ да се разсее, последствията от това да я вземе сега, вероятно щяха да съсипят бъдещето, което можеше да има с нея, ако тя започнеше да съжалява по-късно.

— Моля те, Слейд! — рече с дрезгав глас. — Знам какво искам и това си ти.

Той отпусна стиснатите си юмруци, хвана я леко през кръста и се наслади на усещането за голата ѝ кожа. Но вместо да погледне надолу към съблазнителното ѝ тяло, продължи да се взира в очите ѝ.

— Желая те, винаги и по всяко време, но съм убеден, че точно сега това не е най-разумното нещо, което можем да направим. Най-напред трябва да се успокоиш.

Усмивката, извила устните ѝ, привлече вниманието му към устата ѝ. Толкова силно му се искаше да я целуне, че сниши лице, но спря на сантиметри от нея. Преглътна задавено и насочи поглед обратно към очите ѝ.

— Известно ти е, че съм лекар и като такава съм работила в продължение на години в спешно отделение. Знам всичко за действието на адреналина и че преди малко животът ми висеше на косъм. Изправяла съм се пред членове на банди, въоръжени луди идиоти и веднъж дори пред възрастна дама с автоматичен нож. Искам да се почувствам жива и искам да го направя с теб. Оцелях и сега искам да празнувам. Не мога да измисля нещо по-добро от това да се измъкнем от панталоните си.

Това ми стига, помисли си той с ясното съзнание, че трябва да зададе още въпроси, но Триша стоеше гола пред него и му предлагаше нещо, което той отчаяно желаше. Спусна уста и завладя нейната. Отговори му веднага с меките си устни и Слейд изръмжа, когато езиците им се срещнаха. Тя бе адски страстна и негова.

Усети как разкъсва ризата му, като я извади от панталоните му, и как отваря ципа — това разсея всичките му колебания. Док имаше нужда от него и той щеше да ѝ даде каквото търсеше. Щеше да избърше сълзите ѝ, да я прегърне или да използва тялото си, за да я успокои. Може би не беше погрешно това между тях.

Ръцете му се плъзнаха от кръста ѝ надолу, едната се зарови между бедрата ѝ, за да открие пъпката на нейното желание. Триша трескаво отвори панталона му, освободи пениса и обви длан около твърдата дължина. Наложил му се да стисне хълбоци, за да остане стабилен. Искане да падне пред нея на колене, когато го погали с меката си нежна ръка. Самият той не беше толкова нежен, яростно

достигнал горещото ѝ местенце, знаейки, че ще я накара да пламти за него.

Триша изстена срещу езика му и стегна хватката на юмрука си, обвинил твърдия ствол. Слейд стисна със свободната си ръка дупето ѝ и я придърпа по-плътно към себе си. Усети колко влажна е дланта му, намокрена от нейното желание, породено от интензивния му масаж. Вдъхна аромата на растящата ѝ възбуда и от гърлото му се изтръгна задавено ръмжене. Искаше да я вдигне срещу слабините си, да обвие крака около кръста му и да я прониже с пениса си. Представата на тази картина го хвърли в безумие. Разбра, че няма да издържи още дълго, възбудата му бе прекалено силна, а знаеше, че трябва да доведе първо нея до оргазъм. Прокара пръсти по входа на влажната ѝ мекота. Тя се размърда срещу него, тялото ѝ се разтърси, протегна трескаво ръка и се хвана за рамото му. Откъсна уста от неговата, зарови лице в гърдите му и застана.

Той вкара двата си пръста в горещата ѝ сърцевина. Усещането за невероятно меките като коприна мускули, плътно обгърнали пръстите му, почти помете самоконтрола му. Искаше да я чука бързо, силно и дълбоко и това щеше да му повлияе толкова лошо, че би взривило съзнанието му. Единствено секси лекарката му въздействаше по този начин.

Тя повдигна бедра, за да му помогне да се зарови по-дълбоко в стегнатото ѝ тяло и той завидя на проклетите си пръсти. Загали я отвътре, притисна палец върху клитора ѝ и започна да го търка с кратки отсечени движения. Младата жена простена името му, което го възбуди още повече. Улови дъха ѝ в момента на произнасянето му и това бе последната капка, която приля чашата. Издърпа ръката си, падна на колене и захапа едното ѝ зърно.

Това разкъса хватката на юмрука ѝ от неговия член, пулсиращ болезнено. Беше прекалено възбуден, не искаше да свършва в дланта ѝ. Когато полетеше към рая, желаше да бъде заровен дълбоко вътре в тялото ѝ. Триша хвана косата му, заби нокти в скалпа му и го притегли близо до гърдите си. Ръцете му я сграбчиха за задните части, придърпаха я плътно до тялото му, призовавайки я да седне на бедрата му. Тя се подчини с лекота, плъзна се надолу, докато се настани в скута му, а краката ѝ обвиха хълбоците му. Върхът на члена му докосна

нейната мекота, напоена от необходимостта, толкова топла и готова. Той я смъкна още надолу, нагласяйки я да го поеме, и тласна силно.

Слейд отметна главата си назад, налагаше се да освободи гърдата ѝ, за да избегне ухапването по зърното, и изръмжа, когато влагалищните ѝ мускули здраво го засмукаха. *По дяволите, ще свърша. Трябва да задържа. Тя се чувства адски хубаво.* Звучите, които Триша издаде, когато я изпълни до край, го доведоха дяволски близо до неговата гибел.

Слабините му се напрегнаха, пое си накъсано дъх и започна да се движи, полюшвайки бедра. С едната ръка я притисна към гърдите си, а другата провря между телата им, намери набъбналата ѝ пъпка и яростно я затърка. Мускулите ѝ го стиснаха и тя изкрещя силно. Той почувства нейната кулминация — топлите сокове на освобождаването ѝ потекоха върху главата на члена му и го покриха целия. Слейд зарови лице в шията ѝ, когато див екстаз разтърси тялото му. Тестисите му се напрегнаха и първият изблик на спермата, изстреляна в нея, го накара да изреве. Вкопчи се в нея, прегърна я здраво и яхна вълната на съкрушителното удоволствие, което го връхлетя.

Тя е всичко за мен. Отпусна леко хватката си, възбудата от интензивния секс започна бавно да отшумява и я прегърна нежно. Целуна местенцето — там, където бе сгушил лице — и ѝ се усмихна. Бе успял да задържи достатъчно дълго, за да е сигурен, че Триша първа е получила своята наслада.

— Нямам думи — рече задъхано младата жена.

Той тихо изръмжа.

— Чувстваш ли се жива, сладурче?

— О, да.

Щеше да направи всичко за нейната безопасност, за да има и други моменти като този, който току-що бяха споделили — тя в скута му, телата им свързани, ръцете му обвити около нея. Триша си играеше с косата му, пръстите ѝ се заплитаха в кичурите и той съжали, че не може да я отнесе в леглото. Бе способен да прекара часове в изучаване на тялото ѝ, да я довежда до върха, отново и отново. Пенисът му започна бързо да се втвърдява, нуждата пак да я има се върна, но той я потуши.

Док бе в опасност. Трябваше да я измъкне от лагера и да я заведе на сигурно място. *Аз защитавам моето и ще убия всеки, който е*

достатъчно глупав, за да се опита да ми я отнеме. Обгърна лицето ѝ, забеляза капчици кръв на шията, където по време на секса бе пробил със зъби кожата ѝ, и ги избърса с палец. Раната беше съвсем малка. Гледката на нейната кръв върху възглавничката на пръста му го предизвика да я опита, но устоя на порива.

Не желаете да прекъсва връзката между телата им, мразеше се, че трябва да я върне към ужасната действителност, но ако врагът дойдеше, щеше да ги завари в уязвимо положение. Вдигна глава и погледите им се срещнаха.

— Трябва да тръгваме, док. — Сладката усмивка на лицето ѝ избледня. Ненавиждаше се, че той бе причината за това. — Налага се. — Но отказваше да я освободи, притиснал я здраво до себе си. — Ще го направим по-късно и за много дълго време. Тогава ще целуна всяко наранено местенце. Когато се върнем в Хоумленд, ще ти се реванширам.

— Няма за какво да ме компенсираш. Благодаря ти.

Слейд изръмжа ядосан, съзрял отдръпването в красивите ѝ очи, сякаш се опитваше да постави емоционална бариера между тях.

— Ще говорим за това по-късно. А сега, трябва да се облечем и да излизаме.

— Добре.

Триша му позволи да раздели телата им, като съжали, че моментът бе свършил. Мъжът ѝ помогна да стане, след това оправи панталоните си и огледа поляната. Косата му бе разрошена и развеселена от външния му вид, младата жена прикри усмивката си. Слейд се беше бил и след това бе изглеждал почти перфектно, но горещият секс в скута му, го бе направил див и неугледен.

— Остани тук.

Той намери чифт дънки и с помощта на нож скъси крачолите, за да ѝ паснат по-добре, но в талията ѝ останаха малко широки. За да не падат, свали връзките от едни мъжки обувки и ги наниза през гайките като колан. Откри и черна тениска, два пъти по-голяма от нейния размер, но младата жена беше благодарна, че ѝ стои като чувал, защото сутиенът ѝ бе унищожен.

Слейд претърси вещите на мъжете и напъха избраното в раницата, която някой бе донесъл. Взе още спален чувал, храна, вода,

сода и оръжието на убития. Много бързо бе готов за тръгване. Триша се вгледа в него.

— Няма да си играя повече с тях — каза ѝ с решително изражение. — Ти пострада. А аз нямам намерение да бъда повече преследван, док. Ще ти намеря безопасно място, където да се скриеш, и после ще отида да се разправя с останалите копелета.

Триша продължи да го наблюдава. Знаеше, че той е много опасен и притежава способността да убива. Беше го видяла със собствените си очи, когато я спаси от изнасилвача. Кимна му.

— Добре.

ГЛАВА 9

Слънцето вече бе ниско над хоризонта, когато Слейд за сетен път погледна към Триша. Бе успял да намери малка пещера във вътрешността на склона. Явно огромната скала, заемала това място, с течение на времето и под влияние на гравитацията, бе паднала надолу по урвата. С голяма мъка бяха стигнали до тук. Наклонът бе толкова стръмен, че ако Слейд не я бе хванал на няколко пъти, младата жена щеше да се изтърколи надолу. Той се бе катерил точно зад нея и когато тя се подхлъзваше, ръката му я придържаше.

— Тук ще си в безопасност — каза и клекна до нея. Погали я по наранената буза. — От това място ще имаш възможност да чуеш всеки, който се опита да се изкачи. Почвата е много нестабилна и ще бъде опасно да използват въжета, за да стигнат до горе.

— Добре.

— Искам да чакаш тук, където моите хора ще те намерят, ако аз не се върна. Това може да отнеме известно време, но с някои от мъжете, които ни търсят, сме се обучавали заедно, преди да бъдем освободени. Те познават начина ми на мислене и ще се досетят къде може да съм те скрил. Не стреляй по тях, когато ги видиш, док. — Усмихна ѝ се напрегнато. — Смята се за невъзпитано да раниш или убиеш онзи, който се отива да те спаси.

Триша не отвърна на усмивката му, знаеше, че той се шегува, за да разсее тревогата ѝ, но бе прекалено притеснена за него.

— Върни се обратно при мен.

Той се намръщи.

— Не мога да ти гарантирам това, док. Не давам обещания, които не мога да спазя.

— Тогава остани, тук ще сме в безопасност. Може просто да седим и да чакаме двамата заедно.

Слейд се поколеба.

— Нямах представа, че толкова много хора са изпратени да ни преследват, док. Мъжете, които убих, не са същите, които ни

изтласкаха от пътя. Очевидно има доста търсещи ни екипи. Самата ти чу разговора на Бил. Това ни поставя в изключително опасна ситуация и има само един начин да се справим с нея. Трябва да тръгнем на лов за преследвачите ни и да обърнем нещата срещу тях. — Замълча за момент, като я гледаше напрегнато.

— Но...

— Те няма да очакват да ги премахвам един по един. На моите хора може да им отнеме известно време, докато ни намерят, затова е нужно да направя всичко възможно да оцелеем. Когато нападна онези задници, те ще се объркат. Някои от тях ще избягат, щом другарите им започнат да умират. Така ще останат само най-опасните. Именно тези негодници не заслужават да живеят. Това е единственият начин да те защитя, док.

— Но пещерата е идеална за скривалище. Изчакай тук, с мен, Слейд. Умолявам те. Ако е необходимо да те моля, ще го направя. Ужасявам се от мисълта, че могат да те ранят или да се случи нещо ужасно. Ти си само един, а те са прекалено много. Сам го каза.

Той наклони глава встрани и стисна намръщено устни.

— Не съм просто един обикновен мъж, док. Аз съм нещо далеч по-лошо, независимо дали те го осъзнават, или не. — За момент се поколеба. — Такава е истината. Аз съм създание от Новите видове и притежавам нещо важно, което трябва да защитавам. Не се отнася само за теб, не желая да се чувстваш виновна, ако нещо ми се случи. Моите хора идват и не искам да попаднат в капан, а вероятността за това е голяма. Налага се да премахна колкото се може повече от онези задници. Под човешката ми природа се крие хищник. Опитвам се да го прикривам, но все пак той съществува. Аз съм оцелял, защото за да остана жив, в миналото ми се е налагало да убивам. В Мерикул ме обучаваха да се бия, за да показвам ефекта от медикаментите им, но това е един урок, за който сега съм благодарен.

— Не е необходимо да се изправяш срещу тях. Вече не си заключен в килия, можем да се скрием. От онова, което разбрах, ти никога не си участвал в истинска битка, а това прави обучението ти невалидно. Те просто са те подготвили колкото да покажеш на какво си способен, но сега всичко е наистина, Слейд. Не желая да загинеш.

Младият мъж си пое дълбоко дъх.

— Винаги е било наистина, док. Не всички от Новите видове оцеляха от жестоките тестове или демонстрациите, които ни принуждаваха да правим, за да покажем резултата от експерименталните лекарства. Аз съм опасен, въпреки че никога не съм искал да ставам такъв. Независимо дали го приемаш, или не, това е действителността. Те ни обучиха добре и ни направиха като бойни машини. Намеренията им бяха никога да не бъдем свободни, но ето че ние сме. Аз съм от Новите видове. Ти си лекар, но само защото не си в болница, не значи, че си престанала да бъдеш такава. Ти би помогнала на всеки ранен, без значение дали си на работа, или не, нали?

Не й хареса логиката му.

— Да, вярно е. Но те моля да не тръгваш. Остани с мен. Има голяма вероятност, когато твоите хора ни открият, онези негодници да се изплашат и да избягат. Може би не са предполагали, че някой ще тръгне да ни търси.

— Изкушаваш ме, док. Да остана тук с теб, в това малко пространство за ден или два... — Намигна й. — Бих се наслаждавал на удоволствието да те държа много заета.

— Остани с мен — повтори с глас, изпълнен с надежда. Желаете просто той да е в безопасност.

— Рискът е прекалено голям, ако остана и не предприема нищо. Преследвачите ни са много, ще се разпръснат и ще покрият големи участъци от гората. Като ни намерят, ще ни обградят. — Той се огледа наоколо. — При една престрелка, има вероятност да бъдеш простреляна или да те удари камък, когато уцелят стената. Не мога да позволя това да се случи. Нямаме достатъчно патрони, за да ги задържим. По-добре да тръгна и да ги унищожавам навън, отколкото да рискувам. Трябва да съм сигурен, че всеки, който се опита да стигне до теб, ще спре да диша.

Тя прехапа устни, забравила за момент наранената си страна и се намръщи от внезапната болка. Слейд се вгледа в лицето й и прокара пръст по бузата й.

— Не се движи много из пещерата, по-добре е през повечето време да седиш ниско долу. Русата ти коса не се слива с пейзажа и се вижда от далеч. Помни, че трябва да се криеш. Оставям ти всичките оръжия, които взехме от лагера, в случай че някой успее да се промъкне покрай мен или ме ранят. Аз ще взема единствено пистолета.

Стреляй само когато нямаш друг избор, и то ако са достатъчно близо. Звукът от изстрела ще се чуе надалеч и ще ги доведе право при теб. Тогава ще стане много лошо.

Триша се вгледа в очите му, погледът му не се откъсваше от нея. Тя се поддаде на желанието си и се наведе напред. Обхвана страните му, видя как на лицето му се изписа изненада, преди устата ѝ да се докосне до неговата. Опита вкуса на пълната му долна устна, чу звука, изтръгнал се дълбоко от гърлото му, и остави той да поеме контрола.

Целувката се задълбочи. Езикът му посрещна нейния. В желанието си да се отдаде на страстта, младата жена пренебрегна болката от разранената си устна, дори вкусът на кръвта, който се примеси с този на Слейд. Ръцете ѝ обгърнаха врата му, той я хвана за кръста и я повдигна, притисна я до гърдите си. Внезапно отдръпна устни от нейните, пое си дълбоко въздух и изръмжа.

— Триша — простена той, — не ме карай да се колебая. Ако седнеш в скута ми ще усетиш колко съм възбуден в действителност. Моля те, не прави нещата по-трудни. Трябва да тръгна сега, докато е още светло.

Младата жена осъзна, че е изгубила спора и че той е твърдо решен да преследва онези мъже. Слейд рискуваше живота си, за да спаси нейния. Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Добре, Слейд, но моля те, върни се при мен.

Устните му се извиха в усмивка.

— Какво ще ми дадеш, ако се върна, док?

— Всичко, което пожелаеш.

Едната му вежда се повдигна нагоре.

— Всичко?

— Всичко — повтори тя, убедително. — Просто бъди много внимателен. Искам те жив.

Слейд кимна.

— Лягай долу, бъди тиха и дръж оръжията до теб в готовност. Използвай ги само в краен случай. Ако стреляш, аз ще чуя и ще дойда веднага. Помни, че трябва да оцелееш, аз също ще се пазя. Обещай ми, сладурче. Разчитам на теб.

— Обещавам. Закълни ми се, че няма да поемаш излишни рискове, Слейд.

Младият мъж кимна, погледът му се задържа върху нея, сякаш се опитваше да запомни чертите ѝ, след това отстъпи назад. Бързо взе някои неща и ги напъха по джобовете си. Погледна я за последно и се запуска надолу. След няколко секунди вече го нямаше. Триша с мъка потисна желанието си, да му извика да се върне, но беше сигурна, че няма да я послуша.

Разгърна спалния чувал върху твърдата земя. Подът на пещерата бе осеян с камъчета и буци кал, усещащи се дори и през дебелия постелка, когато седна да прегледа с какво разполага.

Слейд се беше сдобил с два бинокъла, единият от които бе оставил в раницата. Тя го извади и приближи до ръба на скалата. Не ѝ отне много време да забележи отдалечаващия се мъж. Без нея, той се движеше много по-бързо.

После огледа местността, но не успя да види никой друг. Насочи вниманието си отново към Слейд и установи, че е достигнал края на пролома. Той се спря за миг, погледна през рамо към мястото, където се криеше тя, а след това продължи решително напред. Триша остана да го наблюдава.

Мракът настъпи бързо. Започваше да губи Слейд от погледа си, от време на време го мяркаше между дърветата. Той се движеше бързо, без да показва признаци на умора, изглеждаше така, сякаш знаеше къде точно отива. Зачуди се дали не е уловил миризмата на врага със силното си обоняние.

Прибра се обратно в пещерата, отиде до раницата и я отвори. Бе видяла Слейд да взема парчетата сушено телешко месо, но ѝ бе оставил шоколадовите блокчета, които бяха намерили. Изяде две и пи от содата, преди отново да се върне до ръба на пещерата. Погледна надолу в мрака и ахна. В далечината, точно в посоката, където бе изчезнал Слейд, се виждаше мъждукаща светлина. Предположи, че това е лагерен огън. Пламъкът му се процеждаше през огромните дървета. Имаше невероятното усещане, че Слейд се спотайва някъде там.

Стана и довлече спалния чувал до ръба, настани се удобно, доволна, че може да го забележи отново. Притесняваше се за него.

Ако бе подушил дима и планираше да ги нападне, то щеше да избере точно това място да го осъществи. Стори ѝ се, че мина доста време, но никакъв звук от борба не достигна до нея. Настани се по-

удобно и се подпря на лакти, като продължи да наблюдава проблясъците на огъня.

След известно време усети колко е уморена. Прозя се и неусетно задряма. Изведнъж прозвуча изстрел, който я стресна.

Моментално се изправи и обезумяла, насочи бинокъла към лагера. Отне ѝ няколко секунди да намери светлината от огъня. Вниманието ѝ остана фокусирано върху нея, докато проблясъците изчезнаха и всичко потъна в мрак. Не се чуха повече изстрели. Това ѝ даде надежда, че Слейд може би е останал жив, ако е нападнал лагера. Бореше се със сълзите, които напиреха в очите ѝ, при мисълта, че той е някъде там, напълно сам. Имаше вероятност да е мъртъв, ако случайно го бяха уцелили. Дръпна спалния чувал навътре, сви се на кълбо и опита да заспи отново. Нуждаеше се от сън, а и не можеше да наблюдава Слейд, докато слънцето не изгрееше.

Слейд бе залегнал ниско долу, докато с омраза наблюдаваше четиримата мъже в лагера. Думите, които долавяше, караха кръвта му да кипи. Миризмата на елена, който бяха застреляли и опекли, се разнасяше заедно с дима от огъня.

— Мислиш ли, че онова животно ще моли за живота си, когато го намерим? — обърна се мъжът с дънковото яке към друг с черна риза.

— Надявам се — изсмя се той, — донесъл съм дори и видеокамера, за да заснема всичко. Трябва да покажем на останалите, че те не са хора.

— Животни на два крака, мамка им — изсумтя мъжът с якето. — Трябва да защитаваме не само страната си, но и жените си. Първо ще поискат да гласуват, после ще пожелаят да се женят. Ако женските им са също толкова грозни като тях, много скоро тези двукраки животни ще тръгнат след нашите сестри и дъщери. А това е отвратително. Според мен, нарочно крият жените си, за да не знаем как изглеждат. Сигурно кръвта им е примесена с тези на мулета и са изключително грозни.

Един от мъжете се изсмя.

— Отвратителни като задник. Не забравяйте и койотите.

— Изобщо не биваше да ги освобождават. Никой не спасява маймуните, които се използват за тестове на козметика. По дяволите, не — отвърна мъжът с черната риза, като се облегна на дървото и протегна краката си, обути в ботуши, близо до огъня. — Те са опасни и смахнати.

Русият, който до сега мълчеше се намръщи.

— Наистина ли използват животни, за да тестват глупостите, с които се клепат жените? Маймуните са готини. Като малък исках една за домашен любимец.

— По дяволите, ако знам — сви рамене онзи с черната риза. — Но това, което искам да отбележа, е, че те наистина са луди. Не бива просто така да пускаш диви животни да обикалят наоколо. Опасни са, затова трябва да бъдат заловени. Със сигурност не са толкова сладки, че да си взема някое за домашен любимец. Най-вероятно ще се опита да се качи на гърба на жена ми.

— Виждаш съм жена ти — засмя се русият, — силно се съмнявам, дали ще опита.

Мъжът с черната риза, замери приятеля си с празната кутийка от бира и го удари по рамото.

— Да ти го начукам, Марк.

— Престанете — въздъхна този, който седеше най-далече от огъня. — Все още не сме открили нашата цел, а с всеки изминал час шансовете му да се измъкне от района се увеличават. Всички пътища са блокирани. Тук са като в капан, но женската, която се движи с него, била лекар. Което означава, че тя е умна и мисли вместо него. Може би са намерили дупка, където да се скрият. Аз бих постъпил точно така. Утре сутринта, с първите лъчи на слънцето, трябва да претърсим огромна територия, да ги намерим и да ги убием. Не съм дошъл тук да си говорим глупости и да се обиждаме. Искam наградата.

— Няма да окача главата му като трофей на стената — сви рамене русият, — изглеждат доста странни и грозни. Но само за да съм съпричастен към разговора, бих могъл да се съглася.

Слейд чу достатъчно. Нямаше намерение да остави тези мъже да напуснат лагера. Бяха прекалено близо до Триша и планираха да претърсят всички скрити места. Притаи се и зачака. Русият стана, протегна се и се запъти към храстите, за да се облекчи.

Той така и не чу как Слейд се приближи зад него, докато не усети ръцете му върху себе си. По-дребният мъж само ахна, щом запушиха устата му, а ножът, закрепен на бедрото му, бе измъкнат и притиснат в гърлото му.

— Тихо! — просъска Слейд.

Русият се задъха, но не извика за помощ.

— Има ли други наблизо?

Мъжът се поколеба, преди да кимне.

— Повече ли са от вас?

Русокосият отново потвърди. Новината ядоса Слейд. Трябваше да открие останалите лагери, да премахне заплахата за Триша и да се добере до някой от мобилните им телефони. Надяваше се поне един от тях да работи. Можеше да се обади в Хоумленд и да насочи хората си към пещерата. Трябваше да измъкне Триша от опасната ситуация възможно най-бързо.

— Сега ще те завържа и ще отида за приятелите ти. Ако не се съпротивляваш, няма да те убия. Ще стоиш тук, докато дойдат мъжете от Новите видове. Разбра ли?

Мъжът кимна. Слейд ги искаше всички мъртви, но за жалост не се намираше в Хоумленд. Не беше сигурен какво казва законът в този случай. Да се защитава беше едно, а този мъж, когото бе хванал, не представляваше заплахата. Мразеше ги, но не беше хладнокръвен убиец, въпреки лошото им мнение за Видовете.

Отпусна хватката си, но внезапно русият се опита да го удари, извъртя се в ръцете му и обърна глава. Пое си дълбоко въздух, за да извика за помощ, но Слейд беше по-бърз. Посегна и му строши врата. Звукът от чупене на кости го отврати, докато пускаше тялото на земята. Обърна се с лице към лагера и забеляза някакво движение. Един от останалите се приближаваше към него, но явно не го виждаше в тъмнината. Шокът му бе очевиден, докато отчаяно опитваше да извади пистолета си от кобура. Слейд хвърли към него ножа си, спусна се и го сграбчи за гърлото. Мъжът се свлече без съпротива. Слейд се надвеси над умиращия и го погледна право в очите.

— Ще ви убием и двамата с кучката, дето те придружава — изсъска мъжът, преди да издъхне.

Яростта на Слейд се изостри от миризмата на кръв и смърт. Инстинктите му го сграбчиха здраво. *Защити Триша!* Тези мъже не

притежаваха милост и не заслужаваха да я получат. Бяха дошли да преследват една безпомощна жена и същество от Новите видове заради пари. Слейд изръмжа тихо, загърби човешкото в себе си и пусна на свобода инстинктите си на хищник, които бяха естествена част от същността му.

Убий ги! Увери се, че не представляват заплаха за твоята жена. Не проявявай никаква милост! Спомни си годините, когато бе затворен. Тези хора бяха също толкова лоши, колкото онези, които ги държаха оковани. Виждаха събратята му единствено като побеснели животни. Тихо ръмжене излезе от гърлото му, докато измъкваше ножа от мъртвото тяло. Единственият начин, по който можеше да ги спре, да не стигнат до неговата жена, бе като ги убие всичките. Способен бе да го направи. Беше готов на всичко заради нея.

Погледът му се съсредоточи върху лагера, докато се промъкваше тихо напред. Враговете му щяха да умрат, а Триша щеше да оцелее. Трябваше да бъде сигурен в това, независимо колко мъже му се налагаше да убие.

Когато Триша се събуди, вече бе светло. Приблужи се до края на пещерата, като лазеше по корем и сграбчи бинокъла, за да огледа наоколо. Направи го бавно, претърси всяка педя. Не видя нищо, нямаше никой. След малко повече от час се отказа и отново легна да си почине. Бе изпила половината бутилка с вода, като запази остатъка за по-късно. За закуска бе изяла още едно шоколадово блокче.

Притесняваше се, че Слейд няма да се върне, осъзнаваше, че има вероятност да бъде убит. Лежеше със затворени очи, остави въображението си да се развихри. Не беше сигурна точно каква връзка щяха да имат, ако и двамата оцелееха. А дали въобще имаха такава. Беше я нарекъл негова. *Това трябва да значи нещо*, реши тя. Тези думи ѝ даваха надежда, че за тях има бъдеще, ако успееш да се измъкнат невредими.

Малко по-късно я събуди странен звук. Ослуша се, докато не го чу отново. Седна с разтуптяно сърце и осъзна, че ѝ звучи познато... но не беше съвсем сигурна за какво точно ѝ напомня. Звукът се потрети. *По дяволите!* Сякаш камъни, или нещо подобно, се търкаляха по нанадолнището. Сграбчи пистолета, тъй като това бе най-малкото

оръжие, с което лесно можеше да борава, за разлика от двете пушки, оставени от Слейд.

Приблужи по корем до ръба и хвърли поглед надолу, но бързо се дръпна, след като забеляза някакво движение по склона. Сними се колкото бе възможно и надникна отново. Видя ги. Двама мъже на около петнадесетина метра от нея се катериха по скалата към мястото, където се криеше. Залегна още по-ниско.

Непознатите бяха с камуфлажни дрехи и идваха право към пещерата. Надяваше се да не са я видели. Вероятно не, след като не ѝ извикаха, когато надникна. Ако не предприемеше нещо, скоро щяха да достигнат входа на скривалището ѝ. Зачуди се как са я открили и дали не са от Новите видове. Те обикновено носеха черни униформи, но дали ходеха облечени с тях и извън Хоумленд? Не можеше да отговори на този въпрос.

Имаше две възможности. Да остане на място и да чака да я открият или да се опита да ги задържи долу. Не знаеше какво да прави. Отчаяно си пожела Слейд да е тук, той щеше да знае как да постъпи в този случай. Поне щеше да ги подуши и да разбере дали са от събратята му.

Разкъсваше се от колебание. Прокле тихо и реши да се защитава. Ако стигнеха до отвора на пещерата, не беше сигурна дали ще успее да ги застреля, тъй като бяха двама. Слейд ѝ бе казал, че ако стреля, той ще чуе изстрелите. Зачуди се как тези мъже са минали покрай него, но сега това вече нямаше значение. Бързо примъкна и останалите оръжия, искаше да са близо до нея.

Пропълзя отново до ръба на скалата, надзърна, но не успя да види лицата им. Стисна в ръка пистолета и зачака. Единият погледна нагоре. Изглеждаше около тридесетгодишен. Триша се наведе и насочи оръжието към него. Когато я видя, очите му се разшириха от изненада.

— Хей, катерихте се достатъчно! — извика тя. — Стойте или ще стрелям! Кой сте вие?

Другият също повдигна глава и тя успя да види и неговата физиономия. Той бе малко по-възрастен от приятеля си, с мазна коса и студен поглед. Триша съсредоточено загледа и двамата. Те продължиха да се изкачват по склона, точно под нея. Младата жена си спомни колко трудно преодоляха със Слейд стръмнината, трябваше да се

държат здраво, за каквото намерят, за да не паднат. Ако се изтърколяха надолу щяха да се наранят жестоко, дори можеха да загубят живота си.

Непознатите бяха изкачили вече около петнадесет метра.

— Ние сме от Новите видове — спокойно обясни по-младият. — Тук сме, за да ви спасим, доктор Норбит.

Тя прехапа устни, докато изучаваше лицата им. Изглеждаха напълно като човеци. Повечето от Видовете имаха лицева структура, подобна на Слейд — плосък нос и изразени скули, които ги отличаваха от хората. Джъстис Норт се различаваше само по котешките си очи. И всички те имаха дълги коси до раменете, а тези тук бяха подстригани по военному.

— Не ви вярвам. — Обхвана я страх, чувстваше, че я лъжат.

— Така е. Джъстис Норт ни изпрати — усмихна се другият, но усмивката не стигна до очите му.

По дяволите! Каква беше истината? Щеше да се мрази цял живот, ако застреля погрешно някой от добрите. Изведнъж ѝ хрумна една идея.

— Какви миризми подушвате?

По-младият премигна.

— Вие се намирате прекалено високо, за да усетим нещо. — Замисли се за секунда. — Ние сме примати.

Те бяха рядкост. Досега младата жена бе срещала само един, но тогава имаше възможност да го огледа добре, в лицето той приличаше на маймуните — плосък нос и закръглена форма на очите. Подозренията ѝ, че непознатите я лъжат, нараснаха. Беше ли способна да ги застреля, ако наистина я мамеха? *Все още не.* Боеше се, че може да допусне грешка, макар да бе виждала примат само веднъж.

Имам медицинско образование, напомни си тя, това предполага, че съм умна. Замисли се за миг и се усмихна.

— Каква е паролата днес? Новите видове са запознати с кодовата система и искам да ми я кажете — излъга тя.

По-възрастният пребледня леко.

— *Примка.*

Добър е. Призна му го. Не се замисли дори за секунда, преди да ѝ отговори. Ухили му се.

— Грешен отговор.

— Беше променена, след като катастрофирахте — бързо добави другият. — Днес паролата е *примка*. Джъстис я смени, защото се страхуваше, че хората вече са научили старата.

Вероятно наистина използват пароли. Тази възможност я накара да се замисли. Беше само едно предположение, но може би действително прибягваха до тайни думи или кодове. Та нали се учеха от хората, откакто бяха освободени. Реши, че това не е достатъчно доказателство, след като имаше такава вероятност. Трябваше да узнае още, преди да установи дали я лъжат. Щеше да бъде ужасно, ако застреля някой от Новите видове. Слейд никога нямаше да ѝ прости, а и на нея щеше да ѝ тежи на съвестта. Когато започна работа в Хоумленд, се бе заклела да пази живота им, а не да го отнема.

— Ако сте тези, за които се представяте, кажете ми името на мъжа, когото Джъстис изпрати да ме придружава, онзи от Новите видове, а не човека от охраната?

По-възрастният отговори:

— Слейд.

Тя се поколеба за секунда, но след това си спомни как Слейд ѝ бе обяснил, че Джъстис най-вероятно е разпространил имената им по медиите, в опит да привлече повече хора в издирването. Затова изостави подобни въпроси.

Пръстът ѝ се стегна около спусъка.

— А каква беше старата парола? — Искаше да узнае колко далеч могат да стигнат в лъжите.

Мъжете нервно се спогледаха. По-младият повдигна към нея поглед.

— Вчера почивах, затова не съм сигурен, но днес паролата е *примка*. Ще се качим при вас, за да ви помогнем да слезете, доктор Норбит. Наш екип чака на около половин миля оттук и ще ви заведем обратно в Хоумленд.

Ако съществуваше някаква кодова система, този мъж трябваше да знае паролата, особено след като беше член на екипа, изпратен да ги търси, и не бе в контакт с хората. Явно се бе хванал на блъфа, след като не я знаеше.

— Няма парола, задник такъв!

Видя как двамата отново се спогледаха обезпокоени. Единият посегна да вземе нещо зад гърба си.

— Ще си извадя картата за самоличност — извика той високо. — В Хоумленд охраната използва пароли.

— Значи вие сте охрана от Новите видове? Как ви наричат, бодигардове ли?

Мъжете закимаха едновременно. Триша не можеше да повярва, колко лесно се хванаха. Пол й бе споменал, че Видовете не обичат да им викат бодигардове, мразеха тази дума, предпочитаха да им казват охрана. Запита се дали мъжът ще извади портфейла си, за да я измами с шофьорската си книжка. Но вместо това той измъкна оръжие.

Когато видя пистолета, младата жена се паникьоса, насочи оръжието си към мъжа и стреля. Успя да възпроизведе два изстрела, които проглушиха ушите й, преди онзи да стреля. Неговият куршум се заби в скалата над нея, разхвърчаха се отломки, които се посипаха по гърба й. Третият й куршум го улучи.

Той извика, загуби равновесие и падна по склона. В този момент, тя забеляза как вторият се мъчи да извади с една ръка нещо от колана си, докато с другата се опитва да се задържи за скалата. Мярна черен предмет... оръжие!

Триша стреля по него и го улучи, явно мерникът й се подобряваше. По бузата му текна кръв. Дланта му се изплъзна от издатината на скалата, за която се държеше, извика и полетя надолу. Когато тялото му тупна на земята, се чу ужасен, хрущящ звук.

Младата жена се наведе напред и се вгледа в телата на непознатите. Единият бе паднал на една страна, а под него се образуваше червена локва кръв. Другият бе проснат с лице нагоре. Той раздвижи ръка и тя го чу как простенва. Лицето и рамото му бяха окървавени. Забеляза, че се опитва да извади нещо от якето си. Когато съзря радиостанцията, която измъкна от джоба си, осъзна, че ще предаде местонахождението й. Щяха да дойдат още от гадните задници, ако вече не бяха чули изстрелите. Трябваше да го спре, знаеше, че не може да се справи с много наведнъж.

Изтегли се напред, докато повече от половината й тяло се надвеси над ръба на скалата. Изпита страх от височината. Ако се изплъзнеше и нямаше за какво да се хване, щеше да полети надолу. Прицели се и дръпна спусъка, видя как мъжът трепна, когато куршумът го прониза в гърдите. Радиостанцията в ръката му се

изплъзна до него в калта. Очите му, широко отворени, се вторачиха в нея.

Изпита ужас, за първи път в живота си убиваше. Бавно се отдръпна вътре в малката пещера, пръстите ѝ все още болезнено стискаха пистолета. Взя се в оръжието, след това го изпусна. Сълзи закапаха по бузите ѝ. Изведнъж осъзна какво бе направила.

Шокът, който изпита, я вледени отвътре. Когато стана лекар, се бе заклела да спасява животи, а току-що бе отнела два. *„Беше при самозащита!“*, изкрещя съзнанието ѝ. *Самозащита! Нямах друг избор. Никакъв!*

Пое няколко пъти дълбоко въздух и трезво погледна на ситуацията. Никога нямаше да забрави това, което те смятаха да направят с нея, и как ѝ се отразяваше то. Тези мъже бяха от съмишлениците на Бил, те щяха да я малтретират.

Спомни си, че онези трима мъже я оставиха жива само за да превърже приятеля им. Не се съмняваше, че после щяха да я убият, както бяха сторили с Барт. Заповяда си да запази спокойствие, докато успее да възвърне контрола над емоциите си. Искаше да заплаче, но думите на Слейд, които ѝ каза, когато чуха изстрелите, убили Барт, изникнаха в съзнанието ѝ.

— Първо оцелей, после скърби — повтори си ги на глас.

Изпита болезнено желание Слейд да е тук сега, защото с него се чувстваше в безопасност. Той щеше да я прегърне, да я успокои, да разсее мъката, която изпитваше. Надяваше се да стигне при нея в пещерата, преди онези мъже. Погледна към пистолета, който бе изпуснала. Слейд ѝ бе наредил да оцелее и тя му бе обещала. Щеше да направи всичко възможно да остане жива, докато дойдеше да я спаси. Нямаше да му хареса, ако тя се самосъжालява. Вместо това, би очаквал да използва мозъка си.

След тези мисли, пое няколко пъти дълбоко въздух, успокои се и овладя чувствата си.

ГЛАВА 10

— Успокой се и мисли — промърмори Триша на глас. — Чудесно, когато всичко това свърши, ще си говоря сама като лудите.

Пропълзя до раницата, за да презареди пистолета. Имаше кутия с патрони, която Слейд бе взел от лагера. Промъкна се обратно до отвора на пещерата и погледна през бинокъла, за да проучи подробно района, в търсене на каквото и да е движение. През цялото време остана ниско прилегнала към земята. Двете пушки лежаха от едната ѝ страна, а пистолетът с кутията патрони — на няколко сантиметра от ръката ѝ, в случай че ѝ потрябват.

Раздвижване отдясно привлече вниманието ѝ. Не успя да прецени точно разстоянието, но не беше много далеч. Забеляза трима мъже, след това и четвърти, когато излязоха от гъсто израсналите дървета. Бяха облечени в зелени камуфлажни униформи, също като онези двамата, които току-що бе убила. И което бе по-лошо, те се насочиха право към нея. Тримата имаха пушки — държаха ги в ръце или през рамо — на четвъртия кобурът му висеше на бедрото, а пред гърдите си стискаше пистолет. *По дяволите.* Бяха добре въоръжени. Това я ужаси. Те нямаше да се зарадват, когато откриеха мъртвите си другари.

Огледа околността за Слейд, но никъде не го забеляза. Десетина минути по-късно долови друго движение. Взя се напрегнато в двете приближаващи фигури и надеждата ѝ рязко нарасна. Но никоя от тях не беше на Слейд. Единият имаше гарвановочерна коса, а другият — червеникава, бяха облечени в черно и се придвижваха много бързо.

Слейд ѝ бе споменал, че хората му ще дойдат и тя се помоли тъмните фигури да са от Новите видове. Те трябваше да бъдат от събратята му, иначе се намираше в много голяма опасност.

Триша насочи бинокъла в посоката, където се намираха мъжете с камуфлажните дрехи. Те бяха значително напреднали, тъй като ги видя много по-близо, отколкото бяха преди. Пак погледна към фигурите в черно. Оказа се, че те преследваха четиримата ловци. Триша прехапа

устни, докато преценяваше дали двамата от Новите видове можеха да достигнат мъжете, преди те да я открият. Шансовете бяха добри.

Четиримата идваха право към нея и определено имаше опасност да я намерят. Двете мъртви тела, проснати на земята под пещерата, бяха добър отличителен знак на мястото, където се криеше. Тихо изруга, после отново се помоли Новите видове да стигнат първи до нея.

Сниши се още по-ниско на земята и нагласи бинокъла така, че да може да наблюдава придвижването и на двете групи. Молеше се двамата, ако наистина бяха от Видовете, да са надушили миризмата и да са наясно с присъствието на ловците. Освен ако не се движеха по посока на вятъра.

Пожела си тази мисъл изобщо да не ѝ беше минавала през ума. Ако черните фигури бяха от хората на Слейд и търсеха тях двамата, за да ги спасят, последното нещо, което искаше, беше да ги види изненадани от четиримата. Не изглеждаха така добре въоръжени като техните противници.

Напрежението в нея нарасна, ръцете я заболяха от непрекъснатото стискане на бинокъла, докато следеше придвижването на двете групи. Ловците не вървяха така бързо, както двамата, за които вече бе сигурна, че са от Новите видове. Сега различаваше дългите им до раменете коси и униформите, макар да не можеше да прочете в далечината надписите НСО на гърдите им.

Четиримата мъже почти стигнаха до трупите под скривалището на Триша и тя разбра, че скоро ще ги изгуби от поглед. Нямахше намерение да се подава дори и сантиметър повече навън, за да продължи да ги следи, защото тогава можеха да я забележат много лесно. Не желаше да става мишена и да издава точното си местоположение.

Двамата от Новите видове забавиха ход. Закрачиха бавно към противниковата група, очевидно усетили присъствието ѝ, въпреки предпазливото предвижване на дружинката. Облекчена, Триша видя как черните фигури се разбраха с жестове и се разделиха — единият мина в гръб на мъжете, другият се приготви да атакува отстрани.

До нея достигнаха гласове и ѝ стана ясно, без да гледа, че са много близо. Продължи да наблюдава с бинокъла, надявайки се, че е достатъчно ниско така, легнала на пода на пещерата, и представлява

по-малка и по-трудна цел, подпряла брадичка върху спалния чувал. Ловците почти напускаха полезрението ѝ.

— Сигурен съм, че онези изстрели дойдоха от тази посока — заяви твърдо човек с акцент.

— Бък и Джо Били казаха, че ще се изкачат на високо, за да погледнат отгоре — рече по-дълбок глас със същото южняшко произношение. — Мислиш ли, че са убили двукракото животно?

— Не знам — отвърна друг, без акцент. — Но те не отговарят по радиостанцията. Бъдете нащрек, момчета! Тези животни притежават разум също като нас, така че няма да е просто като стрелбата по лосове. Дивите животни не разговарят и не носят оръжие като хората.

— По дяволите, Джеймс — изруга още един без акцент и се засмя. — Лосове? Хайде де. Нека ги сравним с нещо, което поне е по-близо до тях. Например с маймуни. Нали и те мислят и ходят на два крака? Може би Джо Били и Бък си правят шега с нас. Помниш ли миналата година, когато ни устройха засада, просто хей така, по дяволите, само за да видят дали някой от нас ще подмокри панталоните? Обзалагам се на двадесет долара, че ще се появят тук всеки момент.

— Прав си — каза единият от мъжете без акцент и се разсмя.

Триша премести бинокъла от четиримата към мястото, където последно бе забелязала Новите видове, но не ги видя. Продължи да търси, докато не откри чернокосия, шокирана. Той скачаше от клон на клон във вътрешността на короната на едно дърво. Порази я чувството му за равновесие и грацията на движенията му. Спря почти над дружинката, която не усети, че той ги наблюдава отгоре.

Сърцето на Триша заби лудо, докато погледът ѝ проследяваше как чернокосия скача отново и кацва на най-горния клон на дървото, точно над движещите се ловци. Хвана се за стеблото и започна да изучава мъжете под него. Извади пистолет от кобура, прикрепен към гърдите му. Всяка фибра на тялото му показваше, че сега ще атакува. Внезапно се метна на по-нисък клон. Изпълнението му беше най-изящното нещо, което Триша бе виждала. Явно го бе направил безшумно, защото хората долу изобщо не погледнаха нагоре. Още веднъж слезе по-ниско и продължи да следва мъжете, като ходеше по клоните, все едно балансираше върху гредата. Изведнъж скочи и се приземи върху двама от ловците на тревата.

Триша ахна, но задържа бинокъла към трите паднали на земята тела. Видя как останалите двама се обърнаха, за да разберат какво се случва зад тях. В този момент, като черна светкавица, сякаш от нищото, се появи червенокосият и ги нападна отзад. Той скочи и се справи с тях, като футболист срещу противникови играчи. Младата жена бе достатъчно близо и чу стоновете от болка. Само за секунди, четиримата ловци лежаха на земята, а двамата от Новите видове се извисяваха над тях мълчаливо.

Сега Триша разполагаше с добра видимост към черните фигури и се увери, че те наистина са от хората на Слейд — отличаваха се с лицеви аномалии, като повечето си събратя. Чернокосият имаше помалък нос от другите и чертите му, както предположи тя, бяха на примат. Червенокосият беше с котешки очи, подобно на Джъстис Норт, което означаваше, че е от котешкия тип.

Те извадиха от по-долните джобове на панталоните си найлонови въжета и обездвижиха ръцете на противниците си зад гърбовете им. Когато им поставиха и белезници, опънаха краката и свързаха глезените им един за друг с дебели връзки. Чернокосият вдигна палец в знак на поздрав към своя събрат и двамата се засмяха.

Триша се размърда. Тялото ѝ се бе схванало от дългото лежане в едно и също положение, но все пак успя да се изправи на крака. Провеси се леко през отвора, загледана надолу към мъжете, които се намираха на около двадесет метра от мястото, където лежаха убитите.

— Здравейте — извика тя.

Те не подскочиха, когато вдигнаха глави и я погледнаха. Не изглеждаха и изненадани. Не можа да го проумее. *Нима вече са знаели къде съм?* Реши, че вероятно е така. Червенокосият ѝ кимна.

— Ще дойдем при вас, след като се избавим от мъртвите тела. Вие ли ги убихте? — Посочи с глава по посока на трупове, които лежаха под пещерата. — Двама от тях, нали? Подушвам две различни миризми.

Потресена, Триша го зяпна. Нямаше начин да са ги видели от мястото, където стояха. За да имат поглед към тях, трябваше да минат покрай още доста дървета и един огромен камък. Най-накрая успя да им кимне в отговор. Мъжът, с чертите на примат, отстрани косата от лицето си и пак погледна към Триша.

— Къде е Слейд? Доловихме мириса му, после изчезна, като че ли отсъства в продължение на часове. Защо той ви остави, доктор Норбит?

— Обясни, че имало твърде много от враговете. — Замълча. — Искал да намали броя им. Изглеждаше уверен, че ако ги преследва, някои от тях ще се уплашат и ще си тръгнат, но трябваше досега да се е върнал. Каза, че ако стрелям, ще чуе и веднага ще дойде.

Червенокосият кимна.

— Това е добър план. Обяснява защо открихме два лагера с мирис на кръв, но без хора в тях.

Два лагера? Зачуди се дали единият не е бил онзи, в който я бяха завързали, а другият, който Слейд бе нападнал предната нощ. Не желаше да знае. Просто се притесняваше за него. Бе й обещал веднага да се отзове, ако тя се нуждае от помощ, сигурно бе чул изстрелите й, но все още го нямаше. Вместо него, двама от хората му бяха пристигнали да я спасят. Дали не е ранен? Или мъртъв? А може би идва насам?

— Има ли начин да разберете, дали Слейд е наблизо? — Мълчаливо се надяваше на подобна възможност.

Червенокосият подуши, после поклати глава.

— Не долавам миризмата му. Ако идва насам, значи още е далече. Когато сме готови, ще ви помогнем да слезете оттам. Седнете и чакайте. Вече сте в безопасност, доктор Норбит. Нашите хора ще пратят хеликоптер, който ще ви откара на безопасно място. А ние ще намерим Слейд, ако не се върне навреме. Екипите ни са разпръснати на километри разстояние и ви търсят и двамата. Бих тръгнал веднага по следата от миризмата му, но предпочитам първо да ви качим на хеликоптера. Вие сте основното ни задължение, защото Слейд е в състояние да се грижи сам за себе си.

Триша остана безмълвна, когато чу, че е главен приоритет на Новите видове. Разбира се, тя работеше за тях, а Слейд беше един от събратята им. Зарадва се, че мъжът с червената коса има такова доверие в способностите му сам да се справя с трудните ситуации. Значи действително беше добър в оцеляването. Те би трябвало да го познават най-добре, защото Слейд й бе споменал, че е тренирал с повечето от мъжете.

Чернокосият се наведе и извади нещо от долния джоб на панталона си — изглежда дрехите им имаха много от тях. Триша приседна, но продължи да наблюдава действията му. Това, което държеше в ръка, приличаше на голям мобилен телефон. Видя го как заговори по него — устните му мърдаха, но тя не чуваше нищо. Бързо осъзна, че апаратът е сателитен телефон, бе виждала един-два пъти подобен. След малко той прекъсна връзката и го пхна обратно в джоба си.

Младата жена се отдръпна от ръба, не желаше да гледа как ще се справят с мъртвите тела. Чудеше се какво ще сторят с тях, но не попита. Седна на спалния чувал, прегърна коленете си и зачака.

— Къде си, Слейд?

Неговата липса стягаше сърцето ѝ — не знаеше добре ли е и ще се върне ли някога отново при нея. Имаше въпроси, които трябваше да обсъдят, ако и двамата оцелееха от тази ужасна ситуация. Искаше да разбере, това, което се случи между тях, означаваше ли нещо, или бе само един от онези моменти, предизвикани от посттравматичния шок? Изруга. Какво щеше да стане, ако той бе спал с нея и се бе отнасял по този начин, само заради обстоятелствата? Отблъсна тези мисли. Бяха твърде болезнени.

Слейд подуши въздуха, миризмата бе на себеподобните му и той изпадна в истинска ярост. Те щяха да му попречат да убие всички хора, които искаха да им навредят. Откъм посоката, където бе скрил Триша, се чуха далечни изстрели. Сърцето му заблъска лудо, докато прескачаше паднал дънер, и веднага след това едно малко дърво. Приземи се тежко, превит на две, после се изправи.

— Спокойно — извика мъжки глас. — Спри да бягаш!

Слейд изръмжа, рязко вдигна глава и видя познато лице на двадесет метра височина, в клоните на едно дърво.

— Тя е в опасност.

— Не. Не е вярно. Смайли и Флейм са при нея. Забелязали са скривалището ѝ и са успели да пленят мъжете в близост до него. Ще се погрижат добре за нея. — Мъжът скочи, приземи се върху купчина изсъхнали листа и се изправи. — Точно сега хората могат да те видят.

— Трябва да отида при нея, Асенсион.

— Тя е в сигурни ръце. При нас е, приятелю. — Погледът му обходи тялото на Слейд, преди да срещне неговия. — Целият си в кръв и рани. Ще я изплашиш, ако те види в този вид. Представляваш доста ужасяваща гледка, дори и за мен. Колко успя да убиеш?

— Много. — Тялото на Слейд започна да се отпуска. Триша щеше да бъде в безопасност, щом Смайли и Флейм са с нея. И двамата бяха много добри. — Убеден ли си, че е в безопасност?

— Ти я беше скрил на сигурно място. Никой човек не е в състояние да я достигне, преди нашите момчета да я открият. В безопасност е, успокой се. Може ли да се доближа? В момента си ранен и подивял. Имаш онзи поглед, на прикован в клетка, който всички толкова добре познаваме.

Слейд приседна, дишаше тежко, едва си поемаше дъх.

— Няма да те нападна.

— Радвам се да го чуя. Не бях сигурен колко далече си отишъл или си се загубил. — Асенсион приближи бавно до него и клекна до самите му крака.

— Всичко е наред. — Слейд се взираше в очите на другаря си.

— Добре. Знаехме, че ще оцелееш, само не бяхме наясно в какво психическо състояние ще си, щом ти се е наложило да убиваш. Попаднахме на някои от зоните ти на унищожение. Защо просто не остана с лекарката?

— Те бяха много и приближаваха към нас. Една от техните групи я откри и залови, когато я оставих първия път сама. Тя не притежава умения да се пази и им бе позволила да налетят право на нея. Трябваше да се намеся, за да се уверя, че повече няма да я нараняват.

Намръщен, Асенсион го наблюдаваше мълчаливо.

— Подушвам нейния аромат върху теб. Трудно се долавя от миризмата на кръв и смърт, но е там.

Меко ръмжене се изтръгна от Слейд.

— И?

Асенсион се присегна и стисна рамото му.

— Тя е човек, добродушна е и е лекарка. Те полагат клетва да спасяват човешкия живот. Не искам да те видя наранен.

— Трябва да отида при нея. — Слейд опита да се изправи, но здравата хватка на другия мъж се стегна по-силно.

— Чуй ме!

— Какво?

— Точно сега си освирепял. Съзнанието ти е по-ясно, отколкото се опасявахме, но приличаш на ходещ мъртвец. Нямах огледало, за да се видиш. Очите ти имат див поглед, който по правило придобиваме в такива ситуации. Тя не трябва да те вижда в това състояние. Само ще я изплашиш. Имам заповед да те намеря и да те върна обратно в Хоумленд. Позволи ми да те отведа оттук.

Слейд му се озъби.

— Не. Не съм приключил. Има още много от тях.

— Заповедите са...

— Те я нападнаха, един от преследвачите я малтретира и се опита да я изнасили. Можеше да умре, когато изблъскаха джипа извън пътя. Копелетата ни обявиха война и аз искам да я довърша. Има опасност всички, които се измъкнат сега, да ни атакуват отново по-късно.

Хватката отслабна и ръката на мъжа освободи рамото му.

— Няма как да те отведа, след като не съм те намерил. Разбирам те, но си длъжен да стоиш по-далече от нея, докато възвърнеш способността да контролираш гнева си. Поне се измий преди отново да се присъединиш към нас. На изток оттук има поток. Щом аз подушвам миризмата ѝ, значи и другите ще я усетят. Могат да си помислят, че в това състояние си я насилвал сексуално. Лично аз не го вярвам, защото те познавам много добре и съм те виждал как я гледаш, докато сме на дежурство. Трябва нарочно да си втрил аромата ѝ върху себе си, за да го запазиш.

Слейд си спомни как я ухапа и после избърса кръвта от шията ѝ. В онзи момент нямаше намерение да я наранява, но призна пред себе си, че и не беше се отдръпнал. След това уханието ѝ го предпазваше да не полудее, когато уби, за да я защити.

— Довърши това, което си започнал, щом си сигурен, че те ще бъдат постоянна заплаха за твоята жена. Не съм те виждал и този разговор никога не се е състоял. Само се закълни, че след като си готов да се върнеш, ще изчакаш двадесет и четири часа преди да се доближиш до нея. В гората има три дузини от нашите хора. Заложили сме капани на копелетата. Доведохме с нас петима примати, така че внимавай с дърветата. Знаех, че няма да го очакваш, затова, за да те открия, се бях качил на високо.

— Умник.

Асенсион се засмя.

— Познавам те добре, приятелю мой. Били сме заедно прекалено дълго време, след като ни освободиха. — Всички емоции изчезнаха от лицето му. — И не забравяй да намериш този поток. Аз бих го направил сега и после да продължа с лова. Измий се, след като приключиш с враговете, за да не си целият в кръв, когато се завърнеш.

— Няма да забравя. Кълнеш ли се, че тя е в безопасност?

— Имаш думата ми.

Това беше достатъчно за Слейд.

— Искам да ги убия всички, за да не рискувам живота ѝ.

— От това се страхувах най-много. Потърси човешкото в себе си. А аз ще кажа, че съм претърсил този район, но без резултат. — Мъжът се изправи. — Върви и обръщай повече внимание на дърветата. Аз не съм единственият, който е решил да се скрие там, за да те намери.

Слейд също стана и пое към гъстата гора, като съсредоточи вниманието си както върху заобикалящата го среда, така и високо горе. Приматите се криеха по върховете на дърветата, когато бе възможно, и техният мирис бе трудно доловим. А той не искаше да бъде заловен, докато не съкрати броя на хората, навредили на неговата Триша.

Стана му мъчно, когато си припомни думите на Асенсион. Триша беше човек, емоционално нестабилна, и като лекар можеше да го намрази заради животите, които беше отнел. По-късно щеше да разсъждава върху това. Сега трябваше да се погрижи за опасността.

ГЛАВА 11

— Качвам се, доктор Норбит — рече единият от мъжете, час по-късно.

Триша стана и се приближи до ръба. Първото нещо, което забеляза, бе, че двете мъртви тела са изчезнали, и по земята нямаше следи от кръвта им. Мястото изглеждаше така, сякаш някой е разхвърлял пръст из района, за да прикрие напълно белезникавите следи по земята.

Младата жена наблюдаваше как чернокосият изкачваше без никакви проблеми стръмния склон, за да стигне до пещерата. Почти завидя на неговата гъвкавост и бързина, с които приближаваше. Нея Слейд я бе бутал и тласкал, докато стигне догоре. А мъжът го правеше да изглежда като приятна разходка по равна повърхност.

Той беше висок около метър и деветдесет, с широки рамене. Отблизо лекарката различи чертите му на примат. С меките контури на лицето изглеждаше много сладък. По принцип Новите видове бяха красиви здравеняци, атрактивни по свой собствен начин. Когато застана пред нея, Триша видя едрото му мускулесто тяло, характерно за Видовете, и очарователното му жизнерадостно лице с големи бадемовидни кафяви очи, с една-две думи — чаровен примат.

— Аз съм Смайли. Здравейте, доктор Норбит — пропя тихо, когато приклепна на входа, балансирайки на пръстите на краката си. Бе твърде висок, за да стои изправен в пещерата. Усмихна й се. — Хеликоптерът трябва да пристигне съвсем скоро. Денят им бе твърде натоварен с транспортирането на мъжете, които успяхме да заловим. Опитавме се да не убиваме никой от тях, но... — Той повдигна рамене. — Някои се оказаха твърде глупави, за да живеят. Вие как се справяте?

— Добре. Има ли някакви новини от Слейд?

Мъжът бавно поклати глава.

— Съжалявам, няма. Той е един от най-добрите, така че няма нужда да се притеснявате за него — може да оцелее във всяка екстремна ситуация. — Погледът му пробяга нагоре-надолу по тялото

на жената, но нямаше нищо сексуално в начина, по който я огледа. — Кой ви би?

— Вчера сутринта ме заловиха, но Слейд ме спаси. За съжаление, това се случи, преди да ме открие. — И тя посочи все още пулсиращата си буза и подутите сцепени устни. За миг през съзнанието ѝ мина споменът как Слейд я целуваше, но бързо го потисна. — Всичко е наред. Освен нараняванията по лицето ми, които виждате, имам няколко рани, малко синини, но най-зле са мускулите ми от изкачването до пещерата.

— Слейд е позволил да ви хванат? — разсмя се мъжът, изглежда това много го развесели. — Шокиран съм.

— Не, не е позволил. Остави ме, за да потърси скривалище, подобно на това, където да ме скрие. — Намръщи се. — Той спаси задника ми по най-изключителния начин, който можете да си представите. Моля ви, не се присмивайте. За да ме освободи, се наложи да убива хора.

Усмивката му се стопи незабавно.

— Извинявам се. Няма нищо забавно в това. Позволете ми да ви помогна да слезете долу. Там ще чакаме хеликоптера. Ще ви транспортират до болницата, за да ви прегледат, и след това ще ви върнат у дома. Джъстис бе непреклонен по отношение на вашата безопасност и настоява, преди да се върнете в Хоумленд, да получите необходимата медицинска помощ. Той ви очаква там, за да разговаря с вас.

Триша огледа тясното пространство, но не видя нищо, което заслужаваше да отнесе със себе си. Вниманието ѝ се спря върху оръжията.

— Ще ги вземем ли? Не искам децата, които могат в бъдеще да се качат до тук, да ги намерят. Заредени са.

— Ние ще се погрижим за всичко. — Той се обърна, почти докосвайки с глава мръсния таван на дупката. — Хайде, нека да ви помогна. Искате ли да ви нося на гръб? Аз съм много добър катерач и обещавам, че няма да ви оставя да паднете.

— Мисля, че ще мога да се справя и сама, ако ме придържате. Слейд трябваше да ме подкрепи няколко пъти. Страхувам се, че не съм добра в пазенето на равновесие като вас.

Усмихнат, кимна ѝ с глава. И тя разбра защо името му е Смайли — усмивката цъфваше често и с лекота на лицето му.

— Това ни е дарба, която притежаваме.

Младата жена бавно пристъпи към него. Когато стигна до ръба, погледна надолу. Височината не беше голяма, но ако паднеше, щеше да се търкаля дълго. Смайли се размърда, излезе пръв и я погледна.

— Просто се обърнете и започнете да слизате, ще бъда под вас. Ако се подхлъзнете, ще ви хвана. — Намигна ѝ. — Аз съм силен и ви обещавам, че няма да ви оставя да паднете.

Уплашена, Триша се обърна, като се опита да не гледа надолу. Спускането се оказа по-страшно, отколкото изкачването. На два пъти замалко да падне, но ръцете на Смайли винаги я задържаха здраво на място. Най-накрая достигнаха ниското. Лекарката имаше желание да целуне земята, но се въздържа, за да не я помислят спасителите ѝ за луда.

Червенокосият огледа Триша и ѝ кимна. Тя видя как ноздрите му се раздуха и той се намръщи. Мъжът се приближи до нея, подуши я отново и се навъси.

— Аз съм Флейм. Какво се е случило с вас?

Триша се втренчи в него, без да е сигурна какво има предвид. Мъжът се извисяваше над нея, вероятно бе висок над един и деветдесет, и като всички от Новите видове, бе с широки рамене и едро мускулесто тяло. Той изглеждаше способен да скрита няколко задника наведнъж. Видът му беше доста страховит — с ясно изразени скули и остри зъби, едва покрити от устните му.

— Аз също бях в джипа, който катастрофира в планината. Докато се преобръщяхме надолу, автомобилът се удари в няколко дървета. После ме заловиха и малтретираха. Тези няколко дни бяха изпитание за тялото ми.

Флейм подуши отново.

— Усещам по вас мириша на Слейд, но също така и на двама човешки мъже. Мирише ми на кръв, страх и секс. — Изражението му стана още по-опасно. — Да не са ви изнасилили?

Изненадана, тя отвори устни, после ги затвори.

— Слейд ме спаси. — Остана изумена. Знаеше, че обонянието им е невероятно, но да разберат толкова много неща само от едно

подушване, беше направо зловещо. Стана ѝ наистина неприятно да открие, че сетивата им са обострени до такава степен.

— Ще проследя тези двама човека и ще ги убия — рече Флейм.
— Заклевам ви се. Ще умрат за това, което са ви причинили.

Сърцето на Триша заблъска.

— Те са мъртви. Слейд се погрижи за това.

Мъжът поклати енергично глава и се извърна.

— Добре. Смайли, отивам да охранявам четиримата, които заловихме. Ти не я изпускай от очи.

— Няма. — Смайли се завъртя към Триша и огледа лицето ѝ. —
Защо не седнете? Хеликоптерът ще дойде скоро.

Лекарката се отпусна направо на земята. Вече бе покрита със
слой мръсотия и ѝ беше безразлично дали ще прибави още върху себе
си.

— Къде ще кацне?

Чернокосият се поколеба.

— Тук няма къде. Ще остане във въздуха. Аз ще ви завържа за
въжето и те ще ви издърпат. В този район дърветата са твърде нагъсто
за кацане, а ние не искаме да рискуваме с придвижването ви пеша през
планината. И без това сте страдали достатъчно. Ще видите, ще бъде
много лесно и приятно.

— Чудесно. — Обзе я ужас. — Споменах ли, че се боя от
високото?

Смайли се засмя.

— Това е добър начин да се изправите срещу страха си.

Страхотно. През цялото време, докато чака, седнала на земята,
мъжът я наблюдава мълчаливо. Скоро тя чу машината да приближава.
Най-накрая, той извърна глава и погледна към небето.

— Идват. Сега ще стане много шумно. Те ще хвърлят отгоре
колан и аз ще ви завържа. Ще ви вдигнат, вътре някой ще ви помогне
да го свалите и да се настаните. Ще ви транспортират до болницата.
През цялото време с вас ще има двама от нашите хора, които ще ви
охраняват, докато се приберете вкъщи. Сега вече знаете какво ви
очаква.

— Благодаря за всичко. Бихте ли предали също и на Флейм, че
му благодаря?

Той кимна.

— И двамата сме на ваше разположение. Радваме се, че сте жива.

— Може ли да предадете на Слейд, веднага след като го откриете, да се свърже с мен? Притеснявам се за него и няма да имам спокойствие, докато не разбера, че е в безопасност.

— Да, ще го направя. — Обърна гръб на Триша и погледът му отново се насочи към небето.

— Ето го. Запушете си ушите. Това са много шумни машини. Причиняват ми главоболие, но някои неща не могат да бъдат избегнати.

Младата жена се изправи, когато хеликоптерът закръжи достатъчно ниско над върховете на дърветата, за да избегне удара в тях. Завихрянето на въздуха от перките му вдигна облак прах и листа, което я принуди да покрие лицето си. Напълно бе съгласна със Смайли, когато го чу, че изруга — вулгарна, мръсна дума. Наистина не очакваше с нетърпение следващите няколко минути.

Някой я докосна по ръката. Смайли я хвана и я заведе до мястото, където висеше колана. Нежно я побутна да влезе в отворите му. Повдигна краката ѝ, за да нагласи каишите на бедрата ѝ, после праметна презрамките през раменете ѝ, накрая закопча колана на кръста ѝ. Намигна ѝ и отстъпи назад. Триша стисна въжето, когато той вдигна ръка към хеликоптера и даде знак. Ремъците се обтегнаха, щом краката ѝ се отлепиха от земята.

Тя затвори плътно очи и се опита да не изпадне в паника, когато вятърът я завъртя. Не ги отвори, докато някой не я сграбчи за кръста. Погледна надолу и видя Смайли, навел глава, покрил лицето си с ръка. Листа и прах се въртяха бясно близо до земята, завихрени от масивните перки на машината. Този, който я държеше за талията, я издърпа навътре от вратата, докато картината долу се скри от погледа ѝ.

В задната част на хеликоптера имаше двама мъже от Новите видове. Те бяха от кучешкия вид, беше ги срещала в Хоумленд. Брас изглеждаше мрачен, на другия не можеше да си спомни името. Помогнаха ѝ да свали колана, затвориха вратата на машината и я настаниха на една от седалките. Брас ѝ подаде слушалки и ѝ посочи своите, за да ѝ покаже как да ги сложи.

Силният шум на хеликоптера я оглуши. Кимна на Брас в знак на благодарност и си помисли, че името не му подхожда. Той имаше

кафява коса, беше огромен с широки рамене, над един и деветдесет висок, с много тъмни очи. Другият мъж бе тъмнокос и тъмноок. По телосложение бе като близък на Брас. Брас седна до нея, а другият — на седалката срещу тях.

Хеликоптерът кацна на площадката на болницата — пътуването не беше дълго. Медицинският персонал се втурна към тях с носилката и за миг пред очите на Триша изникна подобна картина от нощта, когато Слейд бе нахлул в живота ѝ. Въпреки че сега тя беше в много по-добро състояние от него.

Позволи им да я стегнат с ремъците към носилката, без да спори, тъй като беше наясно с болничната практика. Знаеше, че лекарите дават най-доброто от себе си за пациентите наоколо и се опита да забрави, че е била една от тях, когато я вкараха в залата за прегледи. Брас и другият мъж я последваха, без да се отделят от нея.

Дежурният лекар, в края на тридесетте, атрактивен и със златист тен, свидетелстващ за дълго време прекарано на голф игрището, влезе в помещението.

— Аз съм доктор Ейвън Тауърс. Как е вашето име?

— Казвам се доктор Триша Норбит. — Видя го как трепна и му се усмихна. — Кълна се, че ще бъда послушна. Преди няколко дни катастрофирах с джип, който се преобърна надолу по един склон, и бях без предпазен колан. Това е дълга история. Знам, че трябва да се пътува с него, но секунди преди произшествието ми се наложи да го откопчая. Претъркалях се вътре в автомобила, но не съм падала извън него. После бях физически малтретирана от един идиот, който ме удари няколко пъти в лицето. Нямам наранявания по шията и гърба. Не проявявам никакви признаци на вътрешни травми. — Замълча. — Нямам алергии, не съм оперирана, с изключение на сливиците, когато бях на десет. Не вземам лекарства, не пия, не пуша, не употребявам наркотици. Сега млъквам и ви оставям да си вършите работата.

Лекарят кимна.

— Благодаря. Всъщност ме улеснихте. Да сте имали някакви симптоми на мозъчно сътресение?

— Донякъде. Ако имам такова, то трябва да е леко. След катастрофата бях замаяна, а когато ме удариха по лицето и двата пъти припаднах. Но без замъглено виждане и без гадене, все пак.

— Дали ще арестуват мъжа, който е направил това с лицето ви?
— попита, докато преглеждаше главата ѝ.

— Може да се каже, че да. Той е мъртъв.

Лекарят я погледна за секунда и кимна.

— Вие сте жената, която дават по новините. Радвам се, че са ви открили.

Той се премести и ѝ показа как да си отвори устата. Триша го направи, подражавайки му. Мъжът прегледа нараняванията по устните, после и лицето ѝ, там, където тя го чувстваше като смазано. Трепна леко, когато я докосна, но все пак издържа. Доктор Тауърс и сестрата продължиха подробния преглед на тялото ѝ и Триша беше благодарна, че не я съблякоха гола. Брас и другият мъж стояха в залата до вратата и наблюдаваха всяко действие на персонала, тъй като я охраняваха.

На няколко пъти лекарят им хвърли откровено мрачни погледи, като изглеждаше раздразнен и разтревожен. Триша разбираше причините за това му държание и искаше да го увери, че нещата са наред.

— Направен е опит за покушение над живота ми и те трябва да бъдат тук. Съжалявам, ако се притеснявате от публика.

Доктор Тауър кимна, за да я успокои.

— Няма проблем. Просто са много едри. — Гласът му се понижи до шепот: — Никога не съм ги виждал на живо, по телевизията изглеждат по-дребни. Те са в много добро физическо състояние.

Тя също зашепна.

— Да. Знам. Но също така имат изключителен слух. Прошепнете им „Здрасти“.

Той го направи и погледна двамата мъже. Брас му намигна и сви мускулите на едната си ръка. Другият от Новите видове стоеше мрачен, но му махна. Младата жена трябваше да се бори със смеха си, когато лицето на лекаря се изчерви леко, преди да насочи вниманието си към сестрата, за да ѝ издиктува редицата тестове, които трябваше да бъдат направени. Назначи също и рентген. Триша не мислеше, че има нужда от това, но не възрази. Тук беше неговата зала за прегледи, а тя не искаше да бъде трън в задника.

Два часа по-късно я пуснаха, като ѝ предписаха противовъзпалително лекарство за коляното, болкоуспокояващо за лицето и антибиотик за няколкото отворени рани. Смяташе да поиска и хапчета против забременяване, които се пиеха след полов акт, но не беше толкова притеснена за това, което се случи между двамата им със Слейд. И без медикаменти, беше абсолютно сигурна, че не може да забременее, въпреки че не използваха никакви предпазни средства. Наблизо не бе имало магазин, откъдето да си купят презервативи, и тъй като от дълго време не беше сексуално активна, не вземаше и таблетки.

Брас и Харли — това беше името на другия офицер от НСО — я придружиха до аптеката, за да изпълни рецептата. Пет минути по-късно се качиха на хеликоптера.

Не бяха намерили Слейд и никой не беше чувал нищо за него. Триша задряма, когато лекарствата успокоиха изтерзаното ѝ тяло. След един час, се приземиха в Хоумленд. Когато Брас я вдигна на ръце, за да я изнесе от машината, младата жена се събуди.

— В безопасност си. Просто се отпусни.

Тя не пожела да бъде пусната. Той я носеше без усилие, също като Слейд. Тези мъже бяха супер силни.

— Благодаря.

Джъстис Норт чакаше в един джип наблизо. Той хвърли поглед на Триша и инстинктивно потрепери. Брас отказа да я остави, докато не я настани на предната седалка в открития автомобил. Дватамата с Харли седнаха отзад, а Джъстис подкара към дома ѝ.

— Не мога да намеря достатъчно думи, за да ти се извиня за всичко, което се случи, Триша. Това беше нападение единствено срещу Новите видове и ти взе участие в него по принуда.

— Вината не е твоя. Вие не сте идиотите, които ни изблъскаха от пътя и които решиха, че е забавно да ни преследват като диви животни. Благодаря ти за хеликоптера и че Брас и Харли се грижеха толкова добре за мен. Все още ли няма новини от Слейд?

Джъстис поклати глава.

— Нашите екипи са още там, в района, и са обградили още осем от тези задници, които ви преследваха. Веднага след като ги хванем, ще ги предадем на местните власти. Бяхме много развълнувани, когато

получихме разрешение да изпратим наши собствени екипи на местопроизшествието.

Брас изсумтя.

— Те бяха много щастливи, че ни позволиха да отидем вместо тях.

Джъстис кимна в знак на съгласие.

— И това го има. Ние бяхме много по-подготвени за претърсване на такава голяма площ в гората, с много по-малко хора, отколкото те разполагаха.

— Те не искаха онези луди фанатици да стрелят по задниците им — подкрепи го Харли. — Дадоха ни пълномощията, за да отидем и да разчистим бъркотията. Но заслугите ще се препишат на тях, не на нас. Освен това, местната полиция не бе в опасност.

Джъстис погледна Триша, подуши и се намръщи силно. Той не каза нито дума, но тя го забеляза как го направи отново. Когато паркира джипа на алеята, беше много ядосан. Младата жена видя, че на верандата ѝ има охрана, но не беше от Новите видове.

— Пазачът е тук — обясни ѝ Джъстис, — защото го изпратих преди нас с ключовете, знам, че си ги изгубила сред отломките от катастрофата. Намерихме ги заедно с чантата ти. Донесохме у вас и това, което успяхме да спасим. Дрехите, които не бяха скъсани и повредени, са почистени. Кое не можахме да спасим, ще ти бъде възстановено от нашите фондове. — И като заобиколи джипа, вдигна изненадващо Триша в прегръдките си и тръгна към входната врата на къщата ѝ. — Дадоха ми пълен инструктаж относно нараняванията ти. Лекарят каза да останеш на легло най-малко два дни.

Охраната поздрави Триша с кимване и отвори вратата. Джъстис влезе вътре и я постави внимателно на дивана. Той се поколеба, после се обърна и погледна към Брас и Харли. Човекът също беше влязъл вътре.

— Може ли да ни оставите няколко минути насаме? Искам да говоря с Триша. Тя е преживяла достатъчно, за да ѝ нанасяме сега допълнителна травма, като я караме да разказва какво ѝ се е случило пред аудитория от мъже.

Тримата без възражение напуснаха къщата и вратата се затвори плътно зад тях. Джъстис отиде до дивана и седна. Изглеждаше напрегнат. Котешките му очи срещнаха тези на Триша.

— От теб мирише на страх, мръсотия, кръв и секс. В инструктажа на лекаря никъде не се споменавахе да си сексуално насилвана. Един от онези фанатици ли злоупотреби с теб? Беше ми казано, че раните по лицето ти са от един от онези задници — прочисти гърлото си, — манияци.

— Можеш спокойно да ги наричаш задници. И аз така им викам. — Срещна погледа му и го задържа. — Не ме изнасиха, но бяха близо до това. Не желая да разказвам конкретни подробности, но Слейд пристигна точно навреме. Той спря човека, преди наистина да го направи. — Замълча. — Наложил се да го убие.

— Прави ли секс, преди да те доведат у дома? Нямам информация да си се срещала с някого.

Триша се намръщи.

— Моят сексуален живот не е твоя работа, господин Норт.

— Не исках да те обидя. Разбрала си ме погрешно. Извини бедния ми речник, само исках да разбера дали не ме лъжеш за изнасилването. Ти работиш в Хоумленд и не си го напускала. Познавам всеки и знам всичко, което става вътре зад тези стени. Ти си правила секс с някого, защото подуших миризмата. Освен мириса на Слейд, върху теб има и на други двама човешки мъже. Върху теб е останал моят аромат и този на Брас, защото те носихме, но те са слаби. Знам, че и Смайли те е докосвал, когато ти е помогнал да слезеш от пещерата.

— Как така правиш разлика между миризмата на Новите видове и човешката?

Той я наблюдава внимателно дълго време.

— Новите видове... Това е трудно за обяснение. Просто мога да направя разликата. Единият човешки аромат ми е познат. Просто искам да знам истината, ако си била жертва на сексуално насилие.

— Не, не съм. Познатият мирис, който долавяш, вероятно е на Барт, шофьора на джипа. Не знам фамилията му. Той пострада при преобръщанията и аз го докоснах, за да проверя какви са нараняванията му. Той е мъртъв, нали? Двамата със Слейд чухме три изстрела, след като Барт не пожела да напусне с нас мястото на катастрофата. Смяташе, че онези мъже не биха му навредили, защото е човек. Опитвахме се да го убедим, че ще го убият, но той не ни послуша. Нямахме друг избор, освен да го оставим сам.

— Той е мъртъв — потвърди Джъстис. — След като е бил вързан и измъчван, са го простреляли в слабините, корема и главата. Предполагаме, че са се опитвали да получат от него информация, къде сте се скрили двамата със Слейд. Тялото му е намерено до разбития автомобил. Съдебният лекар констатира, че е бил убит скоро след катастрофата.

ГЛАВА 12

Триша подозираше, че Барт ще умре, бе сигурна, щом чу изстрелите, но когато разбра какво му бяха причинили, изстина отвътре. За миг през съзнанието ѝ мина споменът за лицето му и страха, който изпитваше. Но той бе все още момче — единствен на майка, която се тревожеше за него дотолкова, че да го накара да отиде на ветеринар, за да получи ваксина срещу болестите по животните.

— Исусе! — ахна тя. — В слабините?

Джъстис се поколеба.

— Това, което са направили с него, е зловещо и жестоко. Едно е да убиеш човек хладнокръвно, съвсем друго е да го кастрираш преди смъртта му.

Стомахът я присви.

— Кастриран?

— Използвали са рязана двуцевка от близко разстояние. Съдебният лекар каза, че сигурно са я опрели в слабините му, преди да натиснат спусъка. Тези копелета са животни, а имат проблеми с нас. Видовете никога няма да постъпят толкова нечовешки.

Триша стъпи на краката си.

— Трябва да взема душ. Знам, че имаш още въпроси, но съм уморена, гладна и мръсна. — Прехапа устни и потръпна, забравила колко я боли възпаленото коляно. Когато се изправи, срещна погледа на Джъстис. — Най-вероятно ще си поплача. Кълна се, не бях изнасилена. Слейд успя да спре нападателя, точно преди да го стори. Благодарна съм ти, че се грижиш за моето благополучие, но моят сексуален живот си е личен. Имам една молба.

— Всичко, което пожелаеш.

— Щом чуеш нещо за Слейд, независимо колко е часът, моля те, изпрати някой да ми каже. Той ми спаси живота многократно. Няма да се успокоя, докато не разбере какво се е случило с него.

— Налага се да оставя Брас тук. Поръчал съм да ти доставят храна, тя ще те чака, като излезеш от банята. Обещавам, че когато

науча нещо, ще се обадя на Брас да ти предаде информацията. А за това, което ти се е случило, ще говорим утре.

— Брас ще остане тук?

Джъстис кимна.

— Да. Това е само предпазна мярка. Някои от онези задници са мъртви. Техните другари са доста ядосани, че вместо да убият нас, са умрели те. Ще имаш денонощна защита, докато опасността не отмине напълно. Случилото се, те е травмирало достатъчно, затова оставям при теб Брас, тъй като го познаваш. Той ще бъде първа смяна. Искam го вътре в дома ти. Може да седи на дивана, ако за теб е приемливо. Ще се погрижи за храната и ще ти предава информацията, до която успея да се добера.

— Но ние сме в Хоумленд, тук е безопасно. Идиотите не могат да минат през портата и да достигнат до къщата ми. Сигурна съм, че...

— Някой им беше казал за нашето пътуване — прекъсна я Джъстис. — Те знаеха точно маршрута на вашия джип, което означава, че са имали вътрешна информация. От човешките служители само охранителните екипи знаеха къде отиваме, по кое време и по кой път ще минем. Денонощната ти охрана ще е само от Новите видове, така ще бъде спокоен за безопасността ти. А сигурност няма да има, докато не открием от кого е изтекла информацията. — Пое си дълбоко въздух. — Трябва да тръгвам. Храната ти ще пристигне скоро. Яж и почивай.

Младата жена бе шокирана, че някой, който работи в Хоумленд, е предал Новите видове, но вярваше на Джъстис и мрачното му лице.

— Не е необходимо да ми пращаш храна. Мога да си направя един сандвич.

— Не. Имаш нужда от вкусно, топло, домашно приготвено ядене. Ще кажа да ти изпратят няколко блюда. Ще се видим на сутринта. Обади ми се, когато станеш.

— Благодаря ти. Моля те, не забравяй да се свържеш веднага с мен, щом чуеш нещо за Слейд.

— Обещавам, че ще го направя. Разбера ли нещо, ще го знаеш и ти.

Той остави след себе си вратата широко отворена и Триша го чу как разговаря тихо с мъжете отвън.

Придвижи се бавно до спалнята, взе си голям удобен потник и широка тениска. После влезе в банята. Когато съзря образа си в

огледалото, ѝ идеше да ревне. Изглеждаше като нещо, което котката беше влачила из задния двор, преди да го захвърли и да намери друго за късане. Отстрани лицето ѝ, от ухото до брадичката, беше в синини. Долната ѝ устна бе зле подута и сцепена. Около раната бе зачервено и подпухнало. Дългата ѝ руса коса бе сплъстена и безнадеждно заплетена. И за капак, цялата бе покрита с един пръст мръсотия. Дрехите ѝ бяха в същото плачевно състояние. Когато понечи да ги съблече, потръпна от болката в китките. По гърба и бедрата имаше синини от катастрофата. Знаеше, че изглежда адски зле.

Влезе под топлата водна струя и дълго остана там. След това изми нараненото си тяло много внимателно. Болеше я, въпреки хапчетата. Сълзите ѝ започнаха да напират, седна на пода под душа и покри лицето си с ръце. Разбра, че животът ѝ се е променил безвъзвратно. Двама души бяха мъртви, за да остане жива тя. Как можеше да бъде отново предишният човек, който е била? Нямаше начин за това.

Леко почукване на вратата най-накрая спря плача ѝ.

— Ще съм готова след минутка.

— Имате ли нужда от помощ? — Тя позна гласа на Брас. — Аз съм безопасен, доктор Норбит. — Той замълча. — Влизам.

По дяволите. Опита да се изправи на крака, но тялото ѝ отказа да я послуша. Душ кабината имаше врата, която я прикриваше, но тя беше от матирано стъкло. Дори различи фигурата на Брас, когато влезе в банята и тръгна към нея.

— Доктор Норбит?

— Седнах и сега не мога да стана — призна му тя. Мразеше да бъде слаба и да я боли толкова силно. — Когато се почувствам по-добре, ще се изправя. Може ли да ми подадеш кърпата? — Посегна и спря крановете на душа. — Моля те!

Голяма хавлия за баня бе метната върху горната част на стъклената врата. Триша я дръпна и се покри, колкото бе възможно. Две секунди по-късно, Брас я изненада, като отвори вратата на душ кабината.

— Няма да гледам на вас като на жена. Позволете ми да ви помогна, доктор Норбит. Никога и по никакъв начин няма да ви навредя. — Наведе се и протегна към нея ръце. Хвана я внимателно

под мишниците и я изправи на крака. — Нека да ви занесе до леглото. Храната пристигна, ще ви дам и още обезболяващи.

Знаеше, че малко я бе засрамил, но тя се нуждаеше от помощта му. Не оказа съпротива, когато едрият мъж я измъкна от кабинката. Ръцете му ѝ помогнаха да се задържи на крака. Младата жена притисна с длан кърпата пред гърдите си, но гърбът ѝ остана изцяло гол. Лицето ѝ бе пламнало и почервенияло. Изведнъж Брас сграбчи кърпата ѝ я издърпа от ръцете ѝ.

Устата на Триша увисна отворена. Цялото ѝ внимание се съсредоточи в мъжа, държащ хавлията. Погледът му продължаваше да бъде фокусиран в очите ѝ. Той освободи парчето плат от ръката ѝ, разтвори широко кърпата и я уви стегнато около тялото ѝ, преди да посегне отново към нея. Взе я в силните си ръце и нежно я постави да седне на плота. След това се извърна, грабна друга хавлия и без да каже дума, започна да бърше мократа ѝ коса.

— Благодаря.

Брас ѝ кимна.

— Вие сте била много силна. За някой, който е толкова дребен, имате пълното ми уважение, доктор Норбит. Проявили сте голяма издръжливост, но сега е време да позволите на някой да се погрижи за вас.

— Моля те, казвай ми Триша.

На лицето му блесна усмивка.

— Косата ти вече не е толкова мокра. Сега ще те вдигна отново и ще те занеса в леглото. Виждам, че си си приготвила дрехи за спане, но от моя предишен опит, а аз съм страдал достатъчно, мога да кажа, че е по-добре да си гол, докато се излекуваш. Хайде, отиваме.

Брас пусна кърпата, с която бе трил косата ѝ, в мивката и взе младата жена на ръце. Внимателно я занесе от банята до леглото в спалнята, където някой бе приготвил вече завивките. Остави я на матрака и дръпна ръцете си от тялото ѝ. Протегна длан и затвори очи.

— Дай ми да занеса мократа хавлия и да я закача в банята, а ти през това време се завий.

Триша му подаде кърпата и дръпна одеялото към гърдите си. Видя как Брас влезе в банята. Той се забави там няколко минути, докато почисти. После излезе, загаси лампата след себе си, кимна ѝ с глава и изчезна от спалнята. Но се върна веднага, като буташе пред

себе си количка за сервиране — на три етажа — с множество покрити чинии. Триша се вторачи в тази гледка.

— Това всичкото не може да е само за мен.

Мъжът сви рамене.

— Джъстис не знаеше какво ще поискаш за ядене, затова се разпореди да бъдат приготвени шест различни ястия. Съветът разполага със собствен готвач. Когато разбра, че се връщаш, Джъстис поръча храната по телефона. Има и десерти. Той отново не знаеше какво ще предпочетеш, затова изпрати от всичко по малко. — Брас извади голям поднос, постави го в скута на Триша и се усмихна. — Ще отворя всяка чиния, за да ти покажа какъв избор имаш.

— Ти ще ми помогнеш да изядем всичко това, нали?

Брас се засмя.

— Надявах се да го кажеш. Умирам от глад.

Стомахът на младата жена изкъркори. Лицето ѝ пламна и се изчерви, когато мъжът се засмя отново — очевидно беше чул. Той започна да маха капациите на чиниите и да изброява ястията, които съдържаха. До десертите не стигна.

— Ще взема телешкия стек на грил. Така добре ли е?

Той се усмихна.

— Чудесно. Благодарен съм ти, че не пожела свинските ребърца. Щом ги зърнах и устата ми се напълни със слюнка. Гладна си, нали?

— Умирам от глад.

Брас постави двете чинии на подноса. Излезе от стаята и минута по-късно се върна с няколко соди. Триша взе напитката с вкус на череша — в хладилника ѝ имаше три разновидности. Брас се поколеба.

— Ще отида да ям в хола. Извикай ме, ако имаш нужда от нещо. — И взе от таблата чинията със своето ястие.

— Може да седнеш ето тук. — Посочи му стола до леглото си. От същата страна имаше нощно шкафче, така че ставаше за маса за хранене. — Точно щях да включа телевизора. За съжаление, в хола нямам. Смятах да си купя някои неща за къщата, но още не съм намерила време за това. Остани при мен и ще гледаме заедно телевизия. Дори ще ти дам дистанционното, ако обещаеш да не пускаш исторически филми и спорт.

Мъжът се засмя отново.

— Ти избираш канала. — Брас седна на стола и сложи чинията си на шкафчето. Отвори една от газираните напитки. — Благодаря. Какво смяташ да промениш тук? Домът ти е хубав.

— Ненавиждам това легло, а стаята за гости искам да превърна в домашен офис. — Махна към бюрото в ъгъла. — Не желая моят кабинет да бъде в спалнята ми. Тази стая е за почивка, а като погледна към това, все си мисля за работа.

Брас обърна поглед към жената.

— Какво не му харесваш на кревата? На мен ми допада балдахина и това, че изглежда солидно.

— Твърде голямо е за мен. Имам чувството, че съм петгодишна и всеки път, когато си лягам, трябва да се покатеря на него. — Посочи към пода. — Виждаш ли тази стълбичка? — Тя сви рамене.

Брас погледна надолу и се заля от смях. Опита се да спре, но му беше твърде забавно, за да го скрие.

— Ти си доста дребна. По-ниска си с няколко сантиметра от средния ръст за жените.

— Да, знам. — Тя си отрязва от месото и лапна хапката. Изстена от удоволствие. — Ммм, толкова е вкусно!

Брас се задави със содата. Триша обърна глава, погледна го и видя, че се взира в нея. Мъжът се потупа по гърдите.

— Добре ли си?

— Чудесно — кимна ѝ в отговор. — Ако съдя по звука, който издаде, наслаждавайки се на ястието, значи готвачът на Съвета заслужава парите, които му плащат.

— Всеки цент. — Отрязва си отново и лапна залъка. Пак простена и се усмихна. — Перфектно. Превъзходно. Направо се топи в устата ми.

Брас се втренчи в нея.

— Искаш ли да опиташ и от моето? Порциите са доста големи.

— Не, благодаря. Всичкото си е за теб.

— Обичам ребърца. След като ги изям, мога да опитам от ростбифа, ако не го искаш. Ние, по принцип, ядем много.

— Вземи си, от което искаш. Аз и с това, което ми е в чинията, не мога да се справя.

Продължиха да се хранят. Триша намери един екшън филм, който и двамата се съгласиха да гледат. Брас успя да изяде три блюда,

намери място и за десерт. Той даде две болкоуспокояващи таблетки на младата жена. По време на филма тя заспа.

— Триша?

Тя се събуди, замаяна. В полутъмната стая, на сантиметри от лицето си, видя Брас, надвесен над нея. Премигна учудена, но спомените ѝ бавно се завърнаха. Мъжът бе настанен в дома ѝ, за да я охранява. Той ѝ се усмихваше.

— Тези лекарства, наистина са доста силни. От няколко минути се опитвам да те събудя. Току-що научихме нещо за Слейд. — Тези думи, изведнъж я изтръгнаха от дълбокия сън и тя се опита да седне в леглото. Брас я бутна обратно, хвана я нежно за раменете и се засмя. — Внимавай за завивката, Триша. Гърдите ти почти се показаха. — Ръцете му я пуснаха.

По дяволите. Беше забравила, че е без дрехи. Стисна одеялото, за да го държи на място.

— Съжалявам. Той добре ли е?

— Да, добре е. В момента осигуряват транспортирането му до Хоумленд. Преди около двадесет минути се е сблъскал с един от екипите ни. Прострелян е, но раната е повърхностна. Най-напред ще го откарат до болницата за преглед, но до няколко часа ще бъде тук.

Очите ѝ се напълниха със сълзи, но тя ги преглътна, след като чу, че Слейд е в безопасност и жив, само с повърхностна рана. Бил е прострелян. Със собствените си очи бе видяла колко издържливи са Новите видове и как бързо се възстановяваха. Не беше притеснена, след като го очакваха скоро да се прибере у дома, значи нараняването не беше животозастрашаващо.

— Благодаря.

— Лягай отново да спиш. Не желаех да те будя, но Джъстис каза, че си искала веднага да научиш, когато има новини за Слейд. Сигурен съм, че той ще дойде тук веднага щом се върне, за да провери лично как си. Сега си почивай, имаш нужда.

— Благодаря. — Тя му се усмихна. — Може ли да предадеш на Джъстис, че оценявам всичко, което прави за мен.

— Разбира се. — Мъжът се отдръпна и се върна в хола.

Триша огледа спалнята. Брас бе пуснал завесите, но между тях се процеждаше слаба светлина. Погледна часовника и изненадана установи, че вече бе шест и пет — сутринта. Обърна се в леглото, болкоуспокояващите още действаха и тя се унесе.

Слейд е в безопасност.

Слейд не желаше да седне на стол, нито дори да бъде на срещата. Трябваше да отиде при Триша. Нямаше да се успокои, докато не погледнеше в очите ѝ, не вдъхнеше аромата ѝ и не я прегърнеше. Планираше да направи много повече от това, след като я докосне, но си забрани тези мисли, тъй като всички мъже, събрали се в офиса на Джъстис, щяха да подушат възбудата му.

— Много съм щастлив, че си в безопасност. — Джъстис седна на ъгъла на бюрото си, погледът му обходи петнадесетте офицери, натъпкани в стаята — седнали или прави — и въздъхна шумно. — Най-накрая имаме отговори. Идиотите, виновни за нападението, които бяха арестувани, са проговорили пред полицията. Току-що разговарях с водещия детектив по случая.

— Мразят ни — рече Тайгър. — Ето защо са го направили. Поради тази причина ни атакуваха преди, ще го направят и отново.

Фюри, облегнат на стената до затворената врата, изръмжа.

— Всеки път, щом повярваме, че заплахата е намаляла, нещо се случва.

— Спокойно. — Джъстис потърси и срещна погледа на всеки един от тях. — Всичко се случи, защото наехме на работа лекар и това се разчу.

Страх пропълзя по гръбнака на Слейд.

— Защо ги е грижа конкретно за нея?

— Работила е две години в гинекологията. — Джъстис прокара пръсти през разрошената си коса. — Някой е отпечатал биографията ѝ във вестниците. Тези задници са си набили в тъпите мозъци, че това е причината, поради която сме я наели. — Фокусира вниманието си върху Фюри. — Те мислят, че е тук, за да ви помогне да разберете защо не можете да имате деца. Аз излязох с изявление, че годините ѝ в спешното отделение са били решаващият фактор да я предпочетем пред другите кандидати. Страхувам се, че не повярваха на истината.

Сигурни са, че се опитваме да намерим начин, как да забременее твоята половинка, Фюри.

Фюри изръмжа.

— Двамата с Ели не сме опитни зайчета. Все още не сме използвали всички възможности, за да го постигнем. Много искаме бебе, но сме съгласни, че не си струва болезнената агония да разрушава живота ни, като разрешим на лекарите да ни взимат кръв, дупчат и изследват.

— Всичко това ми е известно. — Джъстис се премести зад бюрото си. — Щом в Мерикул не бяха в състояние да открият какво не е наред, аз съм сигурен, че няма решение на проблема. Техните специалисти по раждаемостта измъчиха почти до смърт нашите жени. Просто в тази насока имаме недостатъци. Не бих наел доктор Норбит с тази цел, дори ако някои от вас са готови доброволно да се подложат на тестове. Бих назначил някой друг, който е специалист в тази област.

— Обявили са награда за главата ми — обади се Слейд.

— Направили са го, за да накарат повече тъпаци да ги последват. Ти беше стимулт, за да я убият — човекът, който ги води, предложи пари за тялото ти. Те знаят, че е само въпрос на време, докато измрем от старост и толкова дълго, колкото сме стерилни, ще се утешават с надеждата, че Видовете не ще преуспеят. — Гневът задълбочи неговия глас. — Идеята, че можем да имаме връзки с човешките жени, също ги вбесява.

— Мразя хората — изръмжа думите Флейм. — Само мъжете. — Хвърли извинителен поглед към Фюри. — Жените са сладки. Твоята Ели е прекрасен човек. Нищо лошо не й желая, но мъжете ме довеждат до ярост.

— Не всичките — коригира го Фюри. — Само тези, които ни мразят.

— Въпросът е в това — продължи Джъстис, — че присъствието на друга човешка жена в Хоумленд, и то лекар, възбуди гнева им. Смятах да наема някой друг на нейното място, но разбрах, че доктор Норбит е много ценен кадър за нас. Тя е отличен лекар, който може да се справи с всичко, както вече се убедихме. — Срећна погледа на Фюри. — Спаси живота ти. Не таи никаква злоба към нас. Аз й имам доверие и това я прави още по-голяма цел за техните атаки. — Изправи се зад бюрото си. — За щастие никога не е имала връзка с някой от

нашите мъже. Това действително би запратило онези лунатици отвъд ръба.

Слейд се напрегна, понечи да каже нещо, но Брас го изпревари.

— Нищо не ѝ пречи да се свърже с някой от нас. Тя е много привлекателна жена.

— Всеки мъж, който се грижи за нея, ще е по-добре да не го допуска — предупреди Флейм.

— Така е — съгласи се Джъстис.

Флейм отново се обади.

— Сега, когато строим нов дом за нашите хора, ще ѝ се налага доста често да пътува, за да помага при организирането на лечебното заведение там. И всеки път, щом напусне портата, ще бъде добра мишена. По дяволите, дори не можем да се доверим на хората, работещи в Хоумленд. Някой е издал информацията за деня на пътуването и точния маршрут. Брас и Уейгър охраняват лекарката денонощно. Няма начин враждебно настроените групи да я вземат на прицел. Опасността щеше да е много по-голяма, както спомена Джъстис, ако тя беше с един от нашите мъже. Това щеше да увеличи желанието им да я убият, двойно. От една страна ни помага да останем живи, когато имаме нужда от лекар, от друга — спи с един от нас. Те предполагат, че проблемите, свързани с нашата плодовитост, са неин приоритет, тъй като смятат, че повечето жени искат да имат бебета.

Леден страх сграбчи сърцето на Слейд. Джъстис получаваше смъртни заплахи ежедневно. Навсякъде го придружаваше охранителен ескорт. Като лидер на своя народ, той винаги се намираше под смъртна заплаха. Можеше да контактува само с няколко доверени човека и дори тогава беше в опасност. Триша бе лекарят на Хоумленд и се грижеше за всеки човек, нуждаещ се от нейната помощ в територията. Предателят можеше просто да си пореже ръката, за да се добере до нея. Тя щеше да умре, преди някой от тях да успее да стигне до нея, дори и с охрана. Мъжете, които принадлежаха към тези враждебно настроени групировки, бяха луди. Нямаше никакво съмнение, че един от тях е готов на самоубийствена мисия, за да отстрани врага. А това бе неговата Триша. Тя щеше да умре, ако той я докоснеше.

— Вярно е. — Джъстис поклати глава. — Добре е, че никой от нашите мъже не се интересува от нея. Би трябвало да я уволня и да наема друг лекар. Налага се да я охраняваме също като Ели. На Ели ѝ е

разрешено да работи с нашите жени, тъй като те не представляват заплаха за нея.

Слейд затвори очи, болката в гърдите му стана по-остра, почти пронизваща агония. Триша обичаше работата си — да е лекар, бе нейната същност, така както той бе Нов вид. Това не можеше да се промени, а който се опиташе, би бил глупак.

Тя щеше да го намрази, ако я накараше да избере него, пред живота, който водеше. С времето щеше да започне да негодува. Той дори не беше сигурен дали щеше да се грижи достатъчно за него, даже да се изкуши да наклони везните в негова полза, ако ѝ бъдеше предложена възможност за избор.

— Необходимо е да затегнем сигурността. Доктор Норбит ще има денонощна охрана, докато не намалее опасността. Трябва да открием предателя. С течение на времето, тези тъпаци ще осъзнаят, че нищо не е в състояние да ни помогне да имаме деца и ще престанат да се страхуват за нашето възпроизводство и че ще взривим мечтите им да ни видят, в края на краищата, как измираме.

Джъстис продължи да говори, но Слейд вече не го слушаше. Връзката му с Триша можеше да я убие. Щеше да я постави в твърде голяма опасност. Стегна здраво юздите на емоциите си, страхуваше се, че другите ще подушат болката му, затова щеше да скърби по-късно, насаме. Нямаше право да я подлага на тази голяма заплаха или да съсипе живота ѝ. Тя означаваше твърде много за него.

ГЛАВА 13

Бисерни капчици пот избиха по челото на Триша и тя се запита дали нямаше да ѝ прилошее. Изнервена, седеше в приемната на офиса на Джъстис Норт и се бореше с желанието си да повърне. Погледна часовника си — бе пристигнала малко по-рано. Информираха я, че той разговаря по телефона.

Бе уговорила тази среща с ясното съзнание, че няма друг избор, освен да понесе отговорността за тежкото положение. Проблемите, с които трябваше да се справя, не бяха само нейни. Предстоеше ѝ да направи огромна стъпка напред и се налагаше да вземе правилното решение. А това означаваше, че е необходимо да го обсъди с Джъстис. Този въпрос включваше Новите видове и той имаше право да знае. Просто не очакваше да почувства стомаха си толкова зле.

Високата жена, седнала зад бюрото — секретарката на Джъстис — изглеждаше леко притеснена.

— Искате ли малко кафе или вода, доктор Норбит? Изглеждате бледа.

— Добре съм. — Триша се усмихна насила. — Нерви.

Жената кимна и съсредоточи вниманието си в монитора на компютъра.

— Ще се наложи да изчакате още малко. Джъстис има междуградски разговор с новопридобития Резерват на Новите видове. Ще го откриват скоро и всичко тук е много напрегнато. Това не е ли същото място, към което пътувахте, когато нападнаха автомобила ви? Надявам се, че всички са добре сега?

— Аз се възстанових напълно. Благодаря ви, че попитахте. И да, това е мястото, за където пътувахме, когато ни нападнаха.

Триша не получи тази възможност да отиде да го види. Знаеше за него само онова, което бе чула по новините. И Брас ѝ беше казал малко за проекта. Четиристотин километра на север, в гористия район на Северна Калифорния, Джъстис бе купил хиляди акри земя — стар, изоставен курорт, закрит преди години. Собственикът го продаваше

евтино, за да избегне плащането на данъците върху имота. Джъстис планираше да го превърне в нов дом за Видовете, които не искаха да са „заедно с другите“.

Усмивка изкриви устните ѝ, когато си спомни, че Брас бе употребил точно тези думи. Беше ѝ обяснил, че някои от Новите видове са по-малко човеци от тези, които тя е виждала в Хоумленд. Те нямали желание да се интегрират с хората и искали да живеят спокойно на сигурна територия. В момента пребивавали в неизвестно място, далеч от човешки контакт. Но с онези враждебно настроени групировки, всеки се страхувал за безопасността им, ако някога някой откриел къде са скрити от правителството.

Джъстис бе закупил стария курорт, за да им осигури условия, близки до собствения им вид, и където щеше да бъде в състояние да ги защити по-добре. Бяха решили да го именуват Резервата на Новите видове. Тя беше уверена, че името е подходящо, тъй като това бе всичко друго, само не и място за почивка. Територията щеше да работи на същия принцип като Хоумленд — изцяло според законодателството на Новите видове и под техен контрол — и с висока степен на защита за онези, които бяха избрали да живеят там.

Брас ѝ беше станал много добър приятел, докато я охраняваше в дома ѝ, първите две седмици след произшествието. Беше я накарал да се смее често и ѝ бе станал близък. Тя се притесняваше малко, че може да изпита привличане към нея, но мъжът никога не направи нищо в тази насока. Когато прецениха, че опасността е намаляла, постоянните ѝ спътници, които я охраняваха, започнаха да ѝ липсват.

Брас продължаваше често да я навещава — той носеше екшън филми, а тя правеше пуканки. Понякога водеше и своите приятели със себе си. Така беше успяла да опознае и други мъже от Новите видове. Те се отнасяха към нея като към по-малка сестра, една от тях, и младата жена им бе благодарна за това поведение. Караха я да забрави чувството си за самосъжаление.

Слейд повече не дойде да я види и не се обади. В интерес на истината, сякаш бе изчезнал от лицето на Земята, за всички. Преди няколко седмици, един от мъжете бе споменал, че Слейд и Тайгър работят в Резервата. Той дори вече не живееше в Хоумленд.

Безмълвното послание на действията му, което говореше по-силно от думите, беше ясно за Триша. Сексът, който бяха споделили,

не беше нищо повече от случаен за него. Тази реалност я нарани дълбоко, но тя постепенно се възстановяваше и реши да се преструва, че нищо не се е случило. Така беше обаче до тази сутрин. Страхуваше се, че отново ще ѝ прилошее.

— Доктор Норбит? — Младата лекарка погледна към секретарката. — Може да влезете.

— Благодаря.

Триша се изправи на крака, макар да чувстваше слабост в коленете. Имаше желание да избяга. Можеше да си отиде, да напусне работата, да се премести в друг щат само за да избегне цялата бъркотия. Бе изкушена да послуша гласа на паниката в главата си. Дори се поколеба, когато погледът ѝ се спря върху вратата към кабинета. Вместо това преглътна и с цялата сила на волята си принуди краката си да се отправят към офиса на Джъстис. *Аз съм лекар и знам какво трябва да се направи, независимо от личните последствия, пред които съм изправена.*

Джъстис бе облечен в обичайните си дънки и потник и бе бос. Забавляваше я фактът, че лидерът на цялата раса, винаги изглеждаше толкова небрежно, освен когато се налагаше да застане пред медийните камери. Тогава носеше тъмни костюми, изтегляше косата си назад, на опашка, дори обуваше обувки.

Когато влезе в кабинета му, мъжът пристъпи към нея с усмивка на пълните си устни. Винаги ѝ правеше впечатление колко добре изглежда със стройното си тяло, красивите черти и секси котешки очи. Обстоятелството, че беше и много мил, увеличаваше неговата привлекателност. Усмихна му се насила.

— Добре дошла, Триша. Днес е много горещо, нали?

Тя кимна в знак на съгласие. Беше облечена в тъмносиня, дълга, широка пола и строга риза с дълъг ръкав, умишлено създавайки си професионален външен вид като средство за успокояване на нервите. Дори бе стегнала косата си в красив кок. Това я бе разсеяло от предстоящата среща, за която бе помолила Джъстис, веднага след като ѝ бе съобщил, че има време да я види. Беше му изтъкнала, че се налага спешно да говори с него. И той ѝ беше отделил време.

— Кое е това, което е толкова важно? Дебра, моята секретарка, ме информира, че желаш да говориш за нещо с мен веднага. Да не би да е още едно от твоите искания за увеличаване на медицинския

персонал? Двете бройки, които допълнително наехме, не са ли достатъчни? Или ти е необходимо още медицинско оборудване? — Покани я с ръка, да седне на стола, докато той заобикаляше бюрото. — Седни.

Триша се отпусна в плюшеното кресло. Джъстис запази усмивката на устните си, когато зае мястото си. Наведе се напред, опря лакти на дървената плоскост и подпря брадичка върху дланите си. Изглеждаше развеселен.

— Защо си толкова сериозна? Не бива. Нали съм ти казал вече, че ще получиш всичко, от което имаш нужда, за медицинския център.

— Не е това. — Постара се да успокои ударите на сърцето си. — Въпросът е личен.

Докато очите му се присвиваха, усмивката му бавно избледня.

— Моля те, кажи ми, че не си подаваш оставката. Ние имаме нужда от теб. — Вдигна глава, свали лакти от дървената повърхност, облегна се назад в стола и я погледна напрегнато. — Ще бъда повече от щастлив да обсъдим парите, ако заплатата е проблемът. Наистина искаме да продължиш да работиш с нас. Ти си отличен лекар и хората ми, които ти се доверяват, се увеличиха. Нямах представа колко много те ценим.

Младата жена поклати глава.

— Не става дума за пари, не искам да загубя работата си и не се отказвам, но си мисля, че ти няма да искаш да работиш с мен, след нашия разговор. — Пое си дълбоко дъх, изучавайки мъжа. — Съжалявам. Уплашена съм до смърт.

— От мен? — Изглеждаше изненадан.

— От създалата се ситуация. Дори не знам откъде да започна. Случи се нещо и то е доста сериозно. Ако има някой, който да осъзнава колко е важно, то това съм аз.

— Добре. — Джъстис въздъхна дълбоко. — Кажи ми какво не е наред.

— Получих достъп до много от медицинските файлове с възстановените данни от научните изследвания на Мерикъл Индъстрис. По-конкретно, с опитите им за размножаване между мъже и жени от Новите видове. Знам, че си наясно с този въпрос.

Лицето му се стегна.

— Да. Самият аз бях подложен многократно на тестове за размножаване. — Гласът му намаля до ръмжене.

— От това, което прочетох, разбрах, че опитите са правени само с двойки от Видовете и те винаги са се проваляли. Но никога не са правени експерименти със смесени двойки — Нов вид и истински човек.

— Не. Считаха ни за прекалено опасни, страхуваха се да не убием онзи от персонала, който се опита да прави секс с нас. Не можеш да ни обвиняваш за това.

— Не съм си и помисляла. — Тя се поколеба.

— Те жестоко злоупотребяваха с нас.

— Знам, че то... това се е случило — изрече много тихо.

— Не разбирам. Намерила си файл, където е описано, че те са провеждали такива експерименти с моите хора? Някои от тях са се съгласили да правят секс с човешки същества, докато са били затворници?

Триша се съпротивляваше на порива си да избухне в сълзи.

— Не. Съжалявам. Не се изразих много ясно. Жена, която е истински човек, е заченала дете от Нов вид.

Най-после. Казах го. Наблюдаваше лицето на Джъстис, на което постепенно се изписваше шок. Устата му се отвори и затвори. Най-накрая той успя да намери гласа си.

— Това... — Погледна я зашеметен. — Сигурна ли си?

— Абсолютно. Сама направих тестовете тази сутрин и извърших ултразвуковия преглед. Плодът има силна, добре развита сърдечна дейност и изглежда перфектно. Не те лъжа. Но бременността не е нормална. Сърдечният пулс е като на много по-голям ембрион, размерите — също. Растежът и развитието на плода отговарят на много по-напреднала бременност. Това ме тревожи, Джъстис. Бебето расте много по-бързо, отколкото трябва да бъде за съответния период от бременността, и симптомите са преждевременни. — Пръстите ѝ бяха впити в облегалката на стола, на който седеше. — За първи път, според това, което ми е известно, Нов вид е заченал бебе. Знам, че смятахме всички ваши мъже за стерилни, но се оказа, че най-малко един от тях не е.

Изведнъж Джъстис се изправи. Отиде до прозореца и обърна гръб на Триша. Мълчеше. Лекарката го наблюдаваше със страх.

Нямаше представа как ще реагира. Беше гледала интервютата с членове на враждебно настроените групи и знаеше, че ще донесе само огромна беда на Новите видове, когато се разпространи новината, че един от тях не е стерилен, а майката е човек.

Много фанатици смятаха този вид кръстоска за тежко престъпление. Сравняваха го с размножаването между човешко същество и животно. Техните предразсъдъци отвращаваха Триша, но тя не можеше да промени ограниченото им съзнание. Най-накрая Джъстис се обърна към нея с огромна усмивка.

— Това е чудесно! — Той се отпусна на стола. — И сме сигурни, че размножаването е между човек и Нов вид?

— Сто процента.

Мъжът се разсмя.

— Никога не съм мислил, че ще бъда в състояние да имам деца. Никой от нас не е. — Изправи се отново и почти скочи през бюрото, задъхан, за да я прегърне. Дръпна я от стола и я пое в обятията си. — Това е най-добрата новина, Триша! Ти си гений! Направи го!

Младата жена избута нежно Джъстис далеч от себе си, докато той я пусна. Погледна засмяното му лице с ужас. Мъжът очевидно смяташе, че тя като лекар е направила нещо, за да помогне за бременността. Трябваше веднага да му изясни ситуацията.

— Не съм го постигнала аз. Бременността е без медицинска намеса. Просто се случи. Тя не е планирана и е осъществена по естествен начин.

— Още по-добре! Ти направи деня ми прекрасен! По дяволите, цялата ми година! — Изведнъж усмивката му изчезна и той се напрегна. — Трябва да я запазим в тайна, за да предпазим двойката. Ако пресата разбере и публикува новината, върху нас ще се разрази буря от заплахи. Кой друг знае?

— Засега само ти и аз.

— Двойката не знае ли?

Триша осъзна, че той не разбира това, което се опитва да му каже. Отвори уста да му обясни. Джъстис отстъпи.

— Относно това...

Той я прекъсна.

— Пресата ще се занимава само с тази новина, ако я открият. Необходимо е да пазим тайна. Ти ще се грижиш за бременната жена.

Никой, абсолютно никой не трябва да разбере, докато бебето не се роди. Двойката ще бъде изолирана, за безопасност, а всички документи, свързани с тях — унищожени. Можеш ли да си представиш какво ще направят терористичните групи и колко опасно ще бъде, щом научат, че сме способни да се размножаваме с хората? Това беше едно от нещата, които използваша срещу нас, за да привлекат още ненормалници за тяхната кауза. Те вярват, че е мерзко Видовете да докосват хората. Тази новина наистина ще вбеси онези, които с нетърпение очакват поколението ни да измре от старост.

— Джъстис...

— Ти и аз ще работим заедно, за да ги защитим на всяка цена, Триша. Това ще е нашата тайна. Ще се обадя да подготвят незабавно транспортния хеликоптер, за да ги отведе оттук, в рамките на един час. Резерватът не е напълно готов, но там е най-сигурното място, където да ги скрием. И ти трябва да отидеш с тях. — Втренчи се в лекарката. — Знам, че животът ти е тук, но ти също имаш нужда от защита. — Засмя се. — Това е по-важно. Аз...

— Млъкни! — извика накрая младата жена.

Мъжът се намръщи.

— Какво?

— Успокой се! — нареди му, понижавайки глас. — Опитвам се да ти кажа нещо, но ти все ме прекъсваш.

Той кимна.

— Давай! Слушам те!

Тя се поколеба, докато се взираше в красивите му екзотични очи.

— Аз съм майката. Аз, Джъстис. Аз съм жената, която носи бебето на Новия вид. Не съществуват никакви документи, тъй като сама направих всички тестове, докато в клиниката нямаше никой. Когато разбрах, че съм пропуснала цикъла си, отдадох закъснението му на стреса. След това започна да ми прилошава сутрин, затова днес си направих тест. Беше положителен. Веднага отидох в клиниката и се подложих на ултразвуков преглед. — Преглътна сълзите си. — Бебето расте вътре в мен и се развива с ускорени темпове. Може би единственото обяснение за тази аномалия е, че детето е наполовина Нов вид и бременността ще бъде по-кратка, заради променената ДНК на бащата. — Постави ръка върху утробата си. — Аз съм майката — повтори тя.

Мъжът се вторачи в нея, напълно изумен. Младата жена рухна назад в стола, докато продължаваше да се бори със сълзите, готови да прелеят в очите ѝ. Бе трудно, но успя да не избухне в плач. Вдигна глава и видя вторачения в нея поглед на смълчания Джъстис. Минаха секунди, равняващи се на цяла вечност, докато той успее да проговори.

— Сигурна ли си, че бащата е от Новите видове? Подозирах, че си се срещала с някого, но мислех, че е човек.

— Последният път, когато правих секс, беше преди около две години. От тогава съм имала полов акт само веднъж и то с един от твоите хора. Няма никакво съмнение, че той е бащата.

Джъстис седна на ръба на бюрото.

— Добре. Това е хубава новина, Триша. Изглеждаш нещастна, а не трябва. Нямах представа какво означава тази вест за моя народ. — Усмихна ѝ се тъжно. — Значи, все пак, можем да имаме деца. Щом един от нас е в състояние да го направи, може би и на други ще се удаде тази възможност. Разбирам, че си много уплашена, но ще се справим по някакъв начин. Ще се получи, ще видиш. Ще успееш ли в началото да се оправиш с медицинската част, докато намерим някой, на когото да се доверим, да я поеме? Очевидно не можеш сама да изродиш собственото си бебе.

Тя премигна, за да спре напиралите сълзи.

— Все още съм в шок, но искам бебето. Много ме е страх. Никога не съм мислила, че ще бъда майка и знам, че моето дете се намира в опасност, заради това, което представлява — първото бебе между нашите две раси. Боя се какъв живот — него или нея — ще го очаква. Ултразвукът показва, че всичко е наред, но на този етап от бременността е много трудно да се каже каквото и да е. Все пак съм притеснена за размера на плода, тъй като е много по-голям от нормалното. Трябва да направя доста изследвания. Може нещо да не е наред с бременността. Просто не знам какво да очаквам, защото подобно нещо никога не се е случвало преди. Ужасена съм.

— Ще преминем през това заедно, каквото и да се случи. Ти никога няма да бъдеш сама, Триша. И по-рано те считахме за една от нас, но сега наистина си от Новите видове. Като майка на детето, което е част от нас, ти си официално член на НСО и получаваш всички права като такава. Имаш нашата пълна подкрепа и ще бъдеш защитена по всяко време. Ние ще се грижим много добре за теб. — Той се изправи,

заобиколи бюрото и вдигна телефона. — Веднага намери Брас и го изпрати в офиса ми.

Триша се отпусна. Това можеше наистина да мине много зле. Бе очаквала най-лошото, че той ще избухне, като чуе новината. Бременността ѝ поставяше народа му в опасност. А Джъстис беше много развълнуван и щастлив за бебето и всичко мина много по-добре, отколкото си бе представяла.

— Ще те изпратим с Брас в Резервата. Той ще те защитава с живота си и много ще ти помага, Триша. Имам му пълно доверие, че ще те опази. Ще кажа на всички, че там ми е необходим лекар и ти си отишла доброволно. Така няма да е подозрително. Точно това бях планирал да направя преди нападението. Искам да бъдеш там, когато медицинският център стане готов. Ще изпратя някои от моите хора да приготвят багажа и да пренесат вещите ти. Не искам да вдигаш тежко. — Засмя се. — Ще бъдеш много глезена, така че свиквай от сега.

Джъстис седна отново на мястото си и тя остана да наблюдава как бързо се разпорежда със създалото се положение — съобщи на някой, че има нужда от лекар в Резервата и доктор Норбит е била така любезна да се съгласи да отиде; уреди ѝ полет за след по-малко от час и се обади да проучи екипажа и ръководителя му. Когато някой почука на вратата, Джъстис най-накрая затвори телефона.

— Влез — извика той.

Брас влезе в кабинета и затвори вратата след себе си. Очевидно е бил дежурен, защото бе облечен в униформата си. Усмихна се, когато съзря младата жена, и ѝ намигна, преди да съсредоточи вниманието си върху Джъстис.

— Казаха ми, че имаш нужда от мен.

Джъстис се усмихна щастливо.

— Изпращам те с Триша в Резервата. Там ви очакват. Разрешавам ти да избереш двама от най-близките ти приятели, които да вземеш със себе си, за да я защитават. — Той се изправи и се засмя. — Не е ли това най-хубавата новина? Поздравления, Брас! — внезапно Джъстис се спусна напред и прегърна изненадания мъж. — Ще ставаш баща!

Триша се почувства така, сякаш някой я бе нокаутирал, но това не бе нищо в сравнение с изражението върху лицето на Брас. Очите му се разшириха, устата му зяпна.

— Тъъ, Джъстис?

Лидерът пусна Брас и се усмихна на лекарката.

— Да?

Тя поклати глава.

— Не е той.

— Какво става тук? — Брас му отправи объркан поглед.

Джъстис не му обърна внимание и докато наблюдаваше лекарката, усмивката му замря.

— Но той беше в дома ти през нощите. Казах ти, че съм наясно с движението на всеки в Хоумленд. Ти се срещаше с него.

— Ние сме само платонични приятели, които гледат заедно филми. Той не е бащата на детето ми. Не съм спала с Брас.

— Бебе! — ахна младият мъж. Вниманието му мигновено се насочи към Триша. — Ти си бременна?

Тя кимна в потвърждение.

— Съжалявам. Мислех, че Джъстис те извика, за да бъдеш мой бодигард, тъй като знае, че сме приятели. Никога не съм предполагала, че може да повярва, че ти си баща на детето ми.

— Ти си бременна? — внезапно изръмжа злобно Брас. Отдръпна се, скръсти ръце на гърдите си, като впери поглед в пода. Младата жена забеляза мрачната му реакция и това я остави безмълвна.

— Тази ситуация е опасна за нея и за всички нас — предупреди тихо Джъстис. — Ти си нейният личен бодигард. Никой не трябва да разбере за тази бременност. Ясно ли е, Брас! Ще бъде ли проблем за теб?

Мъжът срещна погледа на Джъстис.

— Бих я защитил с живота си. Никой няма да разбере нищо от мен. Какви са разпорежданията?

— Уредил съм хеликоптер, ще излетите до час. Избери двама мъже, на които доверяваш живота си, и им кажи, че са част от екипа ти. Задачата ще бъде дългосрочна. Вземете си повече багаж. Като претекст ще използваме, че съм й възложил да контролира медицинския център в Резервата.

— Разбрано. — Брас дори не погледна към Триша, докато напускаше офиса. Вратата след него тихо се затвори.

Объркана, младата жена се намръщи.

Джъстис я погледна изучаващо.

— Не знаех, че той има чувства към теб. Може би ти си го възприемала като приятел, но мисля, че момчето, малко по малко те е ухажвало.

— Не знам — рече зашеметена. — Предполагах, че ме харесва, но той никога не намекна нищо и аз спрях да мисля за това.

— Понякога е трудно човек да ни разбере. Забелязал съм, че хората от нашия вид, с агресията на питбул, направо се нахвърлят на това, което искат, без да ги очакваш, или ти го заявяват открито в лицето. — Мъжът въздъхна. — Така че кой е бащата?

Триша вдигна инатливо брадичка.

— Няма да ти кажа.

Джъстис присви очи.

— Какво?

— Беше просто секс. Не означава нищо. Бебето е мое.

Леко ядосан, той скръсти ръце пред широките си гърди.

— Кой е бащата на бебето, Триша? Трябва да ми се довериш. Случаен секс или не, един мъж от Новите видове ще иска да знае, ако ще става баща.

Тя прехапа устни.

— Не мисля така.

Ръцете му се стегнаха срещу гърдите.

— Ти призна, че си правила секс веднъж след две години. И аз те подуших, когато миришеше на него. — Наблюдаваше я много внимателно. — Тогава върху теб имаше моята миризма, но аз знам, че не съм бащата. Там също бе и мирисът на Брас, но явно не сте спали заедно. — Пое си дъх. — И аромата на Слейд го имаше също. Беше много силен, но предположих, че е така, защото бе сама с него в продължение на дни. Слейд е бащата!

Главата ѝ клюмна.

— Моля те, не му казвай!

— Съжалявам, Триша. Налага се. Той би искал да знае. Има право да те защитава и да се грижи за теб, тъй като носиш детето му.

Когато погледна към Джъстис, тя позволи на сълзите да потекат.

— След като се върнахме тук, Слейд нито веднъж не направи опит да ме види, изобщо не се свърза с мен, никога не ми се обади. Моля те, не му казвай. Не мога да се срещна с него.

Мъжът тихо изруга.

— За теб сексът е бил много повече от случаен и неговото държание те е наранило.

— Защо да те лъжа? — Тя кимна. — Да. Моля те, Джъстис. Не мога да те спра да му кажеш, но го дръж далеч от мен, когато го направиш. Моля те!

— Не те разбирам.

— След като ни спасиха, не пожела да прекара времето си с мен. По дяволите, не желая да го прави сега, след като узнае, че съм бременна. Той направи вече своя избор.

Наблюдава я дълго време.

— Ясно, но въпреки това, трябва да му кажа, Триша. Ще го известя за твоите чувства и ще го предупредя, че се е издънил.

Тя избърса сълзите си.

— Да. Така става. — Изправи се. — Благодаря ти, че прие ситуацията толкова добре.

— Аз ти благодаря — Джъстис отиде и прегърна изненаданата Триша — за това, че си бременна и даваш на всички нас надеждата, че можем да имаме деца. Сигурен съм, че всичко ще е наред и бебето ще се роди здраво. Ние сме силно племе и трудно могат да ни унищожат. Това дете ще бъде наполовина Нов вид.

Разплака се, докато Джъстис я държеше в обятията си. И тя го прегърна, признавайки, че има нужда някой да я утеши, откакто бе разбрала, че е бременна. Шокът за нея бе толкова голям. Мъжът разтри гърба ѝ и я придърпа по-плътнo до себе си, да я успокои.

— Съжалявам за мъката, която ти е причинил Слейд. Той трябва да разбере колко си специална и че не би трябвало никога да те напуска, Триша. Аз не бих постъпил така, ако беше моя. Това трябва да бъде едно щастливо събитие, а той ти причинява болка.

Младата жена подсмръкна и се отгласна от Джъстис. Мъжът я пусна и тя избърса сълзите си отново.

— Благодаря ти. Това бяха най-хубавите думи, които някой ми е казвал. — Погледна нагоре към него. — Има още нещо, за което искам да те помоля.

— Всичко, което пожелаеш.

— Искам да кажеш на Ели и Фюри за моята бременност. Знам, че досега не са постигнали нищо, но вероятно и те биха могли. Желанието им да имат дете е голямо. Проблемът при тях може да е

прост — или броят на сперматозоидите на Фюри не е достатъчен, или Ели има нужда от малко помощ при произвеждането на яйцеклетките. Един курс от репродуктивните медикаменти ще ѝ помогне да забременее. Мога да назнача тестове, ако съм сигурна, че те са съгласни, след като разберат за мен. Трябва да знаят, че има надежда за зачеване. Те са единствената друга смесена двойка и тази информация им е необходима. Имам доверие и на двамата, че ще запазят тайната.

Джъстис кимна.

— Добре. Ще го направя. Не се тревожи за това. Ще се справя, доктор Тед Трейдмонд ще обработи тестовете им. Знам, че не е в неговата сфера, но може да се справи с едни прости изследвания, нали?

— Той е надежден. Да, Тед ще се справи.

— Прекрасно. — Извади носна кърпичка от едно чекмедже на бюрото си и ѝ я подаде. — Ето, издухай си носа. Може да ползваш банята, за да се измиеш. Не искаме някой да заподозре нещо, а като те видят разплакана, ще си помислят, че нещо не е наред.

— Съжалявам.

— Ти си много емоционална. Чувал съм, че било нормално за бременните.

— Да, вярно е. Господи, не искам да си представям, каква откачалка ще бъда в петия или шестия месец. — Поклати глава. — Вече изпитвам съжаление към моята охрана. — Приблужи до вратата на банята, спря се и се обърна. — Чувствам се толкова зле заради Брас. Мислиш ли, че въпреки всичко ще остане мой приятел?

— Да. Сега е разочарован, но не видях истинска болка в очите му. Ще се справи.

Триша се надяваше да е така. Влезе в банята и затвори вратата.

Джъстис чу шума от пуснатата вода. Човеците нямаха толкова изострени сетива, винаги се налагаше да си напомня този факт. Седна на бюрото си. Изживяваше радост и тъга от новината, че Видовете бяха в състояние да се размножават. Един ден и той искаше да има дете, но от реакцията на хората, когато разберат, го прерязваше през стомаха. Набра номера на управлението на Резервата и попита за Слейд.

— Здравей, Джъстис. Извади късмет, че ме хвана в офиса. Току-що имах среща с една от строителните фирми. Защитната ограда е

завършена. От следващия месец влиза в действие, с датчици за движение и електронно наблюдение. Бяха приказки и разпавии за крайния срок на голф игрището, но върви по график. След два месеца трябва да бъдат готови с него. Друго нямам какво да ти докладвам.

— Всъщност, имам новина за теб.

— Казвай.

— Изпращам доктор Триша Норбит в Резервата.

Тишина.

Джъстис оголи зъби, изразявайки гнева си. Очевидно Слейд не се развълнува от вестта. Следващият звук, който чу, потвърди подозренията му — една въздишка.

— Добре. Поради някаква причина ли пристига тук? — Не звучеше щастлив.

— Да. Линията сигурна ли е?

— Разбира се. Има ли причина за това? Случило ли се е нещо? Тя ли е била целта? Мислех, че всичко вече се е успокоило. Чувствам се длъжен да ти кажа, че тук не е толкова безопасно за нея. В Резервата има много повече отворени пространства, които са лесни за нарушаване, отколкото в Хоумленд.

— Тук има твърде много хора, които могат да я видят. Мисля, че е най-добре да я изпратя там — отдалечено е и по-лесно ще я предпазя от обществеността. Тя пристига, така че всичко е договорено. Искам да я настаня в отдалечено, но удобно място, което е силно защитено. Изпращам и трима лични офицери, за да я охраняват денонощно.

— Толкова ли е голяма опасността? — Гласът на Слейд се напрегна и тонът му се превърна в ръмжене. — Тя добре ли е? Да не би да е правен опит за покушение над живота ѝ?

Изведнъж Джъстис се усмихна на очевидната загриженост на Слейд. Прехапа устни.

— Тя е в изключителна опасност. — Успя да запази хладния тон. — Иначе е добре, но е малко под напрежение. Изпращам я там за нейна сигурност, а също така и на заслужена почивка.

— Аз ще се погрижа за нея. Никой няма да я нарани. — Слейд изръмжа думите.

— Уверен съм, че всичко ще е наред. Трябва да приключвам. Пилотът ще ти съобщи по радиостанцията точното време на кацане.

— Ще се погрижа за всичко.

Гореща ярост струеше от Слейд, по кожата му изби пот. В офиса, в който се намираше, работеше климатик, но и той не можеше да охладя реакцията на неговия гняв. Бе постъпил почтено, като напусна Хоумленд, за да избегне изкушението да търси Триша. На моменти бе жертвал разсъдъка си, за да се увери, че тя не е в опасност.

Сега я пращаха в Резервата заради заплахата. Фактът, че Джъстис бе толкова неясен относно причината, подбудила това му решение, го хвърли в мрачно настроение. Дали някой се опитваше да я нарани? Или я заплашваха по телефона? Може би имаше проникване в територията? Човекът, който ги беше предал, още не бе заловен. Ако той или тя, тръгнаха след Триша?

Слейд изръмжа и привлече вниманието на някои от хората в офиса. Тайгър повдигна любопитно вежда.

— Какъв е проблемът? Да не би работниците в хотела да са прекъснали друг водопровод?

— Не. — Той погледна към мъжа, който се трудеше над чертежите, изправи се и подаде на приятеля си сигнал с ръка.

— Трябва да проверя докъде са стигнали работите.

Тайгър скочи на крака.

— Идвам с теб. — Отдалечиха се на двадесетина метра от импровизирания офис, преди Тайгър да спре и да се взре в приятеля си. — Какво е станало?

— Беше Джъстис. Изпраща доктор Норбит тук. Била в опасност и иска да я скрие.

— По дяволите! Нима не разбира колко жестоко постъпва?

— Изглежда това не го вълнува. Не успях да му се противопоставя, тъй като има вероятност да ни подслушват.

— Вярно.

— Искам да я видя отново.

Котешките очи на Тайгър се разшириха.

— Не ти ли мина вече?

— Не. Мисля за нея през цялото време.

— Налага се да бъдеш силен. Обсъждахме го вече.

— Тя е в опасност, а аз се отдръпнах далече от нея. Очевидно планът ми не проработи.

— Докторката ще бъде застрашена, независимо къде се намиращ ти. Тя работи за нас, някои я мразят дори само за това прегрешение. Ако е с един от нашите мъже, с теб, и се разчуе, заплахата ще нарасне. Ти постъпи правилно.

— Нима? — Тялото на Слейд се напрегна. — Защо, след като съм постъпил правилно, се чувствам толкова зле?

— Достатъчно страда. По-добре да не си с нея, отколкото да рискуваш да я убият поради факта, че е твоя жена.

Болка разкъса гърдите му.

— Ако се случи, аз съм свършен. Не мога да живея с тази вина.

— Ето, точно заради това, изборът ти е правилен. — Тайгър се размърда. — Работата е лекарство. А ние имаме достатъчно от него.

— Точно така. Работа.

— Ще се справиш. Не е необходимо да говориш с нея, когато пристигне.

— Не. — Знаеше, че е глупаво, но изпитваше нужда да я види. — Джъстис не обясни подробно защо е в опасност, но каза, че е под натиск. Ще спя по-добре, ако я видя с очите си. Няма да се успокоя, докато не се уверя, че е добре физически.

— Мазохист.

— Млъкни!

— Просто подчертавам, че ще бъде много болезнено да я видиш и да не си в състояние да я докоснеш. А ти ще поискаш да го сториш.

— Аз съм силен. Мога да се справя. — Тайгър му хвърли невярващ поглед. — Понякога се чудя защо сме приятели.

— Вече ти казах. Ти си мазохист. — И Тайгър се засмя.

Триша излезе от банята в офиса на Джъстис. Беше пооправила грима си и сега изглеждаше по-добре. Спря се, когато видя замисления поглед върху лицето му, докато я наблюдаваше.

— Реших за момента да не казвам на Слейд за бебето. Това е новина, която ти трябва да споделиш с него. Ще ти дам малко време.

Напрежението изведнъж се оттече от Триша.

— Благодаря.

— Не ми благодари все още. Ако не му кажеш в най-скоро време... — мъжът повдигна рамене — ще се наложи аз да го направя.

Той отговаря за Резервата и трябва да знае колко е важно да те защитава. За да стане това, е необходимо да бъде запознат с опасностите. Смятам, че от начина, по който реагира, когато помисли, че те грози заплаха, го е грижа за теб много повече, отколкото предполагаш. Това е, което ме накара да променя решението си и да ви оставя двамата да се разберете, преди аз да се намеся.

Младата жена впери в него тъжен поглед.

— Ако го беше грижа за мен, както се изрази, щеше да дойде да ме види. Най-малкото би могъл да се увери, че съм добре емоционално след случилото се с нас. Чух, че той бил помолил да работи в Резервата, за да се измъкне от Хоумленд, което вероятно означава да се отдалечи и от мен.

— Той не е молил за тази работа. Искях Фюри да отиде, но Ели не може да остави жените ни сами. Тя се отнася много сериозно към работата си в женското общежитие и винаги е под заплаха като половинка на Фюри. Следващият по ранг в нашето командване е Слейд. Попитах го и той прие. Имам нужда от някого там, на когото мога изцяло да се доверя, да поеме всичко. Твърде много проблеми имам тук и не мога да снова непрекъснато напред-назад. Страдам от въздушна болест и не съм в състояние да издържа по два-три полета на ден.

— Разбирам.

— Надявам се, че ще оправиш нещата. Сега Брас трябва да дойде всеки момент да те вземе. След няколко минути имам среща със Съвета в конферентната зала. — Джъстис се изправи и въздъхна. — Понякога се побърквам.

— Желая ти късмет тогава. Аз ще изляза да го изчакам във фоайето.

— Остани тук и си почивай. На дивана ще ти е удобно.

— Благодаря.

Той погледна към корема ѝ и се засмя.

— Много съм развълнуван за това.

— Аз също, когато не ме е страх.

Джъстис стисна успокояващо ръката ѝ и излезе от кабинета си. Плътено затвори вратата след себе си.

Петнадесет минути по-късно в офиса влезе Брас. Триша се изправи и се вгледа в него. Явно мъжът се беше успокоил, изглеждаше

съсредоточен и дистанциран.

— Много съжалявам, че Джъстис помисли теб за баща на бебето ми.

Той я огледа внимателно, преди погледът му да попадне на корема ѝ.

— Ти наистина ли носиш бебе от Нов вид.

— Да.

— Това е добра новина.

Но младата жена забеляза, че не е щастлив.

— Оставаме ли си приятели, Брас?

— Да. Аз... много ми се иска да те бях срещнал, преди да се замесиш с друг мъж. Надявам се, че това не те обижда. Просто бях привлечен от теб повече, отколкото ми е позволено. Сега принадлежиш на друг, а аз ще се приспособя. Между нас всичко е наред, Триша.

— Не принадлежа на никого, Брас. Бащата на бебето и аз не сме заедно. — И тръгна напред, преди да успее да каже още нещо, защото не искаше да го окуражава. Но и трябваше да му бъде ясно, че не е свободна за домогванията му. — Имам чувства към него, но явно той не отвърща на тях. Ще ми е необходимо малко време, но съм сигурна, че с него ще се оправим.

Той примигна учудено.

— Ти си свързана с някой и още не си го информирала за бебето?

— Не. Джъстис ми даде известно време да вляза в контакт с него и да му кажа новината.

Брас кимна.

— Реших аз да бъда мъжът на твоя страна. Ти принадлежиш на друг, но той ще разбере втори, след мен, че носиш детето му. Хайде, да вървим. Хеликоптерът е готов. Избрах Харли и Муун да ни придружат.

Ужас сви стомаха ѝ. В действителност не желаше Слейд да разбере. Не бе този начинът, по който го искаше обратно в живота си. По-скоро, никога не би го видяла отново, отколкото да я преследва, защото двамата заедно са създали нов живот.

Тя заслужаваше човек, който да се грижи за нея, а не такъв, който да присъства в живота ѝ от чувство за дълг или чест — Новите видове притежаваха по много и от двете черти. Реши да не говори повече за това пред Брас. Страхуваше се да не започнат да спорят.

Младата жена се познаваше с Муун. Той бе един от приятелите, които заедно с Харли и Брас идваха в дома ѝ да гледат заедно филми. Високият мъж не говореше много, но имаше странно чувство за хумор, което тя много харесваше, когато той решише да наруши мълчанието си.

— Благодаря.

Брас протегна ръка и Триша обви пръсти около лакътя му. Той ѝ се усмихна искрено и я изведе от офиса.

ГЛАВА 14

Триша знаеше, че няма да успее да стигне до Резервата, без да се изложи и едва потискаше нуждата си да повърне. Брас разтриваше нежно гърба ѝ, докато тя седеше в скута му. Безпомощно погледна към Муун и Харли. Те ѝ хвърляха съчувствени погледи, защото знаеха за нейната бременност и се бяха заклели да я пазят в тайна. Щяха да я охраняват, да живеят с нея и трябваше да бъдат наясно с истината. Младата жена погледна към пода и махна с ръка да ги предупреди. И двамата бързо си вдигнаха краката. Муун се засмя.

— Не е смешно! — извика тя. Не беше сигурна дали са я чули от шума на хеликоптера и слушалките, които носеха за връзка с пилота. Но Муун ѝ се усмихна, за да ѝ покаже, че я бяха разбрали.

— Почти стигнахме — каза Брас близо до ухото ѝ, — задръж още малко, Триша.

Отчаяно му кимна. Стомахът ѝ се бунтуваше, но тя нямаше желание да изхвърли съдържанието му на пода. Щеше да потъне в земята от срам, ако я видеха как повръща закуската си, да не споменаваме пилота, който трябваше да почисти мръсотията, след като кацнеха. Затвори очи, но гаденето се увеличи. Усети как машината започна да се снижава. *Слава богу! Почти свърши.* Приземиха се и двигателите замлъкнаха.

Муун се раздвижи пръв, отвори страничната врата и скочи долу. Харли го последва. Те се разделиха и застанаха от двете страни на отвора. Младата лекарка се опита да стане, но краката ѝ трепереха толкова силно, че моментално залитна.

Брас я взе на ръце и тя се сгуши в него, докато той се навеждаше, за да излезе от хеликоптера. Мъжете го подхванаха от двете страни, вдигнаха го, заедно с Триша в ръцете му, и го пуснаха да стъпи на земята. Действието им предотврати рязкото приземяване, ако бе скочил на площадката.

Младата жена облегна глава в извивката на рамото му и го прегърна през врата, когато леко ѝ се зави свят. Брас я намести в

ръцете си, за да й бъде по-удобно.

— Дръж се за мен — прошепна. — Ще направя всичко възможно да се настаним по-бързо, за да сложа студен компрес на челото ти. Тогава ще се почувстваш по-добре.

— Благодаря — промърмори тя, — ти си най-добрият.

— Знам — засмя се мъжът, — трудно е човек да се грижи за теб, но аз съм склонен да опитам.

Триша се усмихна, благодарна, че Брас е неин приятел. Той винаги знаеше как да я разсмее. Чу, че Харли разговаря с някого, но не посмя да вдигне глава, за да види кой е. Продължаваше да се бори с пристъпите на гадене.

— Стомахът ѝ е разстроен. Но ще се оправи, веднага след като я настаним в някое легло, за да си почине.

— Вярно ли е? — прозвуча ядосан мъжки глас, който лекарката познаваше твърде добре. Замръзна и повдигна глава, независимо от обстоятелствата.

Слейд стоеше на няколко метра от групичката им. Взираше се в тях, като местеше поглед от лицето ѝ към Брас и обратно. Ако погледите можеха да убиват, това би била последната ѝ секунда живот. Реакцията му я обърка.

Защо е толкова бесен? Мрази ли ме? Явно имаше проблем с факта, че се намира близо до него. Очите им се срещнаха.

Забеляза, че косата му е пораснала. Носеше обичайната си черна униформа, но без жилетка. Върху тениската му бе изписано неговото име, вместо НСО. Изглеждаше спретнат и привлекателен. Младата жена би казала, че така дори е по-секси, ако не беше убийственият израз на лицето му. Сърцето ѝ подскочи, отново бяха близо един до друг.

— Триша — прошепна в ухото ѝ Брас, — това е той, нали? — Тя обърна глава и срещна погледа му. Приятелят ѝ се загледа за секунда в нея, след което се напрегна. — По дяволите. — Кимна. — Хайде да те настаним. — Обърна се с Триша в ръце и тръгна към джипа.

Слейд им препречи пътя, като продължаваше да се взира в лекарката.

— Хубаво е, че те виждам, док.

— Здравей — успя да му отвърне.

Вниманието му се отклони от жената и се насочи към Харли и Муун. Най-накрая погледът му се върна отново върху Брас.

— Какво ниво на защита получава тя? Джъстис не ми обясни ясно, а и аз не попитах, защото по време на разговора покрай мен имаше хора. Оттогава той е постоянно на срещи и не мога да се свържа с него.

— Четвърта — намръщи се Брас. — Тя е нашият главен приоритет, включително и твой. Никой не може да приближава до нея, освен ако не е от Новите видове. Никакви човешки същества!

Тази новина накара Слейд леко да пребледнее.

— Никакви хора? Въобще? Та ние сме по средата на огромно строителство и човешките мъже са разпръснати навсякъде из Резервата. Стотици от тях работят денонощно, за да приключат колкото се може по-скоро с всички проекти. Работата, която трябва да се свърши за една година, ние я правим за няколко месеца. Само за издигането на външната стена ни трябваха почти четиристотин души. Те работят денонощно, на две смени, седем дни в седмицата. Все още обезопасяваме зидовете, за да сме сигурни, че всичко ще е наред. Освен това имаме и хотел, който трябва да ремонтираме със скоростта на светлината. Необходимо е да доведем докрай строежа на къщите, за да не живеят хората ни повече в палатки, в общото помещение се извършват довършителни работи. Паралелно с това върви и изграждането на офисите, за да не използваме постоянно голф-количките за придвижване от едно място до друго. Всеки ден, всяка секунда са запълнени с работата на четиристотин души. Да не би Джъстис да иска да спра всичко това, докато опасността премине? Той е този, който постоянно ме притиска да свършим бързо.

— Не — заяви Харли, — той иска да я настаним някъде, където ще бъде в безопасност, без достъп на човешки същества. Муун и аз познаваме района и смятаме, че трябва да я скрием някъде по средата на Дивата зона. Хората няма да посмеят да нарушат забранената за тях територия. Още повече, че там са настанени събратята ни, което е идеално, тъй като никой няма да може да мине покрай тях.

— Там няма да е безопасно за нея. Тя е човек. — Яростта на Слейд нарасна. — Наистина едва ли някой ще е толкова глупав, за да нахлуе в района, но все пак ще се сблъска с другите Видове. Сигурен съм, че ще ви нападнат, ако нарушите тяхната зона. Те са прекалено

лабилни. В момента, в който се настаниха, започнаха да маркират територията си и станаха достатъчно бдителни, така че да не допуснат нито един човек да проникне там.

— Ние ще я защитаваме — обеща Брас твърдо. — Няма да я атакуват.

— Те са луди — изръмжа Слейд. — Някои от тях никога няма да се успокоят и ще продължават да мразят хората до степен, каквато дори не може да си представите. Изпадат в ярост само от мириса им — посочи към Триша, — тя познава нас, но не и онези, които не успяха да се възстановят след експериментите. Не мислите ли, че ще я изплашат до смърт?

— Кои са тези Видове? — попита младата жена и погледна към приятелите си.

Слейд ѝ отвърна.

— Ние изглеждаме почти като нормални хора, но не всички имаха този късмет. В някои преобладава повече животинското. Оцелелите от подобни Видове са малко. Те са били измъчвани до безумие и таят омраза към човеците, така че само като ги зърнат и ще ги убият. Именно тези наши събратя сме настанили в Дивата зона. Няма да сте в безопасност покрай тях. Повечето са изключително необщителни.

Брас се наведе и остави Триша да стъпи на земята, след като тя му направи знак, че иска да я пусне. Задържа ръка на кръста ѝ, докато се убеди, че краката ѝ не треперят и няма да падне, сетне отстъпи назад. Лекарката погледна към него.

— Какво мислиш?

— Смятам, че Дивата зона е най-доброто решение. Те няма да посмеят да те наранят. След като бяхме освободени, за нас се грижеха само жени, тъй като властите разбраха, че няма да им сторим нищо. Сигурен съм, че това се отнася и за най-дивите от нас. Ние ще те пазим. По-добро от това не можем да намерим, Триша. Ще те настаним в центъра на територията, определена за тяхна. Те защитават яростно всичко, което смятат за свое владение. Ще ни помогнат да държим хората настрана от теб.

— По дяволите — избухна Слейд. — Аз командвам тук, а не ти. Няма да ѝ позволя да отиде там, защото ги познавам по-добре от теб. Прекарал съм повече време с тях. И знам, че с тях Триша няма да бъде

в безопасност. Ще я настаним на последния етаж в хотела, който довършихме наскоро. Като забраним достъпа до него, тя ще бъде в безопасност.

— Не — противопостави се Брас и кръстоса ръце пред гърдите си. — Джъстис ме назначи да отговарям за нейната сигурност. Поради тази причина няма да зачета твоята заповед. Не се обиждай, Слейд, но я искам на място, където нито един човек няма да я намери. Какво ще стане, ако един от онези терористи се представи като работник и подпали хотела? Нищо няма да ѝ се случи, така ли? Дивата зона е отговорът. Има ли някакви къщи там? Наясно съм, че притежаваме и няколко каравани, може да вземем една от тях. Ще бъде тясно да живеем вътре, но ще свърши работа. Трябва да я държим далеч от хората.

Слейд беше бесен. Устните му се разтвориха, остриите му зъби се показаха и от гърлото му излезе дълбоко ръмжене.

— Добре. Може да се настаните в моята къща. Отдалечена е от всички други сгради. Има само три стаи, но съм сигурен, че ще се справите.

— Вече взехме решение. Ще я заведем в Дивата зона — отвърна твърдо Брас.

Слейд прокле и се озъби. Погледът му не се отделяше от Триша.

— Кажи му, че не си съгласна. Послушай ме! Онези мъже не са стабилни, а ти си жена и при това — човешко същество. Още повече, че си и лекар, по дяволите! Само заради това ще те убият веднага щом те видят. Мъртва си, ако се съ согласиш да живеете там. Вярно е, че когато ни освободиха за нас се грижеха жени, но после ни преместиха на друга територия, без полуделите ни събратя. Много месеци те са били изолирани и не съм сигурен, че сега няма да те нападнат. Не съм склонен на експерименти.

Страх полази по гърба на младата жена, докато се взираше в очите на Слейд.

— Довери ми се, Триша. Никога няма да те предам — тихо ѝ обеща Брас. — Знам какво правя. Дивата зона е най-безопасното място за теб. Никой няма да те нарани. Няма да позволя нещо да ти се случи.

— Триша. — Слейд поклати глава, като я наблюдаваше внимателно. — Повярвай ми. Кажи им да те настанят в моята къща. Аз ще се преместя в хотела.

Тя потисна трепета в сърцето си — можеше да остане в дома му, а той да се изнесе другаде.

— Брас — каза тя и обърна глава, откъсвайки поглед от Слейд, — знам, че правиш всичко за моята сигурност. Съгласна съм да предприемеш това, което е най-добро за мен. Решението е твое.

— Отиваме в Дивата зона — усмихна се той.

Слейд яростно изруга.

— Триша? Ела веднага тук! Трябва да поговорим, насаме.

Младата жена се напрегна, докато се обръщаше към него.

— Моля? От седмици знаеш къде съм и ако искаше да говорим можеше да се свържеш с мен. Предварително трябваше да ме уведомиш, че исках да ми кажеш нещо, а не сега, когато вече е решено. — Завъртя се и тръгна към джипа.

Изведнъж чу ръмжение и успя да се обърна навреме, за да види как Брас бързо се раздвижи, когато Слейд се хвърли след нея. Приятелят ѝ застана на пътя му и му се озъби. Слейд спря. И двамата бяха напрегнати, докато се взираха един в друг. Изглежда всеки момент щяха да се сбият.

— Брас? Наистина не се чувствам добре — побърза да каже Триша. Не искаше да види как мъжете си разменят юмруци. — Може ли да тръгваме? Благодаря за вашата загриженост, господин Слейд, но що се отнася до моята защита, имам пълно доверие в тримата си приятели.

— Значи така стоят нещата, а? — изсъска Слейд. — Добре. Има една празна къща в Дивата зона. Може да се настаните там. Веднага ще изпратя някой да ви донесе хранителни продукти. Тя е само с една спалня, но както изглежда и четимата нямате нищо против да споделяте едно и също легло. — Завъртя се на пети и закрачи към съседната сграда.

Докато го наблюдаваше как се отдалечава, младата жена се бореше със сълзите.

— Да не би току-що да ме нарече по заобиколен начин проститутка?

Муун се засмя и повдигна вежди.

— Де да беше истина. Ако можех да те имам гола в леглото си, нямаше да имам нищо против да те споделям с други мъже.

Тя се засмя, знаеше, че това е шега, той винаги можеше да я накара да се чувства по-добре.

— Продължавай да си мечтаеш. Ако наистина има само едно легло, вие, момчета, ще спите на пода.

Брас се отпусна и ѝ се усмихна.

— Няма проблеми. Леглото е твое. Вие жените сте толкова изнежени, че никога няма да оцелеете на пода, докато ние мъжете нямаме нищо против да спим на твърда повърхност.

Харли се изсмя.

— Говори само за себе си. Аз обичам леглата, така че ще поема нощната смяна и ще спя в кревата, когато Триша не е в него.

— А аз съм добър в промъкването. — Муун отново повдигна вежди към младата жена и тя му се усмихна. — Ако ти стане студено, веднага ми кажи и ще те стопля на момента. Дори ще се държа прилично, само не ме карай да спя на пода.

— Ще наредя да донесат матраци — въздъхна комично Брас. — Кога успяхте да се размекнете толкова, момчета?

— Когато ни дадоха право на избор — отвърна Харли. — Хайде да изчезваме оттук, преди Слейд да се върне и да започне да ръмжи отново. Отговорността му за толкова много хора го е направила малко напрегнат. Не знам какво го бode по задника, но се надявам скоро да изпадне от там.

— Тръните определено са му добър приятел! — тихо добави Муун.

Триша се засмя. Обичаше тези момчета. Ако не бяха те, сигурно щеше да заплаче веднага след конфронтацията си със Слейд. Брас ѝ помогна да се качи в джипа, след това седна на шофьорското място, а Муун и Харли се настаниха отзад. Той погледна към другия автомобил, в който ги чакаше мъж от Новите видове с багажа им.

— Знаеш ли за коя хижа говореше Слейд?

Непознатият кимна.

— Покажи ни пътя — нареди Брас, — ние ще те следваме.

Харли подаде на младата жена предпазния колан, тя го закопча и му се усмихна. Той ѝ намигна.

— Винаги го слагай!

— Да, сър.

Триша се загледа в красивата местност, през която минаваха — богата зеленина, огромни дървета и редуващи се хълмове. Зад един дънер се мярна елен. Мястото беше толкова красиво, че успя да забрави за малко Слейд. Всичко ѝ се струваше толкова трудно, но не искаше да плаче.

Слейд обикаляше из гората, от другата страна на сградите, криейки се от всички. Знаеше, че срещата му с Триша не бе минала много добре. Гледката — тя, в обятията на друг мъж — почти го бе накарала да избухне от ревност.

Брас я бе носил на ръце, бе ѝ говорил тихо, сякаш имаше право на подобно нещо, а тя му бе позволила. Ръмжене се изтръгна от гърлото му. Бе пожертвал здравия си разум, за да стои далеч от нея, бе вървял против всичките си инстинкти само за да не бъде до док, а тя му бе обърнала гръб, когато искаше да я защити.

Тялото му се напрегна, мъжът спря да крачи, ръцете му се свиха в юмруци. Болка разкъса гърдите му при мисълта, че тя вече не го желае. Трябваше да ѝ обясни защо я бе изоставил, но се страхуваше, че тя ще го разубеди, че собствената ѝ безопасност не е толкова важна, колкото чувствата, които имаха един към друг. Това би провалило решението му, а щом погледнеше в очите ѝ и я докоснеше, щеше да загуби битката.

Лек шум привлече вниманието му, обърна глава и видя, че някакъв мъж го търси.

— Какво има?

— Архитектът иска да говори с теб. Има проблем с чертежите за подобренията, които поиска за хотела.

Обхвана го ярост. Работата отнемаше по-голяма част от времето му. Почти не спеше, но поне не мислеше толкова много за Триша. Сега трябваше да се труди дори повече. В противен случай щеше да скочи в джипа, да отиде в хижата и... *да разкъса дрехите ѝ и да я чука, докато бъде сигурен, че тя е разбрала, че все още е негова.*

Насили се да не мисли за това, знаеше, че не може да остави желанието да ръководи действията му. Док изглеждаше бледа и болна. И това го притесняваше. Очевидно тя имаше нужда от почивка, но тогава... *по дяволите! Спри да мислиш за това как ще я съблечеш гола*

и как ще я накараш да осъзнае, че си нейният мъж. Сега не му е времето.

— Слейд? Всичко наред ли е? — Човекът срещу него наклони глава, наблюдавайки го с любопитство.

— Да — излъга той, — да вървим. Колкото по-бързо се справим с този проблем, толкова по-рано ще приключим строежа.

Щеше да се занимава с лекарката по-късно, след като имаше време да помисли и да прецени ситуацията. Сега, когато док беше в Резервата, нещата напълно се променяха. Независимо дали са заедно или не, тя бе в опасност. Преди да реши какво да прави, той първо трябваше да се успокои. Докато не обуздаеше ревността си, нямаше да бъде много разумно да говори с Триша.

Според Триша, съдейки по интериора, къщата, в която се настаняха, сигурно бе строена някъде през седемдесетте. Тя се намръщи на старите тапети в малката кухня и овехтелия килим, постлан във всекидневната.

— Само въртящи диско-сфери ни липсват.

— Не разбирам — каза Харли и я погледна.

— Добре дошли в седемдесетте, господа. Забелязахте ли зелените като авокадо краски върху оранжевите тапети? Масивните дървени стени и мъхестият килим сочат, че къщата е строена през седемдесетте. Изглежда солидна, а онази камина там, направо я обожавам.

— Няма спалня. Но пък има това. — Брас посочи към стълбите.

— Нарича се мансарда. — Триша се изкачи по стъпалата и видя, че помещението действително е просторно. — Доста е широко и... ей, тук горе има нещо като баня. Много приятна изненада.

— Леглото е твърде малко, за да ни побере и четиримата — обади се внезапно Муун.

Младата жена се засмя. Обърна се и видя, че и тримата мъже са я последвали.

— Да, така поне няма да се тъпчем.

— Всички може да спим, все едно сме кученца от едно котило — предложи Харли. — Когато някой от нас иска да се обърне, просто ще

извика „завърти се“ и ще бъдем също като участници в синхронно плуване, които правят едни и същи движения.

— Няма да стане — засмя се Муун, — този, който лежи от края, ще падне на пода.

— Да, но ще има повече място за останалите трима — отвърна Брас и намигна на Триша. — Мисля, че Муун и Харли трябва да спят от двата края, за да сме сигурни.

Усмивката на Муун угасна, напрегна се и повдигна глава. Обърна се бързо и се спусна по стълбите.

— Някой приближава — изръмжа предупредително.

Брас сграбчи Триша и я бутна на леглото.

— Сядай — заповяда и отиде бързо до прозореца.

Харли последва Муун по стълбите. Младата жена чу как входната врата се отваря. Обърна се и погледна притеснено към Брас. Той бе отворил кобура на пистолета, закрепен към бедрото му. Приятелят ѝ дръпна завесите и тя го чу как тихо прокле.

— Какво има? — попита шепнешком.

— Един от обитателите на Резервата е отвън. По дяволите! Какво прави той? Някой трябваше да ме предупреди, че са го заселили тук. Може би е доловил миризмата ти и сега идва да разузнае. Муун говори с него, а Харли наблюдава от долния етаж.

Любопитна, Триша стана от леглото и отиде зад Брас. Знаеше, че той я усеща. Мъжът протегна ръка назад и я сложи върху бедрото ѝ, като я бутна зад гърба си. Лекарката се поколеба, но надникна над рамото му. Все още беше светло и лесно забеляза непознатия — гледката, която представляваше той, силно я разтърси.

— Той е...

— Шшт — тихо я прекъсна Брас, — може би ще долови това какво казваш. Тези Видове имат добри звукови възприятия. Чуват по-добре от повечето от нас.

Огромният мъж изглежда бе смесица от човешки и котешки гени и имаше красива червеникаворуса коса. Очите му бяха с издължена котешка форма, която се виждаше ясно и отдалеч. Тялото му бе мощно и мускулесто. Съществото бе полуоблечено. Имаше на себе си единствено прокъсани джинси. Ръцете и гърдите му бяха внушителни, все едно бе прекарал целия си живот, работейки тежък физически труд.

Чертите на лицето му бяха повече животински, отколкото човешки, със странен нос и остри скули.

Муун стоеше на няколко метра от този Вид, който бе застинал в края на гората. Внезапно непознатият вдигна глава и особенният му поглед се спря точно върху Триша. Сякаш я беше усетил.

Когато отвори уста, тишината се разкъса от ужасен рев. За Триша това бе силен, разтърсващ звук, сто процента нечовешки. Тялото на мъжа се напрегна и той се втурна към къщата. Муун се изпречи на пътя му и протегна ръце, за да му попречи да приближи. Бързо му заговори нещо. Младата жена чуваше гласа му, но не долавяше онова, което му казваше. Действията на Муун не успяха да го спрат.

Триша с ужас видя как огромният мъж нападна приятеля ѝ — просто протегна ръка, сграбчи го за гърлото и го хвърли настрани, сякаш бе парцалена кукла. Кучият син се движеше бързо, направо към къщата и скоро изчезна от погледа ѝ.

Отдолу се чу зловещ рев, последван от нов вик. Нещо изтрещя силно, все едно дърво бе прекършено на две. Брас се обърна, сграбчи Триша през кръста и бързо я притисна в ъгъла. Застана пред нея, за да я предпази с тялото си. Обърна се към стълбището, вдигна пистолета и се прицели. Ужас обхвана младата жена, щом чу как непознатият заизкачва стълбите.

— Валиант, спри! — извика високо Брас. — Муун, Харли, останете долу. Аз го познавам.

— Довел си човек тук? — изсъска ужасното същество. — Човек! Джъстис ни обеща, че нито един от тях няма да стъпи в зоната. Тя е на моята територия. Само защото това си ти, ти давам една минута да я изведеш оттук, преди да съм я убил.

— Успокой се — тихо проговори Брас, сякаш се опитваше да укроти побъркания си приятел. — Тя е бременна, носи Нов вид. Сега е една от нас.

— Лъжеш! Ние не можем да имаме деца.

Триша се дръпна леко вляво, за да зърне страховития мъж, застанал до стълбите. Той бе висок поне метър и деветдесет, а косата му бе невероятна смесица от руси и червеникави кичури, дълга почти до раменете. Младата жена не можеше да не забележи колко красив и екзотичен изглеждаше този Вид.

Тялото му бе изградено от масивни мускули, а кожата му имаше приятен загар. Той сигурно бе най-огромният мъж от Новите видове, който някога бе виждала. Острите му зъби се показаха, когато устните му се разтвориха и той изръмжа към нея. Златистите му котешки очи се присвиха и ръмженето се засили. Младата лекарка сигурно щеше да припадне, ако не бе свикнала с яростните прояви и действия на Видовете. Забеляза, че пръстите му бяха свити като на животно, а ноктите му изглеждаха доста остри.

— Тя носи бебе от Новите видове — повтори Брас твърдо. — Това я прави една от нас. Джъстис я изпрати тук, защото вече не е в безопасност сред хората. Бременността ѝ се пази в тайна. Всички ще съжаляваме, ако светът разбере истината. Човешките същества се страхуват от мисълта, че може да се обвържат с нас. Доведохме я тук, за да я защитим.

— Лъжа! — изсъска непознатият.

— Истина е — отвърна Брас. — Не смей да ме наричаш лъжец!

Дълбоко ръмжене се изтръгна от гърдите на Валиант.

— Мръдни. Искам да я подуша.

Брас не се помръдна.

— Можеш да я подушиш само ако ми се закълнеш, че няма да я нараниш. Бременна е отскоро.

Валиант изръмжа отново.

— Добре. Няма да нараня жената. Мърдай, за да я помириша.

Брас обърна глава. Триша погледна към напрегнатото му изражение. Не искаше той да се маха и със сигурност не желаше непознатия близо до себе си. Той я ужасяваше. Погледът на Брас омекна.

— Той просто иска да те подуши. Познавам го. Бяхме отгледани в една и съща лаборатория. Заедно бяхме и след като ни освободиха, преди да изолират него и подобните му далеч от хората. Щом е дал дума, ще я спази.

Младата жена се опита да превъзмогне паниката, която я връхлиташе. Вярваше на Брас, а той нямаше да позволи на никой да я нарани.

— Добре.

Приятелят ѝ отстъпи крачка встрани, оставяйки пътя към нея свободен. Тя се облегна на стената, като наблюдаваше ужасния мъж,

който бе съсредоточил цялото си внимание върху нея. Зловещите остри зъби се подаваха от устните му, явно все още бе разярен. Сърцето на лекарката силно заблъска, докато той се придвижваше с грацията на дебнеш хищник.

— Не я плаши, Валиант — рязко каза Брас. — Всичко е наред, Триша.

Тя кимна, но не сведе погледа си от бавно приближаващия мъж. Очите му бяха рядко красиви, но определено не приличаха на човешки. Имаха издължена форма, като на лъв. Със сигурност не познаваше домашна котка с подобни очи. Миглите му бяха като косата му — червеникави, невероятно дълги и гъсти. Той пристъпи още една крачка към нея. Бременната се напегна, но повдигна брадичка. Беше сигурна, че Брас ще я защити, ако Валиант се окажеше опасен.

Внезапно непознатият клекна и застана на четирите си крайника. Изглеждаше странно, докато се приближаваше по този начин към нея. Дълбокият му поглед бе съсредоточен върху тялото ѝ. Пристъпи толкова близо, че тя можеше да усети топлия му дъх през ризата, върху корема си. Триша бавно вдигна ръце встрани и ги опря в стената, да не би неволно да го докосне. Страхуваше се, че ако това стане, той можеше да избухне. Валиант вдиша дълбоко, когато съвсем я приближи, и потърка лице в корема ѝ, заравяйки нос между ризата и панталоните ѝ, за да открие гола плът. Младата жена ахна тихо, не очакваше от него подобно нещо.

— Внимателно — обади се Брас. — Плашиш я. Не смей да си пъхаш носа по-надолу.

Слисаният поглед на Триша се насочи към приятеля ѝ. Той сви рамене.

— Някои от нас... по дяволите, няма значение. Предполагам, знаеш достатъчно за животните и си наясно, че някои от тях трябва да заврат муцуни в интимните части, за да се опознаят по-добре.

Внезапно Валиант се отдръпна назад и се изправи. Погледът му се задържа върху корема ѝ, докато се мръщеше. Не изглеждаше много щастлив.

— Тя мирише различно.

— Как? — Брас изглеждаше много спокоен.

— Не точно на човек, но не и като нас. Едва доловимо е, най-вече когато си близо до кожата ѝ.

Брас се поколеба, преди да погледне към Триша.

— Може ли да пробвам и аз?

Тя сви рамене.

— Само не души по-надолу.

— Никак не си забавна, Триша — засмя се приятелят ѝ.

Усмивката му угасна, щом пристъпи към нея. Наведе се напред, докато лицето му се притисна в шията ѝ. Носът му докосна кожата ѝ и вдиша дълбоко. Повдигна глава, намръщи се и клекна. Посегна към ризата ѝ и я повдигна малко нагоре, за да разкрие няколко сантиметра гола кожа от корема ѝ. Носът му я докосна, след което вдиша дълбоко няколко пъти. Отдръпна се и се изправи. Обърна се към Валиант.

— Прав си. Не се усеща, докато не се приближиш достатъчно близо до кожата, особено около корема. Ароматът е твърде слаб.

— Тя наистина ли носи бебе от Новите видове? — Сега Валиант изглеждаше спокоен. Гласът му бе дълбок, някак дрезгав, сякаш бе пушил в продължение на много години или гърлото му бе наранено. Но поне не ръмжеше вече.

— Да.

Мъжът кимна.

— Не мога да повярвам, че си се обвързал с човек. Какво си мислеше? Те са толкова деликатни, учудвам се, че още е жива. Защо поне не намери жена с размер, по-близък до нашия, за да е силна. Сигурно трябва да се въздържааш. Какво удоволствие изпитваш, след като непрекъснато трябва да се притесняваш да не я нараниш?

Брас се изчерви леко.

— Бебето не е мое. Никога не съм правил секс с Триша. Аз съм само приятел, един от тримата мъже, които Джъстис помоли да я защитават.

Огромният Вид обърна глава към жената и изръмжа.

— Да не би случайно да съществува нова лаборатория за експерименти? Тя доброволно ли е участвала? Някой лекар е инжектирал сперма в нея?

— Не. — Брас се раздвижи бързо и застана между Валиант и Триша. — Всичко е по естествен път, свободно, по тяхно лично желание. За всички бе изненада, че тя забременя. Никой не смяташе, че е възможно.

Исполинът въздъхна.

— Можеш да се отместиш, няма да я нараня.

Брас се отдръпна встрани. Младата жена погледна към чудатия мъж. Той се вгледа в нея и вече не беше ядосан, по-скоро объркан. Въздъхна отново.

— Можеш да останеш. Но само ти. Не води никой от семейството си или от приятелите си. Ще ги изям за вечеря. — Погледът му се насочи към Брас. — Ще разпространя новината в Резервата, за да си сигурен, че никой друг няма да я безпокои.

— Ще ни помогнеш ли да я защитим? Моля те, оглеждай се за следи от човешки същества и направи всичко възможно те да не достигнат до нея.

Валиант се усмихна и оголи остриите си зъби.

— Ще бъде фатално за всеки, достатъчно глупав да приближи насам.

Брас се отпусна, след като огромният мъж слезе по стълбите. Усмихна се малко пресилено на Триша. Секунда по-късно Муун и Харли изкачиха стълбите — Харли кървеше и придържаше мокър парцал към челото си, а дрехите на Муун бяха разкъсани.

— Никой не ме предупреди, че Валиант е тук. От всички нас той е най-жестокият и смъртоносен Вид. Ако знаех, щях първо да отида и да го предупредя. С всеки друг бихме могли да се справим, но той е... — Брас сви рамене — един страшен кучи син.

Триша се раздвижи и отиде до Харли.

— Наведи се и дай да прегледам тази рана. — Погледна към Муун. — Ти ранен ли си?

— Ще оживея. Поне сега знам как се чувстват футболистите, когато ги ритат и подхвърлят — отвърна той, обърна се и слезе по стълбите.

Харли се приведе леко и махна парцала. Лекарката погледна нараненото място и тихо изруга.

— Няма нужда от шевове, но трябва да я почистя и превържа.

— Мамка му! — Той се изчерви. — Имах предвид, по дяволите.

— Познай какво — засмя се младата жена, — аз бих се изразила по-цветисто, ако някой ме рани така. С какво те удари?

— Вратата — Погледът на Харли се спря на Брас. — Може би ще искаш да се обадиш и да поръчаш нова. Валиант я изтръгна от пантите и я хвърли по мен. Опитах да се отдръпна, но тгълът ѝ ме удари по

челото. Масичката за кафе е в същото състояние. Но за това пък бих допълнил, че не трябва да сечем дърва, ако Триша иска да запалим довечера камината. Може просто да използваме треските от счупените предмети.

Брас въздъхна.

— Ще поръчам и медикаменти за първа помощ, така че док да те превърже, Харли. Имаш ли нещо против, Триша? Все още нямаме лекар в Резервата.

— Просто намери всичко, което ще ни е необходимо. Имаш ли нужда от списък?

— Не. — Брас не изглеждаше щастлив. — Сигурен съм, че ще успея да набавя нещата. Май сега ще сляза долу, за да огледам щетите, след което ще се обадя в главния офис и ще направя поръчка.

— Благодаря — усмихна му се тя. — За всичко.

— Хей! — простена Харли. — Мен ме удариха с вратата по главата. Къде са благодарностите за мен?

Младата им приятелка се засмя, посегна и стисна рамото му:

— Благодаря ти.

— Тя ме докосна.

Харли се изплези на Брас, за да го подразни, което накара Триша да се разсмее.

— Нямах ли работа за вършене?

Те може и да се държаха като деца, но тя оценяваше игривия им характер.

— Заемам се — каза Брас и заслиза по стълбите, мърморейки си по целия път надолу.

Лекарката помогна на Харли да седне върху леглото.

— Какво каза той?

Младият мъж се засмя.

— Нещо от рода на това, че сигурно ще иде по дяволите, щом се обади и Слейд разбере, че веднага след пристигането ни, сме имали проблем.

Триша влезе в банята и грабна една хавлия. Върна се в спалнята и сложи мокър компрес върху челото на Харли. Брас не беше единственият, който се страхуваше от реакцията на Слейд, когато узнаеше, че са имали инцидент в къщата.

ГЛАВА 15

— Валиант?

Слейд бе толкова бесен, че виждаше всичко в червено. Застана пред оградата на къщата, в която живееше Валиант. Чу хлопване на врата във вътрешността и секунда по-късно полуголият Валиант небрежно излезе на верандата.

— Слейд. Защо си тук? Можеше да се обадиш, ако имаш нужда от нещо.

— Какво си направил? — Той бутна портата и влезе, готов за бой, ако другият се разгневеше, че нахълтва в двора му без разрешение. — Казаха ми, че не си наранил жената, но кълна се в Бога, ако го беше направил, щях да те убия. Ти я преследваше — изръмжа думите.

Валиант скръсти ръце пред гърдите си.

— Миришеше ми на човек. Тази хижа не бе достатъчно далеч, а аз бях много ядосан. Джъстис каза, че тук присъствието на хора е забранено.

— Е, ти премина през двама от нашите, за да стигнеш до нея, така че много добре знаеше, че тя би трябвало да е тук. Тази хижа не е в личната ти територия. Нямах право да атакуваш нашите хора. — Валиант сви рамене, без да каже нищо. — Ще те убия, ако я доближиш отново — заплаши го Слейд с ръмжене. — Разбрахме ли се? Знам, че сте приятели с Тайгър, но дявол да го вземе, няма да ти позволя да причиниш болка на тази жена. Стой далеч от нея. Разбра ли? Да не е паднал и косъм от главата ѝ!

— Няма да я доближавам. Вече го обсъдихме с Брас. Тя е една от нас, доколкото разбрах.

Слейд се втренчи в мъжа, смутен от думите му.

— Тя не е една от нас, но е добър приятел на Видовете. Работи за нас. Двамата с Джъстис ѝ имаме пълно доверие.

— Да, но сега вече е една от нас, нали така? Аз я помирисах. Беше много смела, дори не се разкрещя, докато душех корема ѝ.

— Ти какво? — избухна Слейд. — Бил си съвсем близо до нея? Докосна ли я? — Пристъпи напред.

Валиант изръмжа и се отпусна на пети.

— Спри или ще се сбием.

Слейд спря ядосан, тресеше се от ярост.

— Докосна ли я?

— Удържах на думата си, дадена пред Брас, и не я нараних. Когато той ми каза новината, исках да я подуша, защото не му повярвах. Двамата се съгласиха и ми позволиха да се доближа до нея. Не съм я нападал.

— Той ти позволи да я докоснеш?

Щеше да отиде до хижата и да скрита задника на Брас. Валиант бе неуравновесен и всеки, който имаше поне малко мозък, не би трябвало да го допуска близо до Триша. Ако бе присъствал там, щеше да убие едрия Вид, дори само заради опита му.

— Не повярвах, че е бременна. Сега знам, че е така.

Шок разтреса Слейд.

— Какво?

Валиант бавно се изправи на пръсти.

— Бременна. Никой ли не ти е казал? Жената чака дете. Затова Брас я е довел тук да я скрие от хората.

Гняв струеше от Слейд, болка прониза гърдите му. *Триша е бременна?* Коленете му омекнаха, щеше да се свлече всеки момент. Сърцето му блъскаше лудо, ядът започна да се просмуква обратно в него. *Тя е бременна!* Заля го вълна от емоции, най-вече убийствени, че друг мъж бе докосвал нещо, което му принадлежеше. Фактът, че някой го бе сторил, почти го изпрати отвъд ръба на лудостта.

— Джъстис им наредил да я доведат тук, за да я предпази от нейните хора. Той мисли, че когато хората разберат, че жената носи смесен Вид, ще се опитат да я наранят. Трябва да се съглася с него. Те са непостоянни и враждебни по разни глупави причини. Има нещо, което прави аромата на кожата ѝ различен. Вероятно бебето в нея променя химията ѝ.

— Бащата е от Новите видове? Сигурен ли си? — Слейд произнесе зададено думите, огорчението и гневът му растяха всяка секунда.

— Ароматът ѝ е специфичен. Мирише различно — на човек и леко на нас — но достатъчно, за да съм сигурен. Подушвал съм бременни човешки жени — военните бяха упълномощили екип от тях да ни носят храната и продоволствията, докато ни криеха. Те знаеха, че няма да им навредим, като влизаха в територията ни. Няма нищо беззащитно от бременна жена. Познавам много добре аромата им, но тази мирише различно. Не можах да открия разликата, докато не притиснах носа си в кожата ѝ. Когато месеците напреднат, ще се различава дори отдалеч.

Слейд изхвърча обратно през портата към джипа си. Гневът му беше безграничен. Някой трябваше да му каже, че Триша е изпратена в Резервата, защото носи бебе от Новите видове. Двигателят на автомобила изрева и мъжът натисна газта. Гумите изсвириха в знак на протест, но въобще не го бе грижа за шума. Сега нещата придобиваха много по-дълбок смисъл. Той бе убийствено бесен.

— Някой много бърза насам — предупреди Муун. — Това е един от нашите джипове.

Брас хвърли картите и се усмихна на Триша.

— Време е вече да докарат храната. — Той погледна часовника си. — Даже идват с половин час по-рано, отколкото казаха по телефона.

— Умирам от глад. Надявам се, че са пратили нещо вкусно.

— Сигурен съм, че е така — намигна ѝ Харли. — Бременните жени обичат да ядат много нездравословна храна. Ако са изпратили шоколадови десертчета, всички са за мен. Много ги обичам.

— Аз съм бременната — засмя се Триша. — Това означава, че всички са за мен.

— Мои са! — Харли се изплези, хвърли картите и стана. — По-добре да внесе нещата вътре. Колкото по-бързо ги приберем, толкова по-скоро ще стигнем до екстрите, които са ни изпратили.

— Това е Слейд — извика секунда по-късно Муун. — Забързал се е насам.

— Мамка му! — въздъхна Брас до вратата. — Много е ядосан. Идва към нас с оголени зъби.

— Защо? — объркана, попита младата жена. — Вината не беше наша, че Валиант нападна.

Брас се обърна към нея.

— Може би ще искаш да се качиш горе, Триша. Мисля, че играта тук ще загубее.

Вместо това, тя стана от стола и тръгна към вратата. Избута от пътя си Брас и излезе на верандата, за да види как Слейд спира джипа пред хижата. След автомобила останаха следи от гумите и мирис на изгоряло, когато спря на място. Той изключи двигателя и скочи от шофьорската седалка. Първо стигна до Муун и изръмжа към него.

— Разкарай се!

Муун не помръдна.

— Има ли някакъв проблем?

Слейд се хвърли върху него. Хвана мъжа за жилетката, с усилие го избута настрани от пътя си и продължи напред. Страхът на Триша мигновено нарасна, бащата на бебето ѝ изглеждаше прекалено бесен. Сви се до стената в непосредствена близост до вратата. Изведнъж Брас хукна по стъпалата на верандата и застана пред него.

— Позволил си на Валиант да я докосне! — изкрещя новодошлия. — Той е неуравновесен и можеше да я убие. — Удари го с юмрук в лицето и Брас се приземи на задника си. Той изръмжа и се опита да скочи на крака, но Слейд се извърна и го ритна в гърдите, като го просна по гръб на тревата. След това изрева и оголи зъби, когато Харли се запъти към приятеля си. — Стой далеч от него, ако не искаш да ти скритам задника. Това е между нас.

Харли спря, вдигна ръце и отстъпи.

— Добре.

— Стига! — извика Триша. Опита да се втурне надолу по стълбите, за да стигне до Брас, притеснена, че е наранен лошо, но Харли я хвана за ръката и я задържа на верандата.

— Не се приближавай — нареди ѝ тихо той. Ръцете му внимателно се склупчиха около кръста ѝ. — Може да пострадаш. Понякога нашите мъже се бият, за да изпуснат парата. Боят е за надмощие и не трябва да се намесваме.

Младата жена беше зашеметена. Това, което се разиграваше пред нея, не беше нормално, а тя не желаше да седи и да гледа. Трябваше

да спрат. Някой можеше да пострада. Опита да се освободи, но Харли не я пусна.

Брас се изправи на крака. Изръмжа и се засили към Слейд. Триша с ужас видя как двамата се насочват един към друг. Никога преди не беше наблюдавала борба между мъже от Новите видове. Представляваше комбинация между кучешка борба и кикбокс, без ограничения. В течение на няколко минути стана ясно, че бащата на бебето ѝ е добър боец. Той удари Брас в лицето и го просна по корем. Мъжът простена и не успя да стане. Задъхан, Слейд бе все още бесен:

— И ти си мислиш, че можеш да я защитаващ? — изръмжа насреща му. — Не успя да се справиш дори с мен.

Брас вдигна глава, гледайки малко замаяно, около устата му бе размазана кръв. Обърна се и го погледна.

— Някой трябваше да се опита да я защити.

— Е, ти не можаш — озъби му се той и тръгна към хижата.

Муун бе заобиколил биещите се мъже и бе заел позиция в долната част на стълбата, преграждайки пътя на Слейд към Триша. Внезапно Харли я пусна, скочи на първото стъпало и застана до приятеля си. Двамата мъже се напрегнаха.

— Разкарайте се! — изръмжа Слейд, като спря на крачка пред тях.

— Защо? Ти си разстроен, не е разумно! — изрече спокойно Харли. — Нарани Брас, разяри се на Валиант. Ние не знаехме, че е тук, иначе Брас щеше да отиде и да поговори с него, преди той да надуши човешката миризма. Ти си един от най-добрите ни бойци и прекрасно знаеше, че ще надвиеш Брас. Можеш да се справиш и с нас — един по един — и ние сме наясно с това. Но сега ще ти се наложи да се биеш с двама ни наведнъж, ако искаш да стигнеш до Триша. Борбата ти не е с нея.

Тъмносиният поглед на Слейд срещна този на младата жена. Той дишаше с усилие и изглеждаше вбесен, което я уплаши. Никога не бе предполагала, че ще се страхува от този мъж, особено след времето, прекарано с него в гората. Но явно бе грешала. Сега бе ужасена.

— Знаех си, че си привлечена от Джъстис повече, отколкото ми призна. Нямах да те избягвам, ако бях наясно, че си толкова настървена да имаш мъж от Новите видове в леглото си. Мислех си, че по този начин те защитавам — изръмжа Слейд. — Да бъдеш с някой от

нас те поставя в опасност. Ти преживя много и не желая да си с мен, само от чувство за благодарност за това, че съм спасил живота ти. Предполагах, че времето ще ни даде шанс. — Поклати глава. — Мога да те убия. Казах ти, че си моя. Моя! — изръмжа отново. — Можеш да останеш тук, ти и твоето копеле, но аз повече не искам да те виждам. Нямах право да напускаш хижата, докато Джъстис те крие тук, заедно с детето на любовта ви, под носа ми.

Слейд се завъртя и бързо се отдалечи. Триша стегна коленете си, за да не се срути на верандата. Той си мислеше, че е бременна от Джъстис! Отвори уста:

— Слейд?

Изобщо не ѝ обърна внимание, все едно не бе продумала. Скоси в джиपा.

— Слейд? — Гласът ѝ се извиси.

Мъжът обърна глава, чертите на лицето му бяха изкривени от неподправен гняв.

— Ти си мъртва за мен, док! Никога повече не произнасяй името ми! Искан ми се никога да не бях те заговарял и съжалявам, че изобщо съм те докосвал! — Двигателят изрева и мъжът обърна автомобила в обратна посока.

— Слейд! Трябва да ме чуеш! — извика тя. — Бебето не е на Джъстис!

Той натисна с всичка сила спирачките и извърна назад глава, с изкривени устни.

— Брас? Можеше да си избереш някой по-силен, док! Току-що му сритах задника и дори не се изпотих. Обзалагам се, че той те нарича по име, нали така?

Триша успя да пристъпи и се хвана за парапета на верандата, за да се задържи на крака. Сега тя беше бясна.

— Бебето не е и негово! Твое е, глупав кучи син! — изкрещя думите. — Може и да си в състояние да пребиеш Брас, но той поне е тук, с мен! Брас никога не ме изостави, когато се нуждаех най-много от него, не ме е лъгал и никога не ми се е клел, че ще се върне за мен и после да избяга, той не е най-големият страхливец, какъвто си ти! И копеле, както ти го нарече, е най-правилната дума за твоето собствено дете! Мразя те!

Младата жена видя как чертите на лицето му бързо се променят под напора на връхлитащите го емоции. Гняв, шок и накрая пребледня, преди да го завладее отново яростта. Той изключи двигателя на джипа и слезе. Изражението му остана неразгадаемо, когато се втурна към Триша. Брас успя да се изправи на крака, залитна и му препречи пътя.

— Не!

Слейд му изръмжа.

— Разкарай се!

— Не прави това! — призова тихо Брас. — Искаш ли да я разстроиш още и да загуби бебето? Тя преживя повече от достатъчно.

Погледът на Слейд рязко се устреми към Триша.

— Бебето наистина ли е мое?

Триша се бореше със сълзите.

— Искаш да кажеш „копелето“, нали? Върви по дяволите, Слейд! Да, бебето е твое, но само биологично. Във всеки друг смисъл е мое и само мое! Не се притеснявай! През последните седмици научих какво точно да очаквам от теб, просто стой далеч от мен, както досега! Първата седмица чаках да ми се обадиш или да дойдеш да ме видиш. Когато не го направи, живях с надеждата още известно време. Тогава ти прие тази работа и дори от благоприличие не ми каза, че си отиваш от мен. Просто си тръгна. Мразя те за това, наистина, и никога няма да ти го простя. Излъга ме и ме заряза. Е, и аз мога да го направя. Остави ме на мира и спри да биеш приятелите ми, защото тях ги е грижа за мен. — Пое си накъсано дъх, бореше се с желанието си да зариде. — Те не ме карат да плача. Не са ме изоставили и не са разбили сърцето ми!

Тя се обърна и побягна навътре в къщата, изкачи се по стълбите. Едва стигна до банята и повърна. Когато ѝ олекна, изми лицето си, после зъбите и най-накрая дръзна да отвори вратата. Страхуваше се, че Слейд отново ще се изправи пред нея, но на леглото седеше Муун.

Слейд бе на двора в абсолютен шок. Бебе! Това беше невъзможно. Видовете не можеха да оплождат. Беше сигурен в това. Учените от Мерикул се бяха опитвали усилено. Щяха да измислят начин, ако бе възможно. Триша не би го лъгала. Знаеше, че тя не би го заблудила за нещо толкова важно.

— Щастлив ли си сега? — Брас изплю тревата измежду зъбите си, почиствайки мръсотията. — Успя да я разстроиш.

Слейд погледна към него.

— Не знам.

— Ти не беше наоколо, за да разбереш. Не беше близо до нея, когато се възстановяваше. Предполагам, че си я оплодил преди това?

Триша носи моето бебе. Опитваше се да позволи на новината да проникне във все още шокирания му мозък.

— Ти я имаше и я заряза. Чувал съм за глупавите ти ходове и преди, но този е един от най-лошите. Може да ме победиш в борбата, но никога не влизай в битка по интелигентност с мен. Ще ти скритам задника.

Брас се запъти отстрани на къщата, където се намираше градинският маркуч. Слейд стоеше по средата на двора, целият изтръпнал и взрян в хижата. Искаше да хукне след нея, искаше да говори с нея, дори да моли за прошка за тежките думи, но нямаше представа откъде да започне. Бе нарекъл детето си копеле!

Защо винаги съм такъв задник край нея? Дявол да го вземе! Той заби брадичка в гърдите си и болката го сграбчи. Беше най-лошият враг на самия себе си. Всеки път, щом си отвореше устата, отблъскваше жената, която обичаше, като изричаше нещо, което я нараняваше.

Обърна се и се запъти, препъвайки се, към джипа, с ясното съзнание, че е необходимо да се охлади и да помисли. Трябваше да измисли начин, как да постъпи правилно. Скочи на шофьорската седалка, но ръката му се поколеба. Не искаше да я напусне. Не би могъл. Отпусна надолу длан, но след това отново посегна към ключа. Сграбчиха го гняв и болка. Никога не постъпваше правилно, когато се отнасяше до Триша. Може би не я заслужаваше, но толкова силно я искаше, че чувстваше горчивина от перспективата да я загуби завинаги.

Запали двигателя и подкара бавно. Но щеше да се върне. Щеше да си вземе душ, да смени дрехите си и да се успокои. Тогава щеше да започне да мисли ясно и да намери начин да оправи кашата, която забъркаха неговият темперамент и ревността му.

Бебе. Триша носи моето бебе. В гърдите му се разля топло чувство.

— Той си тръгна. — Муун я огледа. — Добре ли си?

— Загубих го завинаги.

Мъжът кимна с глава.

— Видях и чух.

— Как е Брас?

— Харли е навън, полива го с вода, ще се оправи. В боя най-много пострада гордостта му, но Слейд наистина е най-добрият ни боец. Успокоих Брас, че няма нищо срамно в това най-добрият да ти скрита задника. Позор е само когато загубиш от някой слабак.

— Толкова съжалявам за случилото се. — Триша избърса сълзите си.

Муун се изправи и бавно се приближи до младата жена.

— Ти нямаш вина. Слейд си заслужаваше тежките думи. Правил е секс с теб, а после е изчезнал. Срамът е негов, не твой. Ти си подарък, Триша. Всеки мъж би бил щастлив, ако се интересуваш от него и му позволиш да те докосва по начина, по който той го е направил, и после те е отхвърлил. Значи е глупав, щом е постъпил така. Лягай и почивай. Храната пристигна преди няколко минути, ще ти донесем вечерята тук. Мисли само за бебето и не се тревожи за Слейд или други неща. Ние ще се погрижим за теб. Сигурен съм, че след като се охлади, той ще се върне и ще разговаряте спокойно. Накарахме го да осъзнае, че трябва да те остави на мира, докато не започне да разсъждава трезво. В началото не искаше, но после мозъкът му започна да функционира отново. Обяснявам си отвратителното му държание с неговата безумна ревност, когато реши, че си позволила на някой друг да те докосва. Не би бил такъв грубиян, ако не го е грижа за теб, а той много се безпокои, защото е голям задник.

Триша не възрази, когато Муун подпъхна под нея завивката, след като тя си легна, и я целуна по челото. Усмихна му се.

— Благодаря ти. Между другото, впечатлена съм.

— От какво?

— Мисля, че никога не съм те чувала да изговаряш толкова думи наведнъж.

Мъжът се засмя, преди да се върне долу. Младата жена опита да се отпусне. Не беше лесно. Все още бе разстроена от случилото се.

Е, Слейд вече знае за нашето бебе. Изпълни това, което Джъстис я бе помолил, но се оказа пълна катастрофа. Бореше се с напирашите

сълзи. Никога не бе предполагала, дори и след милион години, че ще изкрещи новината за бащинството на мъжа, чието бебе носи, и като капак, ще зове многократно името му. Просто... пълни глупости!

Дали Муун беше прав? Слейд бе изключителен задник. Ако не се интересуваше от нея, не би реагирал така бурно на новината за бременността ѝ. Стана ѝ много болно, когато той мигновено реши, че е спала с Джъстис. Може би си мислеше, че постоянно спи с различни мъже. Щом разсъждаваше така, значи изобщо не я познаваше.

Повтарянето на думата „моя“ бе заседнало дълбоко в мозъка ѝ. Бе ѝ казал, че е негова, когато нападна Бил в лагера, където почти я изнасилиха. По време на караницата, когато бяха отвън, пак ѝ изкрещя, че тя знае, че е негова. Но след като смяташе, че е така, защо я бе изоставил? Тогава бе споменал нещо за нейната защита и това я обърка още повече, когато се опита да придаде смисъл на думите му. Искал да ѝ даде време? Бе казал, че само времето може да им даде шанс или нещо подобно. *Време за какво? За себе си, аз се чувствам използвана и е глупаво да се мисли, че нещо значимо се е случило между нас!*

Малко по-късно чу стълбите да скърцат и избърса сълзите си. Показа се Харли, носеше ѝ супа и чаша мляко. От купата стърчеше лъжица.

— Донесох мляко за бебето и супа за разстроения ти стомах. Муун ми каза, че ти е станало лошо и си повърнала всичко. Ако задържиш тази храна, ще ти донеса и шоколадови сладки. Пратили са една голяма торба от тях. Казах на момчетата да ти оставят поне една.

Триша се усмихна и се изправи.

— Само една?

— Може и две. Нали сега ядеш за двама. — Харли ѝ се усмихна.

— Внимавай със супата. Гореща е. Не искам да се изгориш.

Тя го погледна с благодарност.

— Благодаря ти, че си ми приятел.

— Само приятел? Аз мислех да избягаме във Вегас и Елвис да ни венчае — подкачи я с блеснал поглед. — Заработил съм достатъчно. Можем да си купим ръждясала стара каравана и да си вземем крастав пес, да спрем до сметището на някой град и да живеем там. Чух, че това било страхотно място, където могат да се намерят мебели. — Повдигна ръка и показа яките си мускули. — Ето тук имам достатъчно

място да татуирам твоето име, а моето ще го изпишем на целия ти задник. Така ще мога да казвам, че притежавам задника ти.

Триша се разсмя. Муун също се качи горе, седна на края на леглото, в ръцете си държеше чиния с няколко препечени филии хляб намазани с масло. Постави я на кревата до младата жена, за да може лесно да я стига.

— Не на задника ѝ трябва да татуираш името си, Харли. А на ръката, така че като забрави името ти, да може да го прочете лесно. Всички знаем, колко си незначителен. Тя трябва да е акробат, за да види името ти на задника си.

— Ако тя е акробат — рече Брас, като също се качи по стълбите, — ще се наложи да се омъжи за мен, а не за него. И няма да ни венчае Елвис. Чувал съм, че това е лоша поличба. Всеки знае, че бракът, сключен от мъртвец, пропада и завършва в задънена улица. А като говорим за това, не забравяйте, че жената е от висока класа. Не е за ръждясала каравана. Трябва да ѝ купиш луксозна къща на коледа, с която да пътувате и живеете със стил. Нея можеш да я спираш навсякъде и не трябва всеки път да махаш подвижната веранда, когато искаш да се преместиш на ново място.

Триша трепна, щом съзря лицето на Брас. На скулата и челюстта имаше синини, около очите му бе подуто. Той срещна притеснения ѝ поглед и ѝ намигна.

— Все още съм невероятно красив.

Тя се разсмя.

— Да. Такъв си.

Муун внезапно подуши. Погледна към Брас и Харли. Те душеха също. Три чифта очи се обърнаха към прозореца. Триша се напрегна.

— Какво става?

— Няма за какво да се притесняваш — промърмори Муун. — Мирише ни на буря.

— О, надявам се, че покривът не тече. — Триша погледна към наклонените греди на тавана, после обратно към момчетата. — Хижата изглежда доста солидна, макар отвътре да е овехтяла.

— Сигурен съм, че не тече. — Брас посочи към храната. — Яж!

Младата жена продължи да яде, а мъжете — да я дразнят. Смееше се на възмутителните им предложения относно забавните брачни сценарии. Забеляза, че няколко пъти погледнаха през

прозореца. Навън се стъмни. Прозорецът остана отворен, но тя не видя светкавици и не чу да вали дъжд.

Триша изяде цялата супа, две филийки от препечения хляб и изпи млякото. Муун раздига съдовете.

— Отивам да ти донеса сладки и още мляко, но първо ще свърша една работа. Много харесвам нощните обиколки. Нали можеш да почакаш малко?

— Да. Благодаря.

Той се усмихна и изчезна.

— Знаеш ли — засмя се Харли, — омъжи се за мен и ще отидем да живеем при родителите ти. Чувам, че хората, които живеят със своите близки, имали успешен брак.

Брас го удари по челото с длан.

— Къде си чул тая старомодна глупост? Това е най-добрият начин да се убие един брак.

Триша се засмя.

— Ще избягаш в гората, ако се срещнеш с моите родители, или още по-лошо — ще си купиш пистолет и ще ги застреляш. Аз не желая да се омъжвам за човек, който ще лежи двадесет години или до живот в затвора.

— Да — кимна сериозно Брас. — Тогава ще ѝ се наложи да се разведе с теб заради изневярата ти вътре в пандиза.

— Изневяра? — Харли изглеждаше объркан за секунда, после се намръщи. — Това е... ти грешиш. Аз харесвам жени!

— Зависи от това кого питаш. Веднъж чух, че някои мъже намирали истинската си любов зад решетките — намигна му Брас. — Ти имаш хубав задник. Сигурен съм, че не само аз мисля така.

— Никога повече няма да се наведе пред теб. — Харли се обърна към Брас. — Това не е предложение. Аз имам високи изисквания.

— Стига — смееше се Триша. — Вие, момчета, ми причинявате болки в корема. Защо не ми дадете малко почивка и да поиграем карти? С удоволствие бих сритала нечий задник.

— Не можеш. — Харли се изправи. — Отивам да донеса картите. — Тръгна към стълбите. — Ние ти позволяваме да печелиш.

— Той е пълен неудачник — прошепна ѝ Брас.

— Чух те!

ГЛАВА 16

Слейд се извърна, когато Муун се промъкна до него. Подухваше вятър. Слейд мушна длани в предните джобове на дънките — беше се прибрал, преоблякъл и върнал обратно. Муун си пое дълбоко дъх.

— Харесва ли ти да стоиш тук и да подслушваш как се опитваме да я ободрим? — Слейд не отвърна нищо. — Ти наистина много я разстрои с отвратителните си обвинения. Отношението ѝ към нас е като към братя и мога да ти се закълна, че между нея и Джъстис няма нищо. Бях ѝ охрана в продължение на седмици. Тя просто си говореше с нас, когато не беше на работа. Виждах, че е тъжна, но така и не разбрах защо. — Направи пауза. — Не е трябвало да я изоставяш. Защо си го направил? Тя е невероятна.

Мълчанието на Слейд продължи няколко минути.

— Боях се, че ако сме заедно, това ще я застраши. Тогава, за момента, имаше смисъл, но сега ми става ясно, че е било за нищо. Поставих страха си за нейната безопасност над желанието ми да съм с нея. Оказа се, че самият аз съм я изправил пред много по-голяма заплаха сега, когато носи детето ми. Тя е мишена за враждебно настроените групи и несъзнателно съм я подложил на риск, като не бях до нея, когато се е нуждаела от мен. — Гласът на Слейд омекна. — Освен това исках да ѝ дам време да изясни чувствата си към мен, но в действителност и аз изпитвах нужда от нея. Знае ли, че съм тук?

— Не. Казахме ѝ, че сме подушили буря. Трудно е да искаш нещо много силно, след като сме научени, че това, което има стойност за нас, винаги ни бива отнемано. — Слейд мълчаливо се съгласи. — Тя си мисли, че си я използвал само за секс и не те е грижа за нея. Лекарката носи детето ти и е наранена. Даваш ли си сметка, че това е чудо?

Слейд обърна глава и погледна другия мъж в очите.

— Разбира се, че знам, дявол да го вземе.

— Но ти я остави сама! — Муун поклати глава с отвращение. — Ако имах достатъчно късмет да си намеря жена, подобна на нея, която

да се интересува от мен, въпреки собствения ми страх, нямаше да позволя нищо да застане на пътя ми, за да бъда с нея. Знам всичко за загубата от нашето общо минало и колко е ужасяващо да изпитваш чувства, защото те ни оголват и ни правят лесно раними. — Пое си дъх. — Аз бих рискувал всичко за жената, която обичам.

— Тя бе нападната заради връзката ѝ с нас. Вярвах, че като бъде с мен, опасността ще нарасне. Това не е просто страх от растящата ми привързаност към нея.

— Била е наясно с риска, когато е поела този пост. Док е умна, Слейд. Хоумленд бе нападнат преди тя да пристигне, може да се случи отново. И Триша гледа новини, вижда как протестиращите бълват омраза и отправят заплахите си към Новите видове, но въпреки това дойде да работи за нас. Позволила ти е да я докосваш, макар да знае през какво преминаха Фюри и Ели, и все още го прави. Тя присъства, когато Фюри пое куршумите, предназначени за неговата половинка. Вероятно си считал, че постъпваш благородно, но си сгрешил. Жената е вече в опасност и степента няма значение. Важното е като силен мъж да застанеш до нея, за да я защитаваш, ако някой се опита да я нарани. А ти се провали в това.

Болка прониза Слейд от истината в думите на приятеля му.

— Тя няма да ми прости.

Муун погледна към хижата.

— Трябва да я накараш да разбере, че те е грижа за нея и че си осъзнал колко много означава тя за теб.

Слейд отправи взор към постройката.

— Някакви идеи за това как да го направя?

— Всъщност, да. Ще вляза вътре да поговоря с момчетата. Сигурен съм, че ще направят така, както им кажа. Те също се грижат за Триша и искат да бъде щастлива. Вярвам, че си в състояние да я накараш да разбере, ако я обичаш толкова, колкото подозирам. Малко трудно ще се справя с Брас, защото той ѝ е много близък приятел. Спри да ръмжиш! Между тях няма нищо.

— Какво предлагаш?

— Отивам да говоря с момчетата. След като Триша си легне, ние излизаме да лагеруваме навън. Докато е сама, ти ще се промъкнеш при нея, за да си я върнеш обратно.

Триша се обърна в леглото и усети до себе си топло тяло. Ръцете ѝ докоснаха гореща, гола кожа. Ахна, отвори очи, но вътре бе твърде тъмно, за да види нещо. В някакъв момент от разговора бе заспала и мъжете бяха слезли долу. Отдръпна се назад.

— Предполагам, че на пода ти е било твърде неудобно, а? Ще е по-добре да си облечен от кръста надолу — предупреди тя човека, който бе легнал до нея. Съжали, че не притежава силно развито обоняние или остър поглед, за да определи с кой от тримата разговаря.

— Ммм — промърмори тихо нечий глас. Тялото се премести по-близо и една ръка се плъзна през кръста ѝ.

— Хей — протестира Триша и го блъсна в гърдите. — Изтъркаляй се в другата половина на леглото. Нямам нищо против споделянето, но тялото ми не е възглавница, около която можеш да се увиеш.

Мъжът не остави разстояние между тях.

— Опитвам се да поспя малко, сладурче. А ти го правиш невъзможно, като се притискаш в мен.

Триша ахна отново и се надигна, докато търсеше копчето на нощната лампа. Ръката се премести от талията ѝ и тя се изви. Пръстите ѝ напипаха основата на лампата и в бързината почти я събориха. Напосоки посегна към ключа и натисна. За няколко секунди светлината я заслепи.

Обърна се и зяпна голите гърди на Слейд. Загорялата му мускулиста плът бе открита до кръста, където завивката се бе набрала и покриваше останалата част от него. Не беше сигурна дали той носи панталони и не искаше да знае. Фактът, че бе в леглото ѝ, я шокира.

— Какво правиш? — Не можеше да повярва, че се е проснал в кревата ѝ. — Как попадна тук?

— Разхождах се пред входната врата и ми помогнаха да вляза, след като заспа. — Слейд се отпусна на една страна. Сви ръка в лакът и подпря глава на дланта си, после ѝ се усмихна. — Изключи светлината. Посред нощ е и аз искам да те прегърна.

Триша се вторачи в него.

— Ти ме остави на сухо, а сега искаш да ме прегърнеш! Как смееш да се пъхаш в леглото ми? За теб това нормално ли е?

— Да.

— Да не си се побъркал? Аз не съм. Махай се!

— Ела тук, сладурче.

Триша опита да изпълзи от леглото, но Слейд нежно я хвана и я постави по гръб върху матрака. Прикова я под голямото си топло тяло, като внимаваше да не я нарани. Две неща незабавно ѝ станаха ясни. Първо, Слейд бе абсолютно гол. И второ, бе възбуден, тъй като почувства дебелината гореща подутина на ерекцията му срещу вътрешната страна на бедрото си. Те бяха кожа до кожа, там, където нощницата ѝ се бе вдигнала. Пое си дъх, прекалено смаяна, че се е осмелил да предприеме подобен трик.

— Липсваше ми — рече ѝ с дрезгав глас, докато красивият му поглед я изучаваше.

Искам да го мразя за това, че звучи секси и изглежда толкова привлекателен. Помни — той ме изостави. И това съвсем не беше секси и горещо. Беше подло и студено.

— Ти знаеше къде да ме намериш. — Триша опря длани на гърдите му, бутна с всички сили, но той не помръдна. Погледна го и стисна зъби. — Ще викам за помощ, ако не се махнеш от мен!

— Надявам се да имаш наистина силен глас, защото отпратих приятелите ти. Искях да бъдем сами. Този път не желая да затискам с длан устата ти.

В паметта ѝ за миг се мярна споменът за последния път, когато го бе направил, за да пази тя тишина, докато я чукаше. Тялото ѝ незабавно реагира, утробата ѝ запулсира, за което го ненавиждаше. Искеше ѝ се да го мрази. Взря се в очите му.

— Изостави ме, а сега ме желаеш обратно? Това ли искаш да ми кажеш? За колко време този път? Ще се събудя някоя сутрин и какво? Няма да те видя в продължение на седмици? Или може би месеци? Не! Махни се от мен, Слейд!

Той премести леко встрани тялото си, за да не ѝ тежи на корема, и обхвана лицето ѝ.

— Страхувах се. Бях адски уплашен от теб и това е истината.

— Уплашен? — Пое си дълбоко дъх, опитвайки да се успокои и устоя на желанието да го удари, но беше изкушена. — Значи си се страхувал? От какво? Ти си с трийсет сантиметра по-висок от мен и с трийсет килограма по-тежък или нещо подобно. От какво тогава би се страхувал?

— Да бъдеш с мен те поставя в много по-голяма опасност. Това беше основната причина да стоя далеч от теб. Ти почти не умря в гората, можеше да загинеш в катастрофата и аз не искам да бъда причината още задници да те преследват. — Тя се вторачи в него, опитвайки се да проумее думите му. Но те бяха без значение, тъй като я бе наранил. Нямаше да му позволи да го направи отново. — Беше повече от това. Имах много време да мисля. Никога не се осмелих да си позволя да се привържа към нещо или към някого. Видях твърде много да умират и много болка. Никога не съм притежавал нищо и никога не съм могъл да разчитам на някой, който да е до мен в следващия момент или на другия ден. Онези задници, които ме държаха затворен, ако разбяха, че се интересувам от някой друг в изпитателната лаборатория, веднага го използваха срещу мен. По дяволите, използваха го срещу всички нас, за да ни контролират. Знам, че не можеш да разбереш какво прави с човека такъв живот, но мога да ти кажа, че ме повреди лошо. Прецакан съм. Страхувах се от това, което исках от теб, и същевременно не можех да ти върна тези силни емоции. Исках да ти дам време, но се оказа, че аз съм този, който се нуждае от него. Мислех, че ако си тръгна, ще спра да мисля за теб и ти ще си в по-голяма безопасност без мен. Казах си, че за теб ще бъде по-добре, ако не съм част от живота ти. Но не се получи точно така.

Честността му я изненада и част от гнева ѝ поутихна. Не знаеше как да реагира, но сърцето ѝ се разтопи от искрения му поглед и очевидната болка, звучаща в гласа му. Трябваше да признае, че наистина бе страдал в миналото. Призна си с готовност, че има недостатъци и това смекчи решението ѝ да му остане сърдита.

— Обеща ми, че ще дойдеш за мен, но не го направи. Ти ме нарани, Слейд. Дори не поговори с мен. Как очакваш гневът и болката ми да изчезнат?

— Смятах да дойда при теб веднага след като се върнах в Хоумленд, но се наложи първо да отида на една среща. Джъстис настояваше. Чух да обяснява как и защо си станала мишена на хората. Замислих се как ще се чувствам, ако те убият само защото сме заедно. Откачих, док.

— Спри да ме наричаш така. Името ми е Триша. Използвай го. Пръстите му докоснаха бузата ѝ.

— И аз ти казах, че ще те наричам Триша само, когато съм вътре в теб. — Той снижи лице. — Искам да съм вътре в теб. Искам да те вкуся и да те почувствам. Има толкова много неща, които нямаш възможност да направя. Искам да стенеш моето име и да чуя виковете ти от удоволствие. Трябва да ти покажа колко много значиш за мен и колко много ми липсваше. Моля те, позволи ми.

— Умолявам те, Слейд. — Тя твърдо срещна погледа му. — Не ми причинявай това. Ти ме нарани, когато обеща, че ще се върнеш за мен и не го направи. Трябваше да убия двама души и вярвах, че ще дойдеш да ми помогнеш, но не го стори. Наложих се други двама мъже да ме спасят, но все още таях надежда, че ще се появиш. Имах нужда от теб. Бях болна от притеснение, докато не ми съобщиха, че са те намерили жив. Чаках те да дойдеш при мен, когато казаха, че си се върнал в Хоумленд, но ти изчезна.

— Тръгнах да се връщам, когато стреля по онези задници. Чух изстрелите, но разбрах, че Флейм и Смайли, ще стигнат преди мен. Искан да те спася, но ти вече нямаше нужда от помощта ми. — Той замълча. — Освен това, не желаех да ме виждаш така, както изглеждах по онова време — бях убил много хора. Страхувах се, че като видиш кръвта по мен, ще преосмислиш желанието си да бъдеш с някой, способен на толкова много насилие и не би повярвала, че никога не съм те докосвал, за да ти причиня болка. Аз не съм изцяло човек... — Замълча отново, болезнена гримаса изкриви лицето му. — Беше за твое добро да не ме виждаш в онзи ми вид. Повярвай ми! Аз искам да бъда мъжът, когото желаеш, а не, от когото се страхуваш.

Нейната непоколебимост отслабна още повече. *Той е несигурен в това какво представлява и как го възприемам аз. В края на краищата не е толкова корав задник.* Пое си дълбоко дъх.

— Слейд, аз знам какъв си. Ясно ми е, че не си напълно човек и съм те приела такъв. Разкъсвах се отвътре, докато убивах онези мъже. Но след като го сторих, исках да си до мен и имаш нужда от теб. Ти просто си тръгна, като че ли не означавах нищо. Не мога да си обясня защо би постъпил така, ако наистина те е грижа за мен.

— Твоята безопасност. Това е най-важното за мен. Бях сигурен, че ще те изплаша заради състоянието, в което бях по онова време. Реших да се върна в гората и да намеря останалите негодници, за да се

уверя, че не представляват повече заплаха за теб. Тогава вярвах, че това е правилният избор. Направих грешка.

— Даде ми думата си, но ме излъга.

— Толкова съжалявам. Решението ми изглеждаше правилно по онова време. Освен това, бях излязъл напълно от контрол, за да съм в състояние да скрия, че ми принадлежиш. Всеки щеше да усети, че сме били свързани.

— Значи не искаш никой да знае за това, което се случи между нас? — Пронизаха я гняв и болка. — Е, познай какво? Някои хора вече знаят. Обзалагам се, че сега се чувстваш унижен. Знам, че не е ПК за Новите видове да спят с човеци, нали така?

— Какво е ПК?

— Политически коректно. Някои от вас, момчетата, са се заклели никога да не докосват хора. Това е... О, по дяволите, махни се от мен! Мразя, че съм нарушила това ваше обещание, но хората ти ме подушиха и разбраха, че сме правили секс. В началото мислех, че съм била изнасилена. Не им казах нищо друго, освен че не съм била насилвана. Скрих името ти дори и след като забременях, но Джъстис си спомни как миришех в нощта, когато ме върнаха в Хоумленд. В първия момент реши, че бащата е Брас, но когато му обясних, че с него никога не сме имали полови отношения, разбра, че си ти. Единственият по-силен аромат, който бе останал по мен, бе твой.

— Не ми приписвай думи, които не съм казал и дори не съм си помислил. Аз не се срамувам от теб, док. И не ми пука за ПК. Опитвах се да защита твоята човешка природа. Знам, че за човешката жена сексуалният живот е нещо много лично. Да бъдеш с мен ще те постави в по-голяма опасност. Фюри и Ели са живото доказателство. Освен това исках да те предпазя от неприятностите, през които те преминаха, когато се събраха. Всеки ги притискаше заради сексуалния им живот, за Фюри бе ад всеки път, щом я докоснеше и някой го обвиняваше, че я е наранил. Ето защо не желяех мъжете да отгатнат какво се е случило между нас и не бях сигурен как ще реагират хората, участвали в спасителната операция, когато станат свидетели на нашите отношения.

— Веднъж ти се доверих, вече не бих могла. Аз...

Слейд сведе устни и докосна нейните. Заговори срещу тях.

— Аз съм зле с думите, сладурче, но вярвам на това. — Принуди я да отвори уста под неговата. Триша се опита да потисне чувствата си,

но този, който я целуваше, беше Слейд. Желаше го и го обичаше въпреки болката, която ѝ бе причинил. Винаги бе знаела, че влечението ѝ към него няма да бъде никак лесно, той бе от Новите видове, а тя — не. Бяха от различни светове, но когато я докосваше всички тези различия сякаш се стопяваха, докато останеха само той и тя. Дланите ѝ, разперени върху гърдите му, се наслаждаваха на усещането от топлата му кожа, когато започна да отвърща на целувките му. Устните ѝ се разтвориха широко, в съгласие с огромното му желание да я омиловичи и да я прелъсти. От гърлото ѝ се изтръгна стон.

Слейд я погали, телата им се наместиха и заеха поза настрани, едно срещу друго. Устата му изобщо не освободи нейната, езикът му увеличаваше все повече страстта ѝ. Ръцете му хванаха нощницата ѝ на кръста и я разкъсаха. Освободи гърдите ѝ и ги покри с дланите си. Силните му пръсти замачкаха меката плът.

Младата жена се откъсна от целувката, задъхана.

— Слейд?

— Не ми казвай да спра, моля те! Имам нужда от теб. Нямах представа колко много те желая, Триша. Толкова много ми липсваше, че боли. Умирам за теб!

Той наведе глава, езикът му облиза гърдата ѝ. Всяка мисъл отлетя от съзнанието ѝ, когато устните му се сключиха около зърното. Устата му засмука втвърдената пъпка, зъбите му я захапаха и това накара утробата ѝ да се стегне, а желанието ѝ да запламти ярко. Цялото ѝ тяло рязко потръпна от внезапното удоволствие, разтърси дори мозъка ѝ. Тя простена силно, прокара ръце по гърдите, чак до раменете му и заби нокти в кожата му, когато се изви в дъга. Умът ѝ я предупреждаваше да го отблъсне, но вместо това го притегли още по-плътено до себе си.

Слейд откъсна устни от гърдата ѝ. Триша протестира с хленчене. Болеше я от желание за него, отвори очи и откри, че той наблюдава лицето ѝ много внимателно. Страстта в топлия му поглед я замая още повече. Мъжът изглеждаше малко див и небрежно красив. Между разтворените устни, които вършеха прекрасни неща с нея, надничаха кучешките му зъби.

— Толкова си красива. — Изправи се на колене на леглото и я освободи, но бързо посегна отново към нея, сякаш не можеше да устои да не я докосва. — Не искам да нараня нашето бебе. — Усмихна се. — Щастлив съм, че сме го създали.

Триша му позволи да я издърпа, докато и тя застана на колене. Слейд леко преобърна тялото ѝ в силните си ръце, като я повдигна и изправи пред себе си, притисна гърба ѝ към гърдите си. Освободи я от разкъсаната нощница и захвърли парчетата настрани. Ръцете му се плъзнаха надолу по гърдите ѝ, преди устата му да започне да хапе врата ѝ. Устните, езикът и зъбите му дразнеха и гъделичкаха чувствителната ѝ кожа.

Младата жена изстена, когато зъбите му се забиха малко по-дълбоко. Те не разкъсаха и не нараниха плътта, но тя почувства ухапването невероятно еротично. Езикът му погали кожата ѝ в клопката между зъбите му, преди да се премести на друго място по шията ѝ, като леко я дразнеше с нежни ухапвания. Ръцете му се спуснаха ниско и се спряха в извивката на ханша ѝ.

Пръстите му се вмъкнаха в бикините ѝ и дръпнаха материята. Слейд бързо ги смъкна по краката ѝ и ги хвърли далеч от леглото. Дланите му се плъзнаха по вътрешната страна на бедрата ѝ и леко ги стиснаха.

— Отвори се повече за мен, сладурче. Искам да докосна твоето котенце. Усещам колко си гореща и искам да те почувствам. Споменът как те имах ме измъчваше и не ми позволяваше да спя всяка нощ, през която не бях с теб — изръмжа той думите.

Тя раздалечи колене. Пое си въздух и затаи дъх, когато ръцете му я загалиха бавно нагоре по вътрешната част на бедрата ѝ, желаше те да стигнат веднага до съкровено място. Искаше го от прекалено дълго време, за да чака. Копнееше той да я докосва, изпитваше нужда, болеше я да прави любов с него. Задиша тежко и се почуди дали щеше да умре, ако не я докоснеше скоро. Палците му намериха нежните ѝ гънки. Те бяха хлъзгави от нейното желание, той ги раздели с два пръста, потърка цепката и спря върху набъбналия клитор.

Младата жена изстена силно и притисна глава към рамото му.

— Да!

— Да — изръмжа Слейд зад нея, уверявайки я, че няма намерение да спира. — Никога повече няма да те оставя, Триша. Никога! Ти си моя!

Пръстите му се разтвориха достатъчно, за да уловят чувствителната сърцевина между тях, като започнаха да я потъркват и подръпват леко. Триша изстена силно, намести дупето си между

бедрата му и усети как тежкият му твърд член се притисна в долната част на гърба ѝ. Зърната ѝ болезнено се стегнаха.

— Моля те! Имам нужда от теб! — прошепна му тихо. — Прави това, но те искам вътре в мен.

— Ще го получиш — изръмжа той с дълбок животински звук.

Необходимостта, която ясно прозвуча в гласа му, я накара да го иска още повече. Това беше Слейд, мъжът, който я възбуждаше; мъжът, който тя желаше и който я бе изоставил. Той се отдръпна малко, разтвори широко бедрата ѝ и разположи събраните си колене между тях. Отново изръмжа.

— Ще те чукам, Триша, но не искам да ти причиня болка. Аз ще остана седнал, а ти ще ме яздиш, така можеш да контролираш колко дълбоко да ме поемеш.

Слейд седна назад върху петите си и бавно я придърпа надолу, докато го възседна, обърната. Едната му ръка ръководеше бедрата ѝ, а другата продължаваше да гали набъбналата ѝ пъпка. После я пусна и сграбчи дебелия ствол на пениса си.

Триша погледна надолу. Гледката на неговата ерекция, стисната в юмрука му, който се движеше нагоре-надолу по твърдата дължина, я накара да се навлажни още повече и да изпита по-голяма нужда да го поеме дълбоко в себе си. Стисна го за хълбока, за да запази равновесие, наклони бедрата си и се отпусна, а той насочи главичката на члена си право срещу входа ѝ. Младата жена седна в скута му и Слейд бавно проникна в нея.

Тя извика от удоволствие, когато влезе в нейната сърцевина и телата им прилепнаха плътно. Притисна се още надолу и почувства леко парене при разтягането от нещо толкова твърдо. Зарови лице във врата му и долепи гръб към гърдите му. Застена от усещането как дебелата му, твърда ерекция се плъзна дълбоко в мократа ѝ, гостоприемна мекота, докато тялото ѝ напълно се отпусна в скута му и дупето ѝ се разположи върху бедрата му. Потръпна.

— Слейд!

— Спокойно, скъпа. Действай бавно, дори това да ме убие. — Бе пуснал пениса си, за да ѝ даде възможност да го поеме целия и постави ръката си върху бедрото ѝ, като възобнови играта си с клитора ѝ. Тя изскимтя от сладката болка.

— Толкова топла и толкова стегната — изръмжа той. — Толкова моя. — Устните му докоснаха рамото ѝ и той отново изръмжа срещу кожата ѝ.

Пръстите му продължиха да дразнят набъбналата пъпка, докато бедрата му бавно се задвижиха нагоре-надолу.

— Слейд — простена младата жена.

— Тук съм, Триша — изхриптя той. Плъзна свободната си ръка по корема, до гърдите ѝ, за да погали чувствителните зърна. — Бързо или бавно? Кажи ми как искаш.

— По-бързо — простена тя.

Слейд ускори тласъците, забърза играта на пръстите си върху снопчето нерви между краката ѝ, за да я синхронизира с ударите на бедрата си.

Триша изстена високо. Усещането за мъжа вътре в нея, докато той търкаше клитора ѝ, стана невероятно силно. Стисна бедрата му, за да се задържи, докато той влизаше и излизаше в нея все по-бързо и все по-дълбоко.

Тя почти изкрещя, когато кулминацията настъпи и влагалищните мускули стиснаха здраво твърдата дебелина на ствола му. Заляха я вълни от удоволствие, щом членът му започна да набъбва вътре в нея. Той забави дълбоките, бурни тласъци и целият се напрегна. Ръката му освободи гърдите ѝ и се уви около кръста ѝ, за да я задържи върху скута му и тялото му потръпна под нея яростно, когато достигна кулминацията си.

— Триша! — изръмжа името ѝ.

Замряха и двамата. Младата жена почувства горещината на спермата му, която се изливаше вътре в нея и я изпълваше с топлината на неговото освобождаване. Струваше си да се отдадат на една прекрасна минута, притиснати един до друг. Тялото ѝ трепереше, докато хватката на ръцете му се затегна около кръста ѝ, за да я закрепил още по-здраво върху скута си. Целуна я по върха на рамото. И двамата бяха задъхани.

— Липсваше ми — прошепна срещу кожата ѝ. — Никога няма да те изоставя повече. Никога, Триша! Предпочитам да умира, отколкото да бъда далеч от теб. Кълна се, ще те защитавам с живота си, няма да се проваля отново. Разбрах колко много означаваш за мен.

Тя пусна бедрата му и хвана ръцете му, обвити около талията ѝ. Част от нея се страхуваше да му повярва, но наистина искаше. Обичаше го. *Понякога се налага да се рискува. Никога няма да разбера, ако не му дам още една възможност.* Прехапа устни, преди да издиша шумно.

— Давам ти последен шанс. Мисля го наистина. Ако някога ме нараниш отново, няма да имаш подобен късмет. Изчезнеш ли, това ще е краят. Опитите ти ще бъдат загубена кауза.

Слейд се засмя.

— Няма. Просто ще остана там, където съм сега. През цялото време, между честия секс и подуването, ще бъда заключен в теб. Мога да те държа по този начин завинаги.

— От време на време трябва да ям.

Той се разсмя.

— Няма да те оставя да умреш от глад.

— Добре е да го знам.

— Ще се нуждаеш от своята сила.

Слейд притискаше до себе си Триша, докато тялото ѝ започна да се отпуска и той разбра, че се е унесла в сън. Подуването в основата на ствола му бе намаляло. Разхлаби хватката си около кръста ѝ, внимателно я повдигна от скута си и я положи да легне настрани. Сините ѝ очи срещнаха неговите и тя му се усмихна нежно.

Емоциите почти го задавиха, бе неспособен да проговори. Тя беше толкова красива и деликатна. Носеше неговото дете в утробата си. Този факт все още го смайваше и го правеше смирен. Беше му дала последен шанс. Даде му тялото си и бъдеще с нея. Устните му се извиха в усмивка и той прочисти гърлото си.

— Ще изключа лампата. Имаш нужда от много почивка, док. — Устните ѝ се нацупиха раздразнено. — Извинявай, Триша — засмя се той. — Старите навици умират трудно. И в моя защита — не съм вече вътре в теб.

— Ще използваш името ми, докато си в леглото ми, освен ако не искаш да спиш на пода.

— Стига панаири. — Веселие и щастие се смесиха в душата на Слейд. Беше го приела обратно, прости му, макар да бе сигурен, че не заслужава. Съвсем бе объркал нещата. Край с добрите намерения, съжаляваше за избора си. — Гася светлината и ще спим.

Искаше да му каже нещо, но когато отвори устата, от нея излезе само прозявка. Слейд загаси лампата и посегна към жена си. Притегли пищното ѝ тяло към своето, уви ръка около кръста ѝ и се прилепи към гърба ѝ. Той не можеше да се добере достатъчно близо до нея, не искаше да има дори милиметър пространство между телата им и тя охотно му позволи да се намести.

— Наистина ми липсваше — призна тихо до рамото ѝ, където бе облегнал брадичката си и вдишваше аромата ѝ. — Мислех си за теб, постоянно.

— И ти ми липсваше, не можех да те изхвърля от главата си. Намразих те, след като ме изостави.

Той трепна вътрешно от болезнените нотки в гласа ѝ.

— Съжалявам, сладурче. Няма да се повтори. Кълна се, ти си моят живот. Взех глупаво решение, но това няма да се случи отново. Поумнях.

За един дълъг момент тя продължи да лежи мълчаливо в обятията му.

— Какво мислиш за бебето? — Несигурността в гласа ѝ го бодна. Той ѝ бе причинил това, бе поставил под въпрос връзката им.

— Много съм щастлив.

— И аз, но ме е страх.

— Аз ще те защитавам. — В него припламна гняв при мисълта, че тя може да попадне в опасност. — Никой няма да те нарани. Който се опита, ще умре.

Малката ѝ длан стисна ръката му, която я бе прегърнала през кръста, пръстите ѝ се впиха в кожата му.

— Не ме е страх от това. Какво ще стане, ако нещо се обърка с бебето? Откакто го видях на ултразвука, знам, че го искам, Слейд. Има толкова много неща, които биха могли да се случат. Аз съм лекар. Известно ми е, че...

— Всичко ще бъде наред — прекъсна я той. — Това е нашето бебе, едно чудо, а животът беше твърде жесток към мен. Не искам да губя нито теб, нито детето ни. Съдбата трябва да ни даде шанс.

Нейното мълчание го притесняваше, но после тя въздъхна.

— Щастливи мисли?

Той разтри врата си.

— Да. Щастливи мисли, Триша. Ние сме заедно и това е най-важното.

Слейд усети кога тя потъна в сън. Дишането ѝ се промени, а пръстите ѝ охлабиха натиска върху кожата му. Придърпа я непоколебимо към тялото си, като внимаваше да не я смаже, но искаше да се увие около нея, колкото е възможно по-здраво. Жената в ръцете му означаваше за него живот... и смърт. Щеше да направи всичко възможно да бъде с нея и щеше да убие всеки, който се опиташе да застане между тях.

ГЛАВА 17

— Не — изръмжа Слейд. Очите му блестяха от гняв. — Аз ще остана да я пазя. Ти отивай да работиш на строителната площадка.

Брас му отвърна с негодувание:

— Няма да мога да се справя с всички тези хора.

Триша поклати глава към двамата мъже, които бяха готови отново да се сбият, и въздъхна.

— Момчета? Може ли повече да не си разменяте удари вътре в хола? Вече загубихме масичката за кафе. Сега се безпокоя за дивана, много е удобен.

— Откажи се — засмя се Харли. — Те така или иначе, ще продължат.

Отегчен, Муун скръсти ръце пред гърдите си. Кимна на младата жена.

— Искате ли пуканки? — Харли тръгна към кухнята. — Обичам да ям пуканки, докато гледам хубав бой.

— Аз ще си взема малко — изсумтя Муун.

— Стига! — Триша въздъхна. — Няма да има повече борба в хола! Но ако вие двамата сте решили да се биете докрай, направете го навън, в двора. Слейд? Чуваш ли ме? Брас? Хайде, момчета! Никакви удари повече вътре в хижата.

Погледът на Слейд се фокусира върху неговата половинка.

— Няма да те оставя. Кажи му да се заеме с проектите на Джъстис. Той може да се справи с хората и да ги накара да работят добре, също като мен. Те реагират положително на ръмжене и зъбене. Това ги мотивира да работят, за да се отърват по-бързо от нас.

Брас изруга.

— Аз нямам представа по какви проекти се работи. Когато ти казах, че можеш да останеш, имах предвид през деня да си вършиш работата, а през нощта да оставаш при Триша.

— Тя е моя! — изръмжа Слейд. — Искаш да ми кажеш кога мога да прекарвам времето си с нея ли? Дори не се опитвай! Нямах думата,

щом става въпрос за моята жена!

— Само ти споменах, че мога да се грижа за нея, докато си на работа. А ти имаш такава, спомняш ли си? Няма нужда да седим тук четиримата и да я пазим. В дивата зона тя е в безопасност. Валиант обеща да говори с другите и те също ще я защитават. Той ме увери, че няма да допуснат хора близо до нея.

Слейд не изглеждаше убеден.

— Налага ли се пак да ти показвам кой може да я защитава по-добре? Искаш ли отново да избърша пода с теб?

— Стига! — извика накрая Триша, изгубила търпение. Беше наясно, че не са нормални човеци, но техният доминиращ характер започваше да я дразни. Отправи предупредителен поглед към Слейд. — Спри да се биеш в гърдите и да заплашваш приятелите ми! — Следващият, който попадна под ударите ѝ бе Брас. — А ти спри да го дразниш! — Въздъхна. Отново се обърна към Слейд, но с по-тих глас. — Ти имаш работа, която трябва да вършиш, а аз съм на сигурно място тук. Не мога да разбера, защо да не работиш през деня, а вечер да се връщаш при мен?

— Чудесно — изръмжа Слейд. — Избра своя приятел пред мен. — Ядосан се втурна към вратата.

— Слейд? Недей да разсъждаваш по този начин! — изстена Триша. — Не е така. Моля те, просто...

Когато стигна до вратата, той се обърна.

— Ще се видим довечера. — Изхвърча и трясна вратата.

Младата жена отиде до дивана, тръшна се на него и изруга тихо. Усети върху себе си погледите на три чифта очи и се взря във всеки един от тях.

— Защо ми прозвуча като заплаха?

Муун ѝ се усмихна.

— Защото беше точно това.

— Да — съгласи се Харли. — Ще си го получиш тази вечер. — Той извади пуканките от микровълновата. — Но се съмнявам, че ще ни позволи да наблюдаваме това, което си е наумил да прави с теб. Обичам да гледам порнофилми. Обзалагам се, че шоуто ще бъде невероятно. Жалко.

— Порно? — Триша стрелна мъжа с гневен поглед. — Хич не е смешно!

— Той няма да те нарани, но... — намигна й Муун. — Обзалагам се, че ще измисли да ти направи нещо хубаво. Ще иска да те убеди, че следващия път, когато стане въпрос за избор, трябва да избереш него.

Тя се намръщи.

— Какво означава това?

Брас се засмя.

— Ние сме агресивни и конкуриращи се. Такава е нашата природа. Най-вероятно той ще направи нещо, което да успокои гордостта му.

— Неговата гордост? Че избрах теб пред него? Какво предполагате, че планира? Хайде, момчета! Аз съм лекар, за бога! Стига с тези загадки! Какво мислите, че се кани да прави с мен?

— Моето предположение? — усмихна се Муун. — Той ще те възбужда дотогава, докато започнеш да му се молиш да те обладае. Ще иска да ти покаже на кого принадлежи тялото ти и защо той е твоят мъж. Тогава гордостта му, която ти потъпка, ще бъде възвърната.

— Той е куче — засмя се Харли. — Знам какво бих направил аз на една жена, ако трябва да й покажа кой командва. Ще я обладая и...

— Харли! — изръмжа Брас, отправяйки му злобен поглед. — Млъкни!

— Какво? Тъкмо щях да кажа, че ще я яздя, докато не може да помръдне. — Намигна на Триша. — Ние кучетата сме дяволски похотливи, можем да чукаме в продължение на часове.

Брас изпъшка. Когато погледна към младата жена, лицето му изразяваше отвращение.

— Никога не искам от куче да ти каже мнението си за секса. Голяма грешка.

Тя се засмя.

— Гладна съм. Някой друг желае ли да закусва? — Повдигна вежда към Харли и пуканките: — Това е отвратително за ядене толкова рано.

— Храна е, по дяволите. Бях нощна смяна. След като изям пуканките, отивам да си лягам. Те са моята среднощна закуска.

Слейд се загледа в бюрото, беше уверен, че Триша се опитваше да го подлуди. Мразеше да се намира в затворени пространства,

заобиколен от стени — временният офис не беше нищо повече от една голяма правоъгълна кутия. Цялата местност миришеше на хората и въпреки че се бе приспособил към миризмата им, не желаше да се намира около който и да е от тях, тъй като им нямаше доверие. Обърна глава, за да огледа четиримата, които работеха на другите бюра — двама от тях говореха по телефоните, третият пиеше кафе, а последният се почесваше по главата, докато разглеждаше разтворените пред него чертежи.

— Проблем ли има, Ричард?

Човекът спря да прокарва пръсти през косата си.

— Не. Просто се опитвам да измисля как да довършим този клуб, без да удължаваме срока. През цялото време обяснявам на господин Норт, че никой не може да построи сграда с такива размери за няколко месеца. Свършихме основното, но все още имаме много довършителни работи.

— Какво е необходимо да се направи? — въздъхна Слейд. Той знаеше вече отговора — още пари за наемане на повече хора, които да работят денонощно.

— Мисля, че и така ще се справим. Само трябва да се молим за хубаво време. Една силна буря и сме свършени. Ще ни забави доста.

— Тогава какъв е проблемът?

Мъжът се поколеба.

— Имахме няколко случая, които се дължаха на лош късмет.

— Като например? — Слейд сви вежди.

— Неприятности на една от строителните площадки.

Слейд се напрегна тревожно.

— Що за неприятности? Какво е станало? Защо научавам едва сега?

— Когато се случи първия път, си помислих, че е прецедент. Екипите работят седем дни в седмицата, на дванадесетчасови смени. Предположих, че може би един или двама са допуснали грешка, защото са уморени. Но инцидентите продължиха да се случват. Подозирам, че нещата не са толкова прости. Тази сутрин едно от момчетата пострада, защото стълбата се е счупила. Той е добре, имал е късмет, че е бил по-ниско. Можеше да се убие, ако се беше качил на по-високо или е работел на третия етаж. Огледах съоръжението и се оказа, че е повредено нарочно.

— Трябваше да ме информирате веднага. — Слейд вдигна телефона. — Ще изпратя там няколко офицери, за да държат нещата под око. Това би трябвало да разубеди този, който вреди, да не продължава.

— Благодаря.

Слейд кимна. Страхуваше се, че нещо лошо ще се случи. Имаше групи, на които им доставяше удоволствие да създават неприятности. След като стотици хора работеха в Резервата, за тях беше лесно да се промъкнат на територията и да нанасят вреда.

— Ще поставя повече пазачи на всички работни площадки. Не искам още някой да пострада или да бъде убит.

Пръстът му едва докосна копчето, когато вратата на офиса рязко се отвори и Тайгър се втурна вътре.

— Слейд? Имаме проблем!

Младият мъж се взря в новодошлия. Те бяха станали добри приятели, след като ги освободиха от лабораториите. Заедно с други мъже от Новите видове, двамата бяха живели в една стая на отдалечения мотел, в течение на месец, докато чакаха да бъде отворен Хоумленд.

— Какъв?

— Липсват мъже.

— Колко? — Слейд остави телефона, сграбчи радиостанцията и бързо се изправи.

— Четиринадесет, изчезнали са и два товарни автомобила. Броим хората на всеки час, точно както си наредил. Те липсват след последното преброяване. Обадох се и на двете порти — не са напускали територията. Все още са някъде тук.

— Кучи синове! — изръмжа Слейд. — Внимание! — извика по радиостанцията си и се втурна към вратата. — Имаме четиринадесет мъже и два пикапа в неизвестност. Намерете ги бързо! — Той се устреми към един от джиповете, следван по петите от Тайгър. — Къде мислиш, че може да са отишли?

— Не знам. — Тайгър скочи на пътническата седалка. — Но ще ги намерим.

— Слейд? — обади се глас от радиостанциите им.

— Той е с мен — рече Тайгър по своята. — Какво има?

— Преди двадесет минути двата автомобила са минали покрай един от охраната. Отправили са се към дивата зона. Не са били спрени, тъй като има планиран екип за електрическата система на стената. Направихме двойна проверка, но още никой не е изпращал група на мястото. Тези, които са забелязани, не би трябвало да бъдат там без придружаващи ги наши офицери. Човешката охрана не е била наясно с тази разпоредба.

— По дяволите! — оголи зъби Слейд. — Триша е там.

Тайгър изстена.

— Защо? Мястото не е безопасно. Да не си полудял? Мисля, че решихме да я настаниш на последния етаж на хотела, където достъпът е ограничен.

— Плановете се промениха.

— Има ли причина за това? Хора нямат работа в онзи район. Нашите мъже белязаха своята територия и няма да я посрещнат добре, въпреки че е жена.

Слейд се поколеба.

— Може и така да се каже.

— Какво прави тя там? На човеците е забранено да пристъпват в дивата зона. Как успя да уговориш Видовете да я пуснат на територията им? Те владеят това място и веднага ще я подушат.

— Триша носи моето дете. Тя живее в хижа шест.

— Дете? — ахна Тайгър.

Слейд кимна, натисна газта и завъртя рязко волана.

— Бременна е от мен. Джъстис я изпрати тук, за да я скрие от хората, докато е в това състояние. Много малко от нашите знаят.

— Бре, да му се не види! — Тайгър беше смаян. — Значи ще ставаш татко. Мамка му! Успял си да я забремениш! Какво е направила, за да се случи?

— Беше по естествения начин.

— По дяволите! — Тайгър изръмжа отново. — Значи можем да заплождаме? Някой трябваше да ни осведоми за това. Предполагам, ще е най-добре да отменя срещата си с архитектката. Убеден съм, че не искам да бъда татко. Животът ми и така е достатъчно труден, за да нося отговорност за собствена половинка и дете. — Той поклати глава. — Не се интересувам.

Слейд му хвърли изненадан поглед.

— Не знаех, че имаш влечение към човешките жени. Нали ги намираще за прекалено крехки.

— Да, но някои от тях мислят, че съм доста сладък. Какво да правя като съм готин пич? Реших да се пробвам. Те са твърде деликатни, но може да се окаже забавно да имам някоя, един или два пъти.

— По-добре липсващите мъже да не се намират близо до Триша. Искam нея и детето ни. Къде са тези копелета и какво ли правят?

— Не знам. — Тайгър разкопча кобура, за да има лесен достъп до пистолета си, ако се наложи. — Но ще ги открием. — Той се изправи в джипа, стиснал рамката на предното стъкло. — Ти карай, аз ще душа. Заедно ще ги намерим по-бързо.

— Първо ще отидем да проверим Триша. Имаме достатъчно хора, които да търсят тези задници. Трябва непременно да се уверя, че тя е в безопасност.

— Напълно те разбирам. Все пак ще душа, докато пътуваме. Ако хвана миризмата им, ще се обадя по радиостанцията.

— Триша! — извика Брас.

Младата жена подскочи и почти се подхлъзна на мократа вана. Завъртя кранчетата на душа и спря водата. Някой отвори със замах вратата и тя се трясна в стената. Изненадана и гола, Триша ахна, когато Брас рязко дръпна завесата. Той протегна ръка и измъкна жената от ваната.

— Насам идват хора. — Пусна я и ѝ набута дрехите в ръцете. — Бързо се обличай! — Без да ѝ обръща внимание, Брас я избута в края на банята, за да погледне през малкия прозорец.

Триша се опита да пренебрегне факта, че стои мокра и гола в тясното помещение с него. Взе тениската и бързо я облече през главата. Материята залепна за влажната ѝ кожа. Страхът я караше да мълчи и да не протестира срещу нашествието в личното ѝ пространство. Изглежда мъжът не забелязваше, че е гола... освен нареждането му бързо да се облече.

— Какво става? — Нахлузи памучните шорти. — Защо има хора вътре в дивата зона? Сигурен ли си, че идват насам? Тук не е ли забранено за тях?

— Видях да приближават два пикапа с много мъже в тях.

Той скочи и сграбчи Триша за ръката. Докато я дърпаше към хола, тя успя да напъха тениската в шортите.

Муун и Харли бяха започнали да барикадират входната врата и изглеждаха много ядосани. Брас огледа за секунди стаята и повлече младата жена към камината. Той посегна, хвана металната решетка, която стоеше отпред и я избута настрани.

— Влизай вътре!

Тя се вторачи в черните опушени стени.

— Защо? Много е мръсно тук.

— Камината е изградена от камък и хоросан. Вкарай си задника вътре, веднага! Куршумите не могат да минат през стените й, това е най-доброто място, където ми идва на ум, да те скрия. Боя се, че вече е твърде късно да бягаме. Хората ще ни забележат и ще ни погнат с пикапите. Твоята защита и тази на бебето са приоритет за нас. Влез тук и се свий на кълбо!

Триша се наведе и се промъкна в тясното пространство. Не се почувства добре, но седна в пепелта и притисна плътно колене до гърдите си. Сведе чело и обгърна краката си. Не можеше да вдигне глава, без да се удари в комина — камината не бе достатъчно висока. С нарастващ страх наблюдаваше какво става около нея, тримата мъже се подготвяха за най-лошото.

Заедно с дивана, пред вратата бе избутан и кедров сандък. За по-голяма сигурност Муун прибави към тях и тежката маса. Харли пък изтича до кухненската маса, обърна я с плоскостта надолу. Счупи краката й със силните си ръце и с обутите си в ботуши крака. Вдигна тежката плътна дървесина и се завтече към прозореца, в близост до вратата. Постави я отпред пред стъклото, така че отгоре останаха само няколко сантиметра, откъдето проникваше слънчева светлина. Бутна отпред кушетката, за да държи плоскостта.

Брас се втурна в кухнята, изтръгна хладилника от нишата, в която бе поставен, и го избута към задната врата. Той блокира напълно целия отвор и се върна за печката.

— Газовите тръби — извика му Триша.

Брас замръзна и се взря в нея.

— Благодаря. Нямахте да се сетя. — Наведе се зад уреда за няколко секунди, изключи газта и прекъсна инсталацията, преди да

издърпа печката далеч от стената. Избути я до хладилника.

— На горния етаж трябва да е по-безопасно — извика Муун. — Около него няма нищо достатъчно високо, по което да се изкачат до там. А и те не могат да скачат като котките и приматите.

— Нямам сигнал — изруга злобно Харли, стиснал в ръка клетъчния си телефон.

— В някои части на хижата се губи — информира го Брас. — Аз трябваше да обикалям доста, докато се намеря обхват. Опитай в подножието на стълбите, там като че ли е най-силен.

Нещо се счупи в кухнята. Триша видя как Брас разби плота и използва цялата си мощ, за да отчупи част от него и да покрие един от прозорците в помещението. Обърна се, огледа стаята за секунда и бързо се върна в хола.

— Вземи си спортния сак — нареди той на Муун. — Качи се на горния етаж и неутрализирай колко може повече от тях. Упълномощен си да използваш смъртоносна сила. Това е мое право и аз го използвам.

Муун кимна мрачно, обърна глава и се взря в Триша.

— Трябва ли да я взема горе с мен?

— Не. Тук е на по-безопасно място, защитена от заблудени куршуми. А ти ще попаднеш под масиран огън, когато нападнеш терористите. — Брас насочи вниманието си към жената и задържа погледа ѝ. — Без значение какво ще се случи, не мърдай задника си оттук! Разбра ли ме? Ако някой от нас пострада и има нужда от лекар, да не си посмяла да излезеш! Мисли за бебето!

Страх обхвана Триша, когато пикапите дойдоха достатъчно близо, за да може човешкият ѝ слух да долови шума от двигателите. Муун измъкна голям продълговат спортен сак от шкафче, близо до входната врата, и го отвори. Вътре нямаше дрехи. Вместо това, извади оттам две пушки, грабна чантата в ръка и пое нагоре по стълбите.

Харли отиде до своя багаж и младата жена видя как измъкна от него пистолети и боеприпаси. Той погледна към Брас.

— Коя позиция искаш — предната или задната?

— Ще взема задната. Хората изглежда винаги вярват, че могат да ни издебнат отзад. Предполагам, че атаката по протежение на задната страна ще бъде много по-лоша, а аз съм по-добрият стрелец.

— Да — изсумтя Харли. — Ще видим. Обзалагам се, че ще поваля повече терористи от теб.

— Сигурна съм, че те ще загубят — каза Триша, надявайки се да се случи точно така. — Моля ви не убивайте никого, освен ако не е необходимо.

Брас срещна погледа ѝ.

— Два пикапа, пълни с мъже, са нарушили границата на дивата зона. Слейд никога не би ги пратил насам, където си ти. Ако имаха разрешение, щяха да са с усилен ескорт от наши офицери, а Слейд щеше да ни предупреди, за да не попаднеш пред очите им. Следователно, те са тук, за да вредят. Затова си дръж задника там, където е в момента! — Той грабна страничната маса и бутна лампата на пода, стъклото се пръсна на парчета. Премести я пред отвора на камината и блокира младата жена като в капан. — Само да мръднеш от това място и ще ти нашаря задника с колан! — изръмжа към нея Брас. — Разбра ли ме? После няма да можеш да седнеш на него поне седмица.

Потресена, Триша се втренчи в мъжа. Изведнъж, той ѝ се усмихна и ѝ намигна:

— Знам достатъчно за човешките деца и съм наясно, че заплахите действат. — Усмивката му се стопи. — Но това, което казах, го мисля наистина. — Обърна се и се отправи към задната част на хижата.

Младата жена чу изскърцване на спирачки, звукът от двигателите замря и тя разбра, че пикапите са спрели отпред. Тогава долови мъжки гласове. *Това трябва да е някаква грешка. Момчетата просто са възбудени и преиграват. Така трябва да е. Никой не знае, че съм в хижата и никой не идва да нарани мен или моето бебе. Всичко е едно голямо недоразумение...*

— Хей, има ли някое от вас, гадни животни, там вътре? — извика мъжки глас отвън. — Излезте и ни оставете да ви избавим от мизерното ви съществуване.

Чу се смях и Триша се напрегна. *Добре. Явно не е никакво недоразумение. Те са тук, за да вредят.* Мъжете отвън не търсеха лично нея, а който и да е от Новите видове. Тя впери очи в Харли, застанал до предния прозорец, той щеше да поеме първата атака. Мъжът ѝ отвърна със спокоен поглед. Младата жена изтръпна. С всяка секунда ужасът ѝ нарастваше. Молеше се хората просто да си идат. Не желаше Брас или момчетата да пострадат заради нейната безопасност.

— Хайде да вървим да смъкнем някоя и друга животинска кожа — засмя се друг идиот.

— Ще ви убием на място, ако приближите още. Ние сме тежковъоръжени — предупреди достатъчно силно Харли, за да го чуят отвън.

Отговори му дружен мъжки смях.

— Чухте ли това? Едно от животните си мисли, че ще позволим на някое куче или котка да ни прогонят оттук. Разпръснете се и стреляйте по кучия син! Да им покажем кои са господарите!

Избухна стрелба — силна и ужасна. Погледът на Триша се литна към тавана, когато осъзна, че Муун е открил огън. После, уплашена, се взря в Харли, който промуши пистолета в тесния отвор, оставен от кухненската маса, закрила прозореца, и стреля. Младата жена вдигна ръце, за да покрие ушите си. Искаше да ги запуши, за да не слуша изстрелите и виковете на мъжете.

— По дяволите! — изрева Слейд.

— Вече знаем къде са — изплю Тайгър и измъкна радиостанцията си. — Имаме нужда от помощ в дивата зона, хижа шест. В момента там има активна стрелба. Нашите хора са подложени на атака.

Слейд изръмжа на Тайгър:

— Седни!

Това беше всичко, което успя да изкрещи като предупреждение, преди да извие рязко волана и джипът да напусне пътя. Секунда по-късно се наложи още веднъж стремително да завърти кормилото, за да избегне удара в едно дърво. Тайгър изруга, опитваше да се задържи където и да е. Слейд бе изоставил пътя и караше с опасна скорост през гората. Возилото подскачаше силно, пътуването бе ужасяващо, заобикаляха препятствия и се провираха между дърветата. Няколко пъти Тайгър затаи дъх, като си мислеше, че автомобилът няма да се промъкне между дебелиите стволлове. При едно от преминаванията страничното огледало се удари в дървото и се пръсна, а Тайгър чу как боята на вратата се остърга.

— Недей да излизаш на открито, когато пристигнем. Ще се промъкнем зад тях и ще ги изненадаме. Те няма да ни чуят при

всичкия този шум.

— Забрави! Надявам се да ги отдалеча от нея. — Слейд изръмжа думите твърде разярен. Не го интересуваше какво ще се случи, важното бе да стрелят по него, а не по Триша. — Искam ги след мен!

— Те са хора — озъби му се Тайгър. — Не се бият по този начин. Няма да можем да ги отстраним, поне не всичките. Чуй ме! Знам, че си вбесен, но ще направиш така, както ти казах. Не мислиш разумно.

Слейд кимна, осъзнаваше, че приятелят му има право, но не успяваше да разсъждава покрай страха си да не ранят или убият Триша. Бе оставил трезвото мислене още при първия пукот от стрелбата, когато напусна пътя.

— Добре.

Триша видя как Харли трепна, дръпна се рязко назад и сграбчи окървавената си ръка, когато един куршум го улучи. Но не спря да стреля с пистолета. Просто стисна раната за няколко секунди и след това я забрави. Младата жена искаше да му помогне, но знаеше, че би било самоубийство, ако се опиташе да отиде до него.

Изведнъж порой от куршуми удари хижата и надупчи стената до вратата, Харли успя да се хвърли на пода в последния миг. Пропълзля, проклинайки, и се премести на друго място. Изправи се и възобнови стрелбата. Нов залп надупчи стената, когато мъжете отвън отвърнаха на огъня. Картината в рамка, която висеше близо до дивана, се пръсна на парчета.

Триша обърна глава, за да провери Брас, който се бе скрил зад една дебела гредка и стреляше към двора. Очевидно предположението му, че някои от мъжете ще опитат да се промъкнат вътре от задната страна, бе правилно.

Тя чу шум и погледна към кухнята. Плотът, с който Брас бе закрил прозореца, се сгромоляса. Удари мивката и се плъзна по пода. Младата жена забеляза някакво движение и дулото на пистолет се подаде през счупеното стъкло.

— Кухненският прозорец — извика тя.

Брас се хвърли по корем на пода и се плъзна няколко метра напред, докато надникна в кухнята. Изви се на една страна и с пистолет в ръка се прицели. Застреля в главата натрапника, който в

този момент прекриваше през прозореца. Тялото му потръпна, преди да рухне наполовина върху мивката.

Брас се обърна и погледна към жената, после извади празния пълнител и зареди нов. Изправи се на крака и отиде отново на своя пост до подпорната гредка. Погледът му се взря през прозореца, който охраняваше.

— Кажи ми, ако видиш някой друг, Триша — нареди ѝ Брас. — Бъди нащрек. Ти си нашите очи.

Тя кимна безмълвно, но се сети, че той не я гледа.

— Ще прикривам гърба ти. — Гласът ѝ прозвуча колебливо, но тя разбра, че я е чул, тъй като не повтори нареждането си.

Младата жена се втренчи с ужас в тялото, провиснало през прозореца. Кръв се стичаше по шкафа под мивката и образуваше локвичка на пода. Принуди се да не се взира в отвратителната гледка на това, което бе останало от главата му. Фокусира погледа си върху отвора на прозореца. Ако някой го използваше, за да влезе в кухнята, то той щеше да застреля Брас и Харли. А тяхното внимание бе съсредоточено изцяло навън.

Внезапно стрелбата спря и Триша затаи дъх. Боеше се да отмести поглед от прозореца. Животът на мъжете, които се грижеха за нея, зависеше от нейното постоянно наблюдение.

— Те се регрупирват — изръмжа Брас. — Как си, Харли?

— Две попадения, но са само одрасквания, едно на ръката и едно в долната част на крака. Сигурен съм, че ще издържа.

— Муун?

— Все още тук и прекрасно. Шестима раних и двама застрелях. Прикрили са се зад пикапите или се промъкват през гората, за да ни обкръжат. Точно сега са се притаили, вероятно кроят план как да се справят бързо с нас. Не разполагам с добра видимост за стрелба от задната страна. Покривът на верандата ми пречи.

Брас сниши гласа си до шепот.

— Боеприпаси?

— Достатъчно — извика Муун отгоре.

Харли се поколеба.

— Малко.

— Муун? Покрий предната част. — Гласът на Брас остана тих, за да не го чуят мъжете отвън.

— Ясно.

— Харли, ще си разменим позициите, след като попълниш запасите. Удържай задната част, докато реша проблема в кухнята.

Триша видя как Харли закуцука към чантата на пода. Той извади и намуши по джобовете на панталоните си резервни пълнители. Тя с тревога се взря в кървавата следа, която оставаше след него. Искаше й се да се погрижи за раните му. Брас се поколеба на вратата на кухнята, огледа се и приклезна. Стигна до мъртвеца, хвана го за яката и го вкара изцяло в стаята. Отдели секунда и му провери пулса. После избута трупа на мястото, където преди седеше печката, за да не му пречи.

Остана приведен ниско до пода, взе счупения плот, използва го като щит, за да се прикрие, изправи се и тръшна тежкото парче обратно пред прозореца. След това се обърна и огледа помещението. Чу се силен шум, когато сграбчи шкафа с чиниите и го изтръгна от стената. Дървената мебел се състоеше от три секции, захванати заедно, но младият мъж го хвърли върху горната част на мивката, все едно изобщо не тежеше. Огледа свършената работа, преди да се завърти и да срещне погледа на Триша.

— Как си? — Брас тръгна към нея.

— Добре съм. Може ли да погледна Харли? Той губи много кръв.

— Остани на мястото си! — Проследи кървавата диря, вдигна поглед към приятеля си, който стоеше до задния прозорец, и се намръщи.

— Харли? Иди при Триша. — И извърна очи обратно към нея: — Можеш да се погрижиш за него, без да мърдаш задника си оттам. Остани си на мястото.

Брас се отправи да заеме позицията му, а Харли доуцука до лекарката. Тя бутна настрана масата и се съсредоточи върху кървящата рана. Бяха го ударили точно под коляното от външната страна на крака. Пръстите й трепереха, когато хвана плата на панталона там, където бе минал куршумът, и го разкъса, за да види нараненото място. Оловото го бе пернало напречно, но прорезът бе дълбок.

Харли имаше нож, завързан към бедрото му. Тя погледна първо към него, преди да срещне погледа на мъжа. Той я наблюдаваше мълчаливо.

— Дай ми ножа си, моля те.

Мъжът не се поколеба, подаде ѝ го с дръжката напред. Тя огледа себе си и осъзна, че не е облечена с много дрехи. Тогава хвана подгъва на тениската си и започна да я реже. Отрязва цялата долна част на ивица, широка около десетина сантиметра, и му върна ножа обратно, подавайки му го с дръжката към него. Той незабавно го прибра.

— Щях да стрелям по Муун, ако знаех, че ще разрежеш дрехата си, за да превържеш някой от нас.

— Чух те — извика Муун отгоре.

Триша се засмя, докато увиваше лентата стегнато около крака му.

— Това би трябвало да забави кървенето, но раната се нуждае от шевове.

— Сега кракът ми се чувства много по-добре.

— Дай да ти видя ръката.

Харли приседна и обърна огромното си тяло, за да ѝ предостави рамото си. Младата жена бързо разкъса тънката материя на ризата, за да огледа раната. Плътта представляваше кървава каша. Поколеба си.

— Трябва да опипам мястото, за да разбере колко дълбока е раната, но ще боли.

Той кимна, без да поглежда към нея.

— Ние притежаваме огромна търпимост към болка. Давай!

Въпреки че ненавиждаше това, което прави, Триша прокара пръсти по разкъсната рана, която кървеше зле, и веднага докосна нещо. *По дяволите!*

— Напипах куршума. Нали каза, че е само одраскване.

— Понякога лъжа.

След като установи, че не е заседнал дълбоко, Триша използва върха на пръстите си и извади сплескания метален къс. Бе доволна, че оловото е минало най-напред през стената на хижата, преди да удари Харли. Дървената преграда го бе забавила достатъчно, за да не може парчето метал да мине през тялото му. Страхуваше се да не би да е разкъсан някой голям кръвоносен съд, като гледаше какво количеството кръв се стичаше по ръката му. Трябваше на всяка цена да спре кървенето, но беше наясно, че мъжът няма да легне и да се остави да се погрижи за раната му, докато дойде помощ.

Имаше възможност да обгори раната, но бързо отхвърли тази идея. Поиска отново ножа му и отрязва пак от тениската си, докато

платът остана малко под гърдите ѝ. Стисна зъби, мразейки се, че умишлено ще му причини болка.

— Ще запуша раната, като натъпча вътре парче плат, после ще я пристегна отгоре. Натискът на материята ще спре или значително ще забави кървенето, но много ще боли.

— Направи го, но побързай, Триша. Трябва да съм на крака. Всеки момент ще подновят стрелбата. Те няма да си отидат просто така, както на нас ни се иска.

Младата лекарка направи тампон от плата и го напъха в дупката. Действието ѝ бе крайно, но тя нямаше друг избор. Изчака малко, за да разбере, дали парчето ще почервенеет и когато видя, че кървенето намаля, направи стегната превръзка. След това отново изчака няколко дълги секунди, но тъканта остана суха.

— Опитай се да държиш тази ръка неподвижно, колкото може по-дълго. Това не е най-правилното решение, а извънредна мярка.

Той кимна, стана и бутна масата пред нея, за да я предпази от заблудени куршуми.

— Благодаря.

Харли се върна на поста си до предната врата, докато Брас все още стоеше до задната стена. Изведнъж и двамата се засмяха.

— Какво е толкова смешно? — Младата жена замени поглед между тях, чудейки се, дали стресът от ситуацията най-накрая им бе повлиял.

Брас въздъхна облекчено, когато се обърна към нея.

— Имаме си компания. Съседите ни идват насам, за да приветстват нашите гости. Подушвам ги.

— Най-малко четирима са — вдиша Харли. — И Валиант е един от тях.

— Нещастници — обади се отгоре Муун. — Сега ще стане интересно.

Тя просто копнееше всичко да свърши. Искаше ѝ се да може да види какво става навън, но внезапно куршумите отново разтърсиха хижата.

— Пълна фронтална атака — изрева Муун. — Те отиват към единия от пикапите.

— Триша! — изкрещя Харли, тичайки към нея. — Махай се от там!

Тя бутна масата и я отмести встрани. Куршуми удариха стената до Брас и той изруга високо. Харли сграбчи внезапно ръката на младата жена, докато тя се мъчеше да се изправи на крака, и я повлече към стълбите, като я прикриваше с тялото си. Куршумите летяха през стаята, минавайки през предната стена и разбитите стъкла.

— Качвай се! — изръмжа ѝ Харли и я пусна в долната част на стълбите.

Тя изтича нагоре и преди да достигне върха, осъзна, че мъжът не я последва. Обърна се и го видя да лежи на пода до първото стъпало. Брас се втурна към падналия си приятел, хвана го с две ръце, метна го през рамо и хукна нагоре.

— Триша, качи се на леглото — извика ѝ Брас и хвърли отпуснатото тяло на Харли върху матрака. — Мини зад него и залегни.

Младата жена чу отчетливия звук на двигател, секунди, преди оглушителна експлозия да изтрещи толкова силно в хижата, че я заболяха ушите. Тя се хвърли на леглото до Харли. Хижата се разтърси, сякаш от земетресение — едно рязко сътресение от движение. Триша изпищя ужасена, когато дървото заскърца и застана. Повечето стъкла на първия етаж се счупиха и посипаха по пода. Сега звукът на мотора се чуваше толкова близо, сякаш беше непосредствено до нея.

— Разрушиха предната стена — изрева Муун.

— Отнесоха я дяволите — озъби се Брас. — Сега пикапът им е паркиран в хола.

Тя видя как Брас зае позиция на върха на стълбището, лягайки по корем. Той започна да стреля по мъжете долу и стрелбата стана толкова оглушителна, че жената закри ушите си. Твърде притеснена за приятеля си, тя не го изпускаше от поглед.

— Дръж главата си долу, Триша — извика към нея Муун.

Двигателят заглъхна и някой изкрещя от първия етаж, когато Брас продължи да стреля. Щом пълнителят му свърши, той извади празния, зареди пълен и само след няколко секунди продължи стрелбата. Муун отвърщаше на вражеския огън от прозореца.

Сърцето на лекарката заблъска. Онези мъже бяха вкарали пикапа в хижата през предната стена. Куршуми раздробиха пода до леглото, откъдето младата жена наблюдаваше как през новообразуваната дупка парчетата олово летяха към тавана. Отгоре заваляха отломки.

Тя се обърна към неподвижното тяло на Харли, хвана го и се прилепи към него, усети нещо топло и влажно под ръката си.

Кръв. Той кърви! Тя отвори очи и шокирана, с ужас се взря в проснатия по гръб Харли. Вдигна дланта си от гърдите му, там, където беше сърцето му, и видя, че цялата бе в кръв.

Около нея бе настанал истински ад — мъжете крещяха, оръжията гърмяха, а в хижата продължаваха да летят куршуми. Триша намрази още повече чувството си за безпомощност, докато се взираше в окървавената си ръка. Знаеше, че ако се надигне, може да я уцелят и тогава нямаше да му бъде от помощ.

Над крясъците и пукотевицата, в хижата, надупчена от куршуми, прозвуча силен рев. Младата жена не беше чувала преди такъв оглушителен вик. Звучеше така, сякаш Валиант беше влязъл в помещението.

ГЛАВА 18

Когато стрелбата престана, Триша усети по лицето ѝ да се стичат горещи сълзи. Чу друг рев, плътно последван от нещо подобно на вълчи вой. Вдигна глава и се загледа в Брас, който се надигаше от пода. Муун стоеше до прозореца, ухилен.

— Трябва да видите това. Долу има около десетина от нашите и те са хванали онези задници. Един кучи син се опитва да избяга от Валиант. Опа. Мислеше си, че може да му се изплъзне. Сега той е един летящ... ох. Приличаше на птица, но вече е част от дърво. Е, поне беше, докато тялото му не тупна тежко на земята. Сега е мъртъв. — Муун се засмя. — Това би трябвало да боли. Изглежда, последното нещо, запечатано в съзнанието му, е кората на дървото.

Триша с мъка се изправи на колене и погледна надолу към Харли. Осъзнала, че той изобщо не помръдва, посегна веднага към шията му. Ридание се откъсна от гърлото ѝ, когато не напипа никакъв пулс. Трескаво сграбчи и разкъса ризата му, за да разгледа зейналата рана в лявата част на гърдите.

— О, не — изпъшка Брас.

Младата лекарка бързо се размърда. Щеше да ѝ е трудно да действа върху мекия матрак, но застана до Харли и наклони главата му назад, за да отвори дихателните пътища. Наведе се над него, с едната си ръка стисна носа му, а с другата обхвана брадичката му и постави устата си върху неговата, за да започне обдишване. Вдуха въздух в устата му, отмести поглед да види дали се повдига гръдният му кош и седна. Премести ръцете си върху гърдите му, над раната. Започна да прави ритмични притискания, като броеше наум.

— Триша? — Това беше гласът на Слейд някъде от много близо.

— Обадете се за помощ! — Тя пое дълбоко дъх и издиша в устата на Харли, като отново вкара въздух в дробовете му. После направи нова серия притискания на гръдния му кош. — На медицинския хеликоптер. И в най-близкия травматологичен център. Побързайте!

— Триша? — Слейд беше много близо, сякаш почти до леглото, зад гърба ѝ. — Той си отиде.

Младата жена отново вдуха въздух в белите дробове на Харли.

— Не! — не се предаваше тя. Той беше използвал тялото си, за да я прикрие, докато стигне до стълбите. Беше я защитил от куршумите — нея и бебето. Нямаше начин да се откаже от него. Преди беше спасявала пациенти и с по-лоши рани. Продължи да му прави изкуствено дишане и сърдечен масаж, докато не провери пулса и се срина с облекчение. — Има сърдечна дейност.

Вгледа се в лицето му, за да се увери, че той продължава да диша. Успокои се, когато мъжът си пое сам дъх и после още веднъж. Пулсът му беше слаб, но го имаше.

Триша огледа гърдите му и откри, че през раната се засмуква въздух, което ѝ подсказа, че белият му дроб е пробит.

— Някой да ми даде нещо найлоново, веднага! Нещо подобно на торба. Бързо! Белият му дроб ще изпадне в колапс.

Някой ѝ подаде нова, сгъната торба за боклук и лекарката се захвана за работа, докато Харли все още дишаше сам. Продължи със сърдечния масаж, като внимаваше да не оказва много голям натиск до раненото място, тъй като се страхуваше пострадалият бял дроб да не спре отново дейността си. Стори ѝ се, че мина цяла вечност, откакто бе коленичила до мъжа, когато най-накрая чу хеликоптера.

Една ръка обгърна кръста ѝ.

— Помощта е тук. Не трябва да те виждат, док. Никой не трябва. Пусни го. Муун ще заеме твоето място. — Слейд я прегърна, докато ѝ говореше тихо в ухото. — Хайде, сладурче. Ти направи всичко, което можеше. Екипажът на хеликоптера не е от наши, а от ваши хора. Ако останеш тук, ще има твърде много въпроси.

— Изведи я през задния прозорец — нареди шепнешком Брас.

Триша извърна глава и се взря в Слейд.

— Аз съм лекар на Новите видове и той има нужда от мен.

Слейд я прегърна и притисна по-силно до себе си.

— Помисли за бебето, Триша. Медиците ще направят всичко възможно за него. — Взе я на ръце, вдигна я от кревата и забърза към задния прозорец.

Брас изрита остатъците от стъклото. Куршумите го бяха разбили, но бяха останали парчета с остри назъбени краища. Той прекрачи пръв

през отвора, стъпи на покрива на верандата и изчезна зад ръба. Слейд обърна в люлката на ръцете си младата жена, притисна я силно към себе си и се наведе. С трудност се провряха през дупката и излязоха на покрива. Пристъпи до ръба и надникна долу.

— Харли има нужда от мен. Пусни ме, Слейд! — трескаво се размърда тя, в опит да види леглото, и зърна своя приятел, лежащ все още неподвижно, с Муун, надвесен над него. — Моля те! Аз съм лекар!

Слейд изглежда не ѝ обърна внимание, тъй като разговаряше с някого долу.

— Можеш ли да я хванеш?

— Мога — изръмжа Валиант. — Хвърли я!

Да ме хвърли? Очите на Триша се разшириха, докато наблюдаваше половинката си, най-после извадена от състоянието си на неистова необходимост да наблюдава как се справя Харли. Мрачното изражение на Слейд не я успокои.

— Спри да се въртиш, сладурче! — Отдалечи я от тялото си, провеси я над ръба на покрива на верандата и я пусна.

Триша изпита ужаса на падането и изсумтя, когато две силни ръце я хванаха за горната част на гърба и под коленете. Слейд я беше пуснал от седем метра височина право в ръцете на Валиант. Шокирана, се втренчи в свирепия Нов вид. Той се обърна към гората, като я притискаше близо до огромните си гърди. Завладя я силна паника, когато хукна с нея на ръце.

Навлязоха в най-гъстата част на гората, далеч от хижата, но мъжът продължи напред.

— Вече се отдалечихме достатъчно — заяви Брас, който ги бе последвал.

— Върни ме обратно — настоя Триша. — Трябва да помогна на Харли. Мога да правя неща, които медикът по време на полета няма да е в състояние да свърши. — Все още долавяше звука на хеликоптера. Вероятно щеше да им бъде трудно да го стабилизират, а тя нямаше представа къде се намира най-близкият травматологичен център. — Той се нуждае от наблюдение и...

— Млъкни! — озъби ѝ се Валиант.

Страхът ѝ надделя над възмущението, че ѝ отнеха пациента. Тя затвори уста, а мъжът, стиснал я здраво в яките си ръце, продължи да

се отдалечава от хижата.

Най-накрая Валиант забави ход и погледна намръщено Триша.

— Трябва да ядеш. — Извърна глава, оглеждайки околността.

Младата жена се развълнува, когато видя Слейд да излиза от гората зад тях. Той им се усмихна.

— Чисто бягство. — Приблужи до Валиант и разтвори ръце. — Аз ще я взема. Благодаря ти.

Триша срещна погледа му.

— Харли се нуждае...

— Хората го поеха вече и няма защо да се връщаш там. — Тъмните му очи се присвиха. — Можеш да продължаваш да спориш с мен, но това няма да промени нищо. Ти го спаси, сега зависи само от тях той да оцелее. Нашият приоритет сте ти и бебето. Харли знаеше, че ще бъде опасно, когато прие работата и се съгласи с рисковете.

Сълзи потекоха по бузите ѝ. Искаше да възрази, но когато слабият звук на хеликоптера съвсем заглъхна, осъзна, че вече са го качили и го откарват надалеч. Не можеше да направи нищо повече за него. Оставаше ѝ само да се надява, че медиците в екипажа са отлични и че белите му дробове няма да откажат. И че сърцето му няма да спре отново. Стотици други неща, които можеха да се объркат минаха през главата ѝ, но тя ги избута назад. Не беше в състояние да направи нищо повече за него и мисли от сорта на „какво ще стане, ако“, нямаше да доведат до нищо хубаво. Тя беше професионалист и знаеше, че трябва да ги забрави и да чака новини от болницата.

Валиант я прехвърли в ръцете на половинката ѝ.

— Онези мъже унищожиха всичко вътре в къщата ми — гневно изръмжа свирепият Нов вид. — Бях на лов, но ги подуших. Когато пристигнах у дома, те вече бяха изчезнали. Последвах ги по миризмата.

— Съжалявам. — Слейд го наблюдаваше. — Благодаря ти за помощта.

— Тя е една от нашите.

Младият мъж кимна:

— По-точно, моя.

Валиант повдигна вежди.

— Сега придобиват смисъл твоите заплахи, че ще ме убиеш, ако я докосна. Трябва да я храниш повече. Прекалено е кльошава. Щом си

решил да се чифтосваш с човешка жена, да беше избрал някоя по-яка. На тази мога да усетя всичките й кости.

— Не съм кльоцава — протестира Триша, бършейки с една ръка лицето си. Тя изсумтя и гневът й нарасна — може би от стреса и травмата — но се чувстваше обидена. — Преди да забременея, се наложи да отслабна с пет килограма. Но по принцип, ям много. Караш ме да се чувствам така, все едно не се грижа за себе си. Здрава съм, така че мога да си позволя да свалям излишни килограми.

Слейд се покашля.

— Така ли? От къде? аз съм пристрастен към гърдите ти и обичам задника ти — така стоят нещата.

— Знаеш ли, че ще ставам все по-пълна, направо огромна, в рамките на няколко месеца?

Слейд кимна.

— Нямам търпение да те видя дебела.

— Няма да бъда дебела — каза тя разпалено. — Бременна не значи дебела.

— Къде ще я заведем. — Брас се приближи.

— Може да я отведем в моя дом. — Валиант въздъхна. — Само за един ден. — Стрелна с предупреждение Слейд: — Само за един!

— Благодаря. Къщата ти е най-близкото място, където можем да я скрием, преди да се мръкне. Искам да я преместя у дома незабелязано. Точно сега, там е една каша, след всичко, което се случи. Но след няколко часа ще е спокойно. — Слейд я намести в прегръдката на ръцете си. — Искам я бързо на закрито.

Валиант кимна.

— Много добре. Да вървим.

— Може да ме пуснеш — информира го Триша.

Той поклати глава.

— Боса си. Просто увий ръце около врата ми и се отпусни. — Изведнъж се ухили. — Освен ако не искаш да те кача пак на гърба си.

Тя го прегърна през врата, спомняйки си за времето след катастрофата с джипа, когато мускулите на бедрата я боляха дни наред, от непрекъснатото вкопчване в него.

Валиант поведе, Слейд тръгна след него, Брас остана последен.

— Къде е Муун? — Триша извърна глава да го потърси, но никъде не го видя. — Добре ли е? Нали не е ранен?

— Невредим е. Реши да остане с Харли — отговори Брас. — Ще го пази, докато се намира в човешката болница.

— Някой ще ни съобщи ли как се справя Харли? — Триша срещна погледа на Слейд. — Моля те! Ще се тревожа, докато не чуя какво става с него.

Той кимна.

— Ще ти кажа веднага след като имам новини за състоянието му.

— Благодаря ти.

Тя знаеше, че ще удържи на думата си.

Валиант живееше в голяма двуетажна къща. Триша изненадано се втренчи в нея. Това беше една стара викторианска сграда в доста добра форма. Някой я беше възстановил с много любов, освен ако не бе построена така, че да имитира стара сграда. Но така или иначе, изглеждаше автентична и внушителна.

— Тази земя принадлежеше към стария курорт и ние я купихме — обясни Слейд. — Тук живееше една възрастна жена, чийто син е починал. Тя беше съвсем сама и не толкова добре със здравето. Сега е в центъра за пенсионери, където персоналът се грижи двадесет и четири часа в денонощието за нея. Успяхме да купим много имоти в района около курорта. Платихме почти два пъти повече от пазарната им цена, за да направим собствениците щастливи.

Валиант изкачи широките стъпала на верандата. Двойната входна врата бе счупена и Триша потръпна. Стъклописът на едното крило беше разбит и тя знаеше, че ще бъде невъзможно да се замени. Брас избута с крак стъклените парчета настрана, докато Валиант ги въвеждаше в дома си.

Тя се загледа в красивата дървена дограма на антрето и ръчно резбованите перила на стълбището, което водеше към втория етаж. Съмненията ѝ, относно реалната възраст на сградата, изчезнаха. Красивата ръчна изработка блестеше, направена с любов и гордост. Подобни вече не съществуваха, с изключение у най-богатите. Валиант ги преведе през двукрила врата в голям хол. Младата жена се втренчи с ужас.

— Нападателят разбиха голяма част от къщата — изръмжа той. Отиде до преобърнатия диван и го изправи на краката му. — Сложи я

тук. Тримата трябва да сме в състояние да я пооправим малко.

— Съжалявам — каза му искрено Слейд. — Ние ще ти помогнем да възстановиш това, което е било унищожено. — Нежно постави Триша на дивана и се отдалечи.

Тя наблюдаваше притихнала, докато тримата мъже изправяха мебелите. Добре, че никой не беше нарязал с нож антиките. Накрая оставиха Валиант да помете. Не им отне много време да почистят.

— Може ли да използвам телефона ти? — попита Слейд.

— Има един в кухнята, който не е повреден. Използвай него.

Слейд излезе. Брас отиде да изхвърли боклука. Валиант изучаваше Триша, докато тя го наблюдаваше.

— Видях какво направи за Харли. Чух те да казваш, че си лекар. Младата жена кимна.

— Аз работя в Хоумленд.

— Някога да си работила за Мерикул Индъстрис? — Гневът превърна екзотичните му котешки очи в страховити.

— Не. Никога не бях виждала Новите видове, преди да ви освободят. Слейд бе транспортиран в спешното отделение, в което работех, директно от лабораторията за тестване, от която е бил спасен.

Мъжът се отпусна.

— Изглеждаш твърде млада, за да бъдеш лекар.

— Влязох в медицинското училище на четиринадесет. Винаги съм била един вид високоинтелигентна.

— Наистина ли работиш в Хоумленд?

— Да.

Валиант се усмихна, всички следи от гнева му изчезнаха.

— Ти харесваш Слейд? Той е малко груб.

Тя се засмя.

— Е, и той си има своите моменти.

— Чух, че някои от нашите жени живеят в Хоумленд. Грижиш ли се и за тях също?

— Когато имат нужда от мен.

— Ще ми направиш ли една услуга, когато се върнеш там?

— Да. — Тя се съгласи незабавно. Беше помогнал да спасят живота ѝ.

Златистите му котешки очи се присвиха.

— Не желаеш ли да знаеш какво ще поискам от теб, преди да се съгласиш?

— Ти помогна за спасяването ми и аз съм ти задължена. Какво искаш от мен?

Мъжът се поколеба.

— Искam половинка. Ще говориш ли с жените, да видим дали някоя ще се заинтересува. Чувствам се самотен тук. Искam голяма и силна жена. Предпочитам някоя от котешкия вид, няма да бъде придирчив, стига да е издържлива. — Той замълча. — Повечето от Новите видове се страхуват от мен. Нашите жени не се плашат лесно, тъй като са израснали в лабораториите. Веднъж, докато бях окован, ми доведоха котешка женска да я заплождам и тя не се разкрещя при вида ми и не помоли хората, които я доведоха в килията ми, да я изведат. Всички останали се отказаха от мен. Приматите бяха особено ужасени, когато ме видяха.

Триша трябваше да преглътне и да си напомни да държи устата си затворена. Той искаше тя да му намери приятелка! Отново преглътна.

— Мога да говоря с тях. Има повече от дузина жени от Новите видове, които живеят в общежитието на Хоумленд. Не съм сигурна колко от тях са котки, но съм виждала някои.

Той кимна.

— Чух това. Поговори с тях за мен и им кажи, че аз не съм толкова страшен, колкото изглеждам. — Изведнъж се изправи. — Гладна ли си?

— Малко.

— Ще ти донеса вкусна храна. Бременните жени трябва да се хранят редовно и то по-често от всички други. Много си слаба — каза и излезе от стаята.

Триша обгърна кръста си с ръце и превъртя разговора им през ума си още веднъж. Валиант беше огромен мъж. Ако някой я вкараше в килия и я помолеше да прави с него секс, най-вероятно и тя би се побъркала.

Поклати невярващо глава. Той бе хубав, когато бе спокоен и не ръмжеше. Може би някоя от Новите видове щеше да се заинтересува от него, но не завиждаше на тази жена. Мъжът изглеждаше прекалено голям и свиреп. Тя не вярваше, че той ще нарани някого. Но само

гневният му вид, когато изгубеше самообладание, бе достатъчен, за да изплаши до смърт всеки, който излезеше насреща му.

Слейд се върна сам и седна до нея на дивана.

— Говорих с Муун. Харли е стигнал до операционната и все още се държи. Всички мъже, които ви атакуваха, са заловени. Повечето от нападателите са мъртви, но тримата оцелели ще бъдат предадени на човешките власти и ще бъдат разпитани. — Той се вгледа в нея. — Как се справяш, сладурче? Откакто започна да се занимаваш с моя народ, не си имала много скучни моменти, нали?

Тя се поколеба.

— Когато те срещнах за първи път, не работех за Новите видове. Ти ме накара да стана достатъчно любопитна, за да поискам да изпратя автобиографията си на Джъстис. Затова обвинявам само теб.

Слейд се усмихна.

— Наистина ли?

— Да.

— Човек би си помислил точно обратното. Аз те сграбчих, когато се събудих и те вмъкнах в леглото си. Притиснах те под мен и ти казах какво смятам да направя с теб.

Триша усети как топлина заля бузите ѝ.

— Да, добре. Може би това е, което ме интересува.

Усмивката му се разшири и той посегна към нея. Дланта му се плъзна по крака ѝ и разтри бедрото ѝ.

— Хареса ли ти? Знам, че бях решен да те имам под мен в продължение на дни.

— Точно това ме държеше будна по цели нощи — чудех се как щеше да бъде, ако имаше тази възможност.

Той приближи още към нея.

— Аз все още не съм имал възможност да направя това, което желях, сладурче. Искам да прекарам дни наред върху теб.

— Няма да я заковеш на дивана ми — изръмжа Валиант.

Слейд отскочи назад и ръката му пусна Триша. Той се усмихна на Валиант.

— Извинявай. Не те чух да влизаш в стаята.

— Беше твърде съсредоточен върху жената. — Подаде на Триша сода и кексче с банан и орехи. — Изумявам се колко нежен си станал,

след като ни освободиха. Едно време не даваше на никой да те доближи, ако не го познаваше добре.

— Едно време бяхме приковани към стената и спяхме на постелки на пода. Едно време бяхме затворници. Това приключи.

Валиант кимна.

— Абсолютно вярно.

— Трябва да отида да се справя с последиците от нападението.

— Слейд погледна напрегнато Валиант. — Нали може да я оставя с Брас тук, при теб?

— Добре, но не забравяй обещанието си, че ще я вземеш от дома ми тази вечер.

Младият мъж се изправи, погледът му срещна нейния.

— Тук си в безопасност. Ще се върна след няколко часа, когато слънцето залезе. Ще те отведе в дома ми. Почини си сега.

— Добре. Връщай се бързо.

Той се усмихна.

— Ще го направя. Ще дойда за теб скоро.

Триша изтръпна. Беше го чула да произнася същите думи и преди, когато не се върна при нея. Вместо това, беше приел работата в Резервата, за да избяга далеч. Проследи го с поглед и ѝ стана ясно, че трябва да се научи да му се доверява, иначе всеки път щеше да се страхува, когато се отдалечеше от нея. Не искаше да живее по този начин.

— Не ме гледай така страхливо. С мен си в безопасност. Твърде си слаба, за да предизвикаш сексуалния ми интерес, а и Слейд те е белязал. Освен това, съм прекалено ядосан заради разрушаването на дома ми, за да мога да се възбудя от съблазнителния ти женски аромат. Той ще се върне за теб — изръмжа Валиант ниско. — Знае, че ще му скритам задника, ако допусне близо до мен човек, за повече от един ден. Имам още малко за почистване. Отпусни се. Поспи. Само не излизай. До входната врата има баня, в случай че се нуждаеш. Нападателяте, които съсипаха къщата ми, не са сторили нищо на това помещение. Брас ще ми помогне за останалото.

— Аз, какво? — Приятелят ѝ застана на прага.

Валиант кимна.

— Аз съм по-едър от теб и казах, че ще ми помогнеш.

— Устройва ме. — Брас намигна на Триша. — Отивам да помогна на голямата котка да почисти.

— Аз ще остана тук да си почивам и няма да участвам — подразни го тя.

Младият мъж се засмя, обърна се и последва Валиант, който излезе от хола. Триша изяде кексчето и легна на удобния диван. Чак тогава осъзна, че ръцете ѝ бяха още кървави от раните на Харли. Толкова бе обезумяла от случилото се, че дори не ги забеляза.

Загледа се в засъхналата кръв, като се бореше с желанието си да повърне. Стана и отиде да потърси банята, като знаеше, че битката е загубена. Стомахът ѝ се разбунтува и тя едва успя да стигне навреме, преди да изхвърли закуската. Десет минути по-късно се просна на дивана. Изтощението ѝ помогна да заспи бързо.

— Радвам се да го чуя. — Слейд затвори телефона, погледна в очите Тайгър и си пое дълбоко въздух. — Харли е преживял операцията. Джъстис е изпратил човешки екип, който да замести Муун. Те ще го пазят с още няколко от нашите хора. Той е в безопасност.

— Чухме се с властите. Те искат разрешение да отидат на местопроизшествието, но в момента Джъстис го оглежда с помощта на Фюри. Не можем да позволим на хората да отидат в дивата зона. Изпратих един от нашите мъже да прибере вещите на лекарката. Там не трябва да има никакви следи от нея, в случай че полицията успее да уговори Джъстис, да ги допусне до мястото на нападението.

— Благодаря. — Слейд се облегна назад в стола си. Вдигна ръка и прекара пръсти през косата си. — Можех да я загубя. Отново.

— Но не стана. Ето защо не ти завиждам за това, че е човек.

— Един прекрасен ден ще срещнеш някоя, на която няма да можеш да устоиш.

— Не ме заплашвай — изгледа го Тайгър.

Усмивка изви устните на Слейд.

— Не е чак толкова лошо.

— Ще ставаш баща. Ти си предубеден. Твоята жена ти даде едно чудо.

Тази реалност продължаваше да кара сърцето му да препуска лудо.

— Така е. Но тя беше единствена за мен, още преди да науча за бебето, което расте в нея. Щастлив съм, но и се притеснявам. Триша не е от Видовете. Човеците не са толкова жилави като нашите жени. Непрекъснато мисля за нещата, които могат да се объркат.

— Недей. Тя е силна духом, ако не тялом. Това има значение.

— Доста е упорита.

Тайгър изсумтя.

— Трябва да си видиш лицето.

— Какво?

— Нищо. Просто е очевидно, че си дълбоко загрижен за нея. Изглеждаш горд и щастлив. — Тайгър стана и закрачи из офиса. — Те никога няма да ни оставят на спокойствие и да ни позволят да живеем в мир.

Слейд знаеше, че приятелят му говори за човеците, които ги мразеха.

— Така е, но можем да се надяваме. Казвали са ми, че хората се страхуват от това, което не разбират. Вероятно, с течение на времето, те ще научат повече за нас и ще видят, че не сме им врагове. Дори отделихме живота си, в по-голямата му част, от тях, за да ги уверим, че са в безопасност. Много се страхуват, че сме неуравновесени или че ще ги нападнем, без да ни провокират.

— Може би в това е проблемът. Създаването на наша собствена среда за живот не е най-добрият начин да ни приемат.

— Не знам, но помисли за всички животи, които ще бъдат отнети, ако можеха да ни атакуват и да ни унищожават един по един. Навярно не е най-добрият начин да ги накараме да ни приемат, но е най-добрият за нас да оцелеем. Все още не изглеждат готови да ни бъдат съседни. Поне не всички. Необходимо е време, за да се научим да живеем съвместно. Някои от Видовете, пък мразят хората. Това беше причината за създаването на Резервата — въздъхна дълбоко Тайгър.

— Радвам се, че не съм на мястото на Джъстис. Моята работа е да завърша строежа на Резервата и да го превърна в убежище за народа ни. Също така и защитата на Триша. Всичко това е много повече отколкото мога да поема засега. Достатъчно ми е трудно да се справям с нашите хора, че да мисля и за човеците.

— Ще се наложи отново да засилим мерките за сигурност. Не знам как ще го направим. Мъжете ни са претоварени и вече уморени. Залети сме от хора, които може да са тук не само заради строителството. Онези, които нападناха хижата, специално са заели работните места, за да имат възможност да убият някои от нас. Джъстис ще прати смяна за част от хората, за да им даде почивка. Ще бъда доволен, когато това място започне да функционира и затворим вратите за достъпа на човешките.

— Няма да продължи дълго.

— Знам. — Тайгър се облегна на стената. — Благодарен съм, че твоята лекарка не пострада и беше в състояние да спаси Харли. Беше невероятно. Ако я беше загубил, това щеше да те съсипе, а всички ние щяхме да страдаме, ако той беше умрял. И къде си ти в цялата твоя теория, че си заплаха за нея? Все още ли смяташ, че като е с теб, животът ѝ е в по-голяма опасност?

— Разбрах, че тя е в опасност, независимо дали съм част от живота ѝ, или не. Тя сама е избрала да работи с нас. И е предана. Много съм щастлив, че реши да ми даде втори шанс. Няма да я разочаровам отново.

— Знам, че няма да го направиш. — Усмивка цъфна на лицето на Тайгър. — Предполагал ли си някога, че целият ти живот ще се върти около човек? Или жена, както е в дадения случай?

— Не — ухили се Слейд. — Но този път съм радостен, че не съм бил прав. Изненадата, че животът ми пое по този път, е голяма.

— Да не вземеш да прехвърлиш сега цялата работа на мен — изръмжа Тайгър. — Знам, че няма да поискаш да се отделиш от нея, но Брас си върши много добре работата да я защитава, а аз няма да мога да завърша строителството на Резервата без теб. Ние сме екип. Можеш да защитаваш нея и нашия народ.

Слейд кимна.

— Обезопасяването на Резервата ще осигури нейната защита. Сега това е едно и също нещо.

ГЛАВА 19

— Док?

Триша не трябваше да поглежда, за да разбере, че Слейд е този, който потърка ръката ѝ. Тя отвори очи и се усмихна.

— Здравсти! Добре ли си подремна?

Младата жена не успя да устои и обхвана лицето му с длани. Този мъж я сгорещяваше по всякакъв начин и само един поглед ѝ бе достатъчен, за да прецени чисто мъжкото му обаяние. Усмивката ѝ стана по-широка.

— Щеше да е по-добре, ако беше спал с мен и двамата бяхме голи.

— Нямах нужда да чуя това — изръмжа Валиант.

— По дяволите — въздъхна Триша. — Не сме сами, нали?

— Не — обади се Брас.

Ръцете ѝ се отдръпнаха от лицето на Слейд.

— Ще седна, ако се преместиш и ми осигуриш необходимото пространство.

Той се отмести, изправи се и протегна ръка, за да ѝ помогне да стане.

— Навън вече стана тъмно.

Тя огледа хола и си спомни, че е в дома на Валиант. Собственикът на къщата седеше на един стол, не много далеч от нея, а Брас се бе изтегнал в едно кресло в ъгъла, опънал дългите си крака. Слейд я издърпа да се изправи.

— Благодаря ти за гостоприемството и за помощта при спасяването ми — обърна се тя към Валиант.

— Бих казал, винаги когато пожелаеш, но все още има много да се върши по дома ми, преди да стане отново годен за живеене. — Усмихна ѝ се широко. — Беше ми приятно да убивам човеци.

Младата жена само примигна.

— Радвам се. — *Какво мога да отговоря на това?* Не беше сигурна. Надяваше се, че е избрала най-остроумния отговор и разбра,

че не е сгрешила, когато видя Валиант развеселен. Обърна глава и погледна Слейд. — Готова съм да тръгваме.

Той настоя да я носи, тъй като тя нямаше обувки, Брас ги последва до паркирания отпред джип. Той отвори задната врата, за да може Слейд да я настани на седалката. Двамата мъже се качиха отпред.

— Трябва да се навеждаш ниско долу, когато минаваме през открити пространства — нареди тихо Слейд. — Щом пристигнем в къщата ми, ще паркирам в гаража. Докато не стигнем до там, не бива да се показваш на прозореца и да гледаш навън. Така никой няма да те види.

— Но...

— Никакво „но“! — изръмжа Брас. — Длъжна си да останеш скрита. Ти ни доверяваш живота си, а двамата сме съгласни, че така е най-сигурно. Никой не трябва да знае къде си.

— Добре — съгласи се тя, прекалено потресена, за да спори. — Някакви новини за Харли?

— Той е в критично състояние, но е силен, издържал е операцията — информира я тихо Слейд. — Муун е уверен, че ще се оправи. Ти го спаси, док.

— Добра работа, Триша. Бях сигурен, че ще умре. — Брас й отправи благодарен поглед. — Щях да бъда опустошен, ако загубех моя приятел. Той е мой брат в сърцето ми.

Младата жена се облегна назад и се отпусна. Беше развълнувана, че приятелят им ще оцелее.

— Харли е жив, а всички ние знаем колко сте издръжливи вие, момчета. — Стомахът й избра точно този момент, за да изкъркори. Тя се засмя. — Умирам от глад.

— Ще те нахраня, когато стигнем в дома на Слейд. — Брас се обърна в седалката, за да продължи да я наблюдава. — Няма да можем веднага да ти дадем дрехи за преобличане. В хижата всичко е унищожено. Информираха ме, че са прибрали вещите ти, но те са повредени или мръсни. Опасявам се, че ще се наложи да облечеш нещо на Слейд, докато ти намерим други или почистим тези.

— Щетите са големи — въздъхна половинката й. — Тайгър изпрати един от нашите да изтегли пикапа от хола. Той и таванският етаж са напълно разрушени. Постройката е нестабилна. Онези задници са вкарали целия пикап през предната част и са съсипали

конструкцията на хижата, според мен. Ще трябва да се събори и да се построи нова.

— Слейд, има ли къде другаде да ме скриете, или ще остана за известно време в дома ти? — Триша се надяваше той да я задържи близо до себе си.

— Ще живееш с мен. Къщата е достатъчно далеч от зоната на хотела и новите сгради, така че няма причина някой да дойде там. Просто не искаме да надничаш през прозорците или да се показваш навън, в случай че се намери някой любопитен. През нощта ще те извеждам на кратки разходки, за да можеш да се разсееш от затворничеството. Ние помним какво е да искаш да бъдеш навън. Когато съм на работа, с теб ще бъде Брас, а и Муун ще се върне през някой от следващите дни. Джъстис скоро ще изпрати хора да го сменят в болницата. Не желаем да вкарваме нови мъже в екипа на охраната ти. Колкото по-малко знаят за твоята бременност, толкова по-добре.

— Но всички мои пазачи ще бъдат от Новите видове, нали? Така че съм в пълна безопасност. От тях няма да изтече никаква информация за бебето.

— Вярно е — съгласи се Брас. — Но Джъстис иска да играе на сигурно. Ти си важна за нас, Триша. Ти си първата наша заплодена жена.

Тя се намръщи, този термин не ѝ хареса.

— Казваш го така, сякаш съм кон.

Брас се обърна напред в седалката и промърмори нещо, което накара другият мъж да се засмее.

— Какво? Не е честно! Знаеш, че не мога да чувам, когато говориш толкова тихо! Хайде, момчета! Бъдете добри с мен!

Слейд се покашля.

— Той каза нещо в смисъл, че с нашите пениси, сравнението ти не беше лошо.

Брас се разсмя. Триша завъртя очи и поклати глава.

— Някои хора имат твърде много гордост.

Половинката ѝ погледна назад към нея и зъбите му блеснаха от усмивката.

— Искаш ли да ти припомня, когато се доберем до вкъщи? Може би си забравила моя размер и имаш нужда от нагледно подсещане?

— Виждала съм коне, когато работех във ветеринарната лечебница. Няма да те допусна в близост до мен, ако действително напомняш на тях, от кръста надолу. — Замълча. — Но ти си по-голям от всеки друг, с когото някога съм била. Това успокоява ли мъжката ти гордост?

Слейд изръмжа. Брас се засмя. Триша се ухили от задната седалка, принудена да седи приведена надолу. Навън беше тъмно и тя не виждаше причина от криенето, но не искаше мъжете да ѝ ръмжат, нещо, което Новите видове изглежда обичаха да правят, когато бяха раздразнени или развълнувани.

Слейд влезе в гаража и младата жена чу как автоматичната врата се спусна надолу. Той беше този, който отвори задната врата на автомобила.

— Тук ли ще спиш, или ще влезеш у дома?

Тя се обърна и седна. Огледа гаража. Помещението беше двойно, от другата страна на джипа стоеше паркиран още един. Беше доста тясно и едва се измъкна през отвора на вратата. Слейд я поведе към вътрешността на къщата.

— О, боже мой! — въздъхна тежко Триша.

Той се обърна с лице към нея.

— Какво?

Тя се вторачи в кухнята.

— Ти си мърляч!

Младата жена сви устни при вида на купищата мръсни чинии в двете корита на мивката. Печката... Насили се да откъсне вниманието си от нея, предполагайки, че ще е необходима много сила, за да се изчисти. Подът... Краката ѝ бяха боси и усещаха мръсотията. Погледът ѝ отлетя към Слейд, осъзнала, че той я наблюдава мълчаливо, намръщен.

— При това голям — изпъшка тихо Брас. — Чувал ли си за сапун и вода, човече?

— За трите седмици откакто пристигнах, съм зает по шестнадесет часа на ден, другите шест са ми за спане. Я ме остави на мира! — Раздразнение проблесна на лицето му. — Няма кой да ми наеме помощник да изчисти къщата. А аз съм без свободни дни, за да го направя сам.

— Охо. Успял си да направиш това само за три седмици! — Триша поклати глава. — Нямам търпение да видя останалата част от къщата. — Надяваше се сарказмът ѝ да не е твърде забележим.

— Можете да спите в гората — подразни ги Слейд. — Аз поне нямам камион в средата на хола. Вие колко дълго бяхте в хижата? Двадесет и четири часа? Сега е в толкова лошо състояние, че трябва да бъде съборена. А моята се нуждае само от почистване.

— Целуни ме по задника! — изплезил му се Триша.

Той внезапно се разсмя и бавно плъзна поглед по тялото ѝ.

— С удоволствие, док! — Щракна с остриите си зъби към нея.

Брас се засмя, когато младата жена се отдръпна назад.

— Дръж тези бебчета далече от задника ми — поклати глава тя. — Това не беше предложение!

— Направо ти се чудя как спиш с човешка жена — засмя се Брас. — Твърде е крехка. Ако беше някоя от нашите, щеше да се радва да бъде ухапана.

Слейд кимна, усмивката не слизаше от устните му.

— Знам, но тя е сладка. Какво можех да направя? Искаше ме много силно.

— В онзи момент те исках. — Триша му хвърли злобен поглед и мина покрай него към трапезарията.

— Опа — изсмя се Брас. — Някой е в немилост.

— Не съм аз — рече Слейд, развеселен.

Трапезарията очевидно не беше ползвана изобщо, тъй като беше изрядна, с изключение на праха. Холът беше друга история. Може би масичката за кафе бе хубава, ако повърхността ѝ можеше да се види от мръсни чинии, празни кутии от бира и сода и препълнен пепелник. Младата жена се намръщи, изучавайки Слейд.

— Пушиш ли?

Той вдигна рамене.

— Понякога, когато имам някоя и друга бира, за да прокарам ужасния ѝ вкус. Мъжката дружба при човеците изглежда изисква да пийнем заедно по едно след работа, а също и да пушим.

— Е, моля те, не го прави, докато аз съм тук. От миризмата на цигарите ми се повдига.

— Няма да пуша вътре в къщата.

— Умен мъж. Те са вредни за теб.

Хвърли още един поглед на хола, преди да продължи нататък. На долния етаж имаше още: баня с вана, дневна, която не беше използвана, и офис, който беше. Понечи да каже нещо, но се спря, когато видя всички повърхности в стаята, покрити с хартии и празни опаковки от храни и напитки. Бе изумена, че някой може да притежава толкова много съдове. Тръгна нагоре по стълбите, след като пълната обиколка на етажата приключи.

— Всяка стая ли ще разглеждаме? — Той вървеше зад нея.

— Да. Искам да знам къде ще живея и с какво си имам работа. Започват да ми липсват седемдесетте години.

Брас се разсмя.

— Какво означава това — погледна ги учудено Слейд.

— Ще ти обясня по-късно — изсумтя приятелят му.

На втория етаж имаше две бани и три спални. В едната баня се влизаше направо от коридора, а другата беше в голямата спалня, която представляваше обширно помещение с двойно легло. Намръщи се на малкия матрак, обърна се да погледне Слейд, но не каза нищо. Разгледа и следващите две спални. В едната нямаше нищо друго, освен двойно легло и скрин. В последната стая имаше само лежанка с тежести и бягаща пътека. Затвори вратата и срещна погледа му.

— И така, ти къде ще спиш? Брас ще се настани в едната гостна, а в другата има само едно двойно легло. Аз няма да спя на пода. Предполагам, че може да спиш на дивана или на лежанката. — Тя сложи ръце на кръста.

Мъжът премигна няколко пъти, а на лицето му бе изписано объркване. Брас се разсмя и Слейд му хвърли злобен поглед, преди да се намръщи към Триша.

— Аз ще спя в моята стая, на моето легло и ти ще спиш с мен. Знам, че е тясно, но ще се справим. Довери ми се.

Погледът ѝ се разходи по тялото му. Младата жена се поколеба.

— Няма да спя отдолу, защото единственият начин да споделим твоето легло е, като лежим един върху друг. А ти ще ме смажеш.

Слейд внезапно се раздвижи.

— Нека ти покажа как ще стане. Лека нощ, Брас. Чувствай се като у дома си. В хладилника има изобилие от храна.

— Хей! — протестира Триша, когато бащата на бебето ѝ я сграбчи. Мъжът не обърна внимание на възражението ѝ, а я стисна в

прегръдките си. — Ами вечерята? Гладна съм.

Той изръмжа.

— Аз също съм гладен. — Влезе в спалнята и затвори с ритник вратата след тях. Насочи се към тясното легло и нежно я постави на него. Тя го наблюдаваше как се надвесва над нея, взрян в лицето ѝ. Младата жена обожаваше страстта, пламнала в очите му. Изглеждаше наистина гладен, но не за храна. Искаше нея. Събу обувките и чорапите, преди да издърпа ризата през главата си. Погледът ѝ бавно пое по това, което се разкриваше пред очите ѝ, оценявайки подобаващо мускулестите ръце и широкия му гръден кош. Слейд отново изръмжа към нея и дръпна предната част на панталоните си, за да ги отвори.

— Може да се събличаш.

— Мога, но не бих пропуснала шоуто.

Ръцете му замряха за миг, но след това изхлузи дрехата по краката и я изрита надалеч. Единственото облекло, което остана на него, бе черното му бельо. Триша наблюдаваше как той избутва материята надолу и прехапа устни. Членът му беше дебел, целият изпълнен с кръв до внушителен размер, на който повечето мъже биха завидели. Нуждата му от нея не можеше да се сбърка.

Той посегна към шортите ѝ. Тя чу как платът се разпра, в бързината да ги издърпа надолу по краката ѝ. Хвърли ги през рамото си и просто разкъса тениската ѝ. Дрехата вече бе унищожена, когато по-рано ряза от нея ивици, за да превърже Харли. Не носеше сутиен и това предизвика широка усмивка по изсеченото лице на Слейд.

— Ти си без бельо, док? Шокиран съм, но и възбуден.

— Бях под душа, когато онези мъже се появиха. Брас ме издърпа навън и ми набути дрехите в ръцете. Сутиенът и бикините не бяха между тях.

Усмивката на младия мъж замръзна.

— Видял те е гола? — изръмжа и от ярост очите му потъмняха.

— Той ми спаси живота. Сигурна съм, че дори не е забелязал.

— Повярвай ми, забелязал е. — Сграбчи я за глезените и я дръпна надолу по леглото, докато дупето ѝ спря на самия ръб. — Бих желал да отбележа, че на който и да е мъж би му въздействал всеки сантиметър от тялото ти.

— Благодаря. — Усмихна му се и се опита да седне, искаше да го целуне.

Той постави ръцете си между гърдите ѝ и я бутна да легне по гръб. Дланта му се плъзна надолу по корема ѝ, по хълбоците ѝ, след това хвана и двете ѝ бедра и ги вдигна нагоре. Разтвори ги широко и се вгледа в нейната сърцевина. Коленичи съвсем до края на леглото, за да вижда по-добре, облиза устни и изръмжа тихо. Триша прокара поглед по телата им и се взря в напрегнатия му член, който се намираше на сантиметри от нейната мекота.

— Няма ли да ме целунеш, преди да ме вземеш?

— Да, сладурче. Ще те целуна, преди да те чукам. — Разтвори още по-широко краката ѝ и с горещ поглед започна да изучава тялото, простряно пред него.

Младата жена се опита да не чувства неудобство от интензивния му интерес към всеки сантиметър от тялото ѝ, особено когато дълго задържа погледа си върху оголената ѝ женственост. Той стисна вътрешната страна на краката ѝ, за да ги държи отворени и наведе ниско глава. Ръцете му я хванаха така, че Триша разбра, какво се готвеше да направи. Дъхът му опари бедрото ѝ, точно преди езикът му да започне да дразни клитора ѝ със силно четкане, след което устните му се затвориха около снопчето нерви и го засмукаха енергично. Тя изгуби контрол над себе си.

— О, боже! — изстена.

Той отдръпна уста от чувствителната плът.

— Казах ти, че ще те целуна.

— Мислех, че целта ти е устата ми.

Слейд наклони глава към нея.

— Искаш ли да спра? Да ти призная, аз не искам. Умирам да вкуся всяка частица от теб. Не ми отказвай, сладурче.

— Искаш ли да умреш? Това ще ти се случи, ако спреш. Моля те, продължи.

Мъжът се засмя, секунда преди да върне устата и езика си върху нея. Тя изстена силно. Пръстите ѝ се вкопчиха в покривалото, защото трябваше да се държи за нещо, докато се извиваше в дъга. Мислеше си, че ще се справи с невероятните усещания, които той предизвикваше в тялото ѝ с устата си. Така беше обаче, докато езикът му не започна да четка бързо и от дълбокото му гърлено ръмжене въздухът около чувствителната пъпка не завибрира. Триша се

напреди, дори не беше сигурна дали продължава да диша, кулминацията я връхлетя и тя изкрещя.

Слейд бързо вдигна глава, хвана бедрата ѝ и я придърпа към себе си. Внушителният му член се притисна към влажната ѝ мекота и бавно проникна в тялото ѝ, докато все още бе зашеметена от току-що изживяното сладострастие. Тя изстена отново, когато той тласна дебелия си ствол дълбоко навътре, наслаждавайки се на усещането. Тялото ѝ бе разтегнато по възхитителен начин като я караше да се чувства пълна и задоволена от мъжа, когото обичаше. Големият му член изпита невероятно доволство, изпълвайки докрай все още потръпващото ѝ от кулминацията тяло.

Тласъците станаха силни и дълбоки и доведоха Триша отново отвъд ръба на блаженството — в рамките на една минута, тя изкрещя името му за втори път. Мъжът изръмжа гърлено, забърза ударите и отчетна глава. Тя го видя как оголи остриите си зъби, когато започна да се освобождава в нея, набъбването го доведе до степен, близка до болката, и той извика. Тялото му потръпваше, докато топлата течност се изливаше в нея.

Триша се усмихна, разтвори подканващо към него ръце и Слейд рухна върху гърдите ѝ. И двамата бяха задъхани. Младата жена обви крака около задната част на бедрата му и прокара пръсти през копринено меката му коса, докато главата му лежеше върху нея. Тежкото му дишане гъделичкаше леко кожата ѝ, но твърде много обичаше да го държи, за да се оплаква или да го помоли да си обърне главата.

— Казах ти, че двойното легло става — засмя се той.

— Разбира се, мен ме устройва това положение. Само не знам как ти ще спиш на колене в тази поза.

Мъжът обърна леко глава и се намести. Прокара език отстрани на гърдата ѝ и Триша потрепери. Гърдите ѝ отговориха незабавно, връхчетата им се втвърдиха. Слейд отвори уста, покри зърното и го потърка с остриите си зъби. Младата жена се изви срещу него. Еротичните усещания възпламениха страстта ѝ отново. Той пусна зърното и вдигна глава, за да ѝ се усмихне.

— Искаш ли пак да го направим, Триша?

— Да, но имам нужда от храна. Какво ще кажеш да ядем и да го повторим, точно тук, след това?

Младият мъж се засмя.

— Предлагам ти да вземеш вана. Отпусни се вътре, докато направя нещо за вечеря.

— Чакай малко! Видях кухнята ти. Може би трябва да поръчаш храна за вкъщи.

Слейд се надигна. Изви хълбоците си малко настрани и вдигна задника на Триша от леглото. Ръката му плесна дупето ѝ достатъчно силно, за да я накара да трепне, но не и да я заболи.

— Няма да те отровя, освен това няма заведение близо до Резервата, което да предлага готова храна за вкъщи. А и не можем да се доверим да ни приготвят ядене, тъй като не сме убедени, че са приятелски настроени към нас. Имам планове, които включват теб, но съвършено жива и здрава. — Той се ухили. — Мисля, че вече можем да се разделим, без да те заболи, набъбването спадна до известна степен. Хайде, док! Баня и храна — в този ред.

Краката ѝ затегнаха хватката около кръста му, когато той опита да извади члена си от тялото ѝ. Изглежда го.

— Не забрави ли правилото? Ти си вътре в мен и въпреки това ме наричаш док. Не е желателно. Как е името ми, Лолипоп^[1]?

Той поклати глава и се усмихна смутено.

— Съжалявам, Триша.

— Лолипоп? — извика Брас от дъното на коридора. Чуха смеха му.

Топлина заля бузите на младата жена.

— Той е чул всичко, което току-що направи и каза, нали?

Половинката ѝ сви рамене.

— Такъв ни е слухът, Триша — подчерта името ѝ. — Вината не е негова, макар че той само се засмя, без да коментира.

— Извинявай! — извика Брас от стаята за гости. — Лолипоп!

Слейд изстена, внимателно отдели члена си от тялото на своята любима. Изправи се и я издърпа на крака.

— Ще се наложи да го убия, ако продължава да ме нарича така.

---

[1] От английски Лолипоп — близалка. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 20

Триша огледа кухнята, докато Брас прибираше последната измита чиния. Тя въздъхна, разтривайки долната част на кръста си, където я болеше.

— Най-последно е чисто.

Брас се намръщи.

— Още преди два часа ти казах да отидеш да си легнеш. Бременна си. Ако беше почакала, Слейд щеше да ми помогне да почистим тази вечер, след като се върне от работа.

— Не можех да понасям повече тази мръсотия — призна Триша, отвори хладилника, извади сода и студен чай и му подаде газирания напиток. — Погледни от добрата страна. Той ще бъде изненадан, когато се прибере вкъщи.

— Или ще ми скрие задника заради това, че си се преуморила. Беше ли нужно да свършим всичко за един ден? Трябва да си почиваш. Слейд ще обвини мен, ако нещо се случи с теб или бебето.

— Е, ти не можеше да се справиш с всичко сам. И без това свърши цялата тежка работа — почисти и вдига тежките мебели.

— Държиш се за кръста. Боли ли те?

— Малко. — Обърна се и изведнъж хукна.

Когато нахлу в банята на долния етаж, почувства Брас почти зад гърба си. Затръшна вратата, като се надяваше да не го удари по лицето. Падна на колене пред тоалетната и изхвърли обяда си. Зад нея вратата се отвори.

— Предупредих те, жено. Сега ти е лошо.

Не можеше да му отговори, тъй като все още повръщаше. Мъжът нежно я хвана за косата, а с другата ръка заразтрива гърба ѝ. Най-накрая, когато нищо не остана в стомаха ѝ, тя спря.

— Не стой в банята — изстена. — Толкова ми е неудобно.

— Ти си бременна. Сутрешното гадене е нормално.

— Но вече е следобед.

— Може би ти е лошо, защото работи твърде много днес. Не го прави отново, Триша. Забранявам ти да си мърдаш дори пръста. Нека това ти е за урок.

— Или е това, или получавам преждевременно сутрешно неразположение, защото нищо в тази бременност няма да бъде обикновено. Бих искала някоя жена от Новите видове вече да е раждала, за да имам представа какво да очаквам. Може би е нормално да се получава неразположение по това време на деня, когато плодът е бебе от Новите видове.

— Ще ти помогна. Свърши ли с повръщането?

Тя кимна.

— Имам нужда от четка и паста за зъби.

Като я подкрепяше внимателно, Брас ѝ помогна да се изправи.

— Ще донеса нещата, които Слейд остави за теб сутринта. Видях тези вещи в една от чантите. Смяташ ли, че ще се оправиш сама, докато се върна?

— Добре съм. Благодаря.

След като я остави сама, тя се обърна и се взря в отражението си в огледалото. Имаше блед и измъчен вид. *Може би наистина прекалих днес.* Просто искаше къщата да е чиста. Ако не се познаваше добре, би предположила, че е получила неконтролируем „инстинкт за гнездене“, който беше присъщ на жени в по-късна бременност. По принцип, имаше склонност да чисти, когато беше нервна или притеснена — емоциите, които в момента преживяваше.

Брас се върна и ѝ подаде нови четка и паста за зъби. Докато тя миеше устата си, той остана до нея, отказвайки да напусне банята. Триша мразеше да повръща. Когато вече бе сигурна, че е премахнала лошия дъх и отстранила неприятната миризма, изми лицето си. Мъжът ѝ подаде кърпа, обслужваше я така, сякаш бе придворна дама. Тя се усмихна на забавното сравнение, подсуши лицето си и му върна хавлията обратно.

— Благодаря ти.

Той кимна, но изведнъж се наведе, грабна я на ръце и се отправи към стълбите.

— Пусни ме. Мога да ходя.

— Ти прекали, затова аз поемам контрола. Ще изпълняваш моите заповеди!

— Няма. Хайде, Брас. Добре съм.

— Млъкни!

— Целуни ме по задника.

— Готов съм да го напляскам.

— Никога не докосвай задника й — изръмжа Слейд. — Какво става тук? Защо я носиш?

Брас се извърна с Триша в ръце. Взря се в приятеля си, който го наблюдаваше от вратата. Напрегна се.

— Тя искаше да почисти дома ти. Аз й казах, че ще го направя сам, но не ме послуша. Настоя да ми помогне. Получи сутрешно неразположение и аз я нося в стаята й да си почине.

Гневът на Слейд изчезна и погледът му се смекчи, когато срещна очите на Триша.

— Добре ли си?

— Да. Кажи му да ме остави. Той не иска и да ме чуе. Мисли си, че ми е лошо и не мога да ходя.

Младият мъж пусна куфарчето, което носеше, и затвори входната врата зад себе си. Приблужи към двамата и отвори ръце.

— Аз ще я взема.

— Изцяло е твоя.

Брас му подаде Триша.

— Голям късметлия съм.

Тя обви ръце около врата на любимия си.

— Нали знаеш, че не съм безпомощна? Мога да ходя и да върша всичко.

— Млъкни!

— Целуни ме по задника.

— И точно на това място ти влезе — изкикоти се Брас. — Разбираш ли сега защо я заплаших, че ще я напляскам?

— Да — кимна Слейд, все още загледан в Триша. — Аз ще ти напляскам задника, след това ще го целуна.

Младата жена се засмя, не беше очаквала, че ще бъде закачлив с нея. Радваше се, че не е ядосан, задето бе почистила къщата и вероятно бе прекалила.

— Това звучи извратено.

Той се усмихна и се качи по стълбите.

— Брас, ще те помоля да направиш вечерята.

— Разбира се.

— А аз ще я бутна във ваната и ще се постарая да не я удавя за това, че е такъв инат.

— Късмет — засмя се Брас.

Триша изгледа Слейд.

— Изобщо не е смешно.

— Разбира се, че е. — Отнесе я в спалнята им. Когато влезе в банята, я остави да седне на плота. — И следващия път, когато решиш да почистиш къщата по време на бременност, няма да се шегувам с теб, а направо ще те набутам под водата.

Тя го наблюдаваше как отвърта кранчетата на любимата му вана. Помещението бе оборудвано с вградена вана и душ кабина. Слейд пробва водата, след това се обърна към Триша, докато коритото се пълнеше.

— Как мина денят ти, миличка? — Тя запримигва учудено. Той се засмя. — Добре, сладурче. Искях да попитам как беше денят ти, но вече знам. Чувстваш ли се по-добре сега, когато къщата е чиста?

— Да, след всичките тонове мръсотия, от които се отървахме, плюс това, което изхвърли стомахът ми.

Той трепна.

— Няма да те целувам.

— Измих си зъбите.

Слейд се втренчи в устата ѝ.

— Нека го кажа по друг начин: няма да целувам устата ти. Хайде да те измъкнем от потните дрехи, ако искаш целувка. — Погледът му се спусна надолу. — Долнището явно ти е голямо. Навила си го на кръста?

— Ти си изключително висок, нищо не мога да направя за това, че имаш много дълги крака. Щях да си обуя шортите, но някой ги скъса снощи. — Вдигна тениската и му показва как бе навила в талията си панталоните му, за да ѝ станат.

Той се подсмихна.

— Може да ходиш без дрехи.

Отвърна му също с усмивка:

— О, да. Мога да го направя. Но съм сигурна, че тогава Брас ще добие представа за съвсем нова страна от мен. Всъщност, за две.

Мъжът присви очи, устата му се напрегна, тази идея изобщо не му хареса.

— Обличай, която искаш от моите дрехи.

— Предположих, че точно така ще кажеш — разсмя се тя.

— Навитото долнище изглежда много секси на теб. Всъщност, настоявам да го носиш през цялото време, когато не си с мен в спалнята ни. Много ми харесва да обличаш моите дрехи.

Слейд я придърпа до ръба на плота, а тя се изправи и вдигна голямата си тениска нагоре. Ръцете му докоснаха гърдите ѝ, които незабавно реагираха. Той коленичи пред нея, усмихна се и хвана долнището за навития ластик.

— Цял ден чаках да видя това. — И дръпна надолу панталоните.

Секунда по-късно, Триша избухна в смях от шокираното му изражение.

— Ти си чакал цял ден, за да ме видиш облечена в твоите боксерки?

Той повдигна вежди.

— Дори и бельото ми ли носиш? — Мушна два пръста в предната цепка на гащетата и ги прокара по срамните ѝ устни. — Предполагам, че има и предимства.

— Престани! — Дръпна ръката му и избути пръстите му навън. — Ако бях намерила игла и конец, щях да зашия тази дупка, но явно нямаш такива неща.

Очите му се разшириха.

— Дрехата е моя. Не си прави шега с боксерките ми! Ако зашиеш всички цепки, когато ги облека, какво ще правя?

— Ще ги сваляш надолу.

Мъжът се засмя и поклати глава.

— Трябва да ти намеря дрехи.

— А аз си мислех, че ме искаш гола.

Той сграбчи бельото и го дръпна надолу по краката ѝ.

— Благодаря, че ми напомни. Бързо във ваната!

— Но аз си мислех, че ще се докосваме и целуваме и...

Слейд се изправи и посегна към ризата си.

— Ще го направим, но във ваната.

Тя погледна към него и се ухили.

— Ооо!

Той се разсмя, а Триша влезе в топлата вода. Обърна глава и го видя как започна да се съблича. Обичаше да го гледа гол и с удоволствие наблюдаваше, докато мъжът сваляше дрехите си с широка усмивка на красивото си лице.

— Защо не спреш водата, док. Ако не го направиш, скоро ще прелее.

Младата жена завъртя кранчетата и се отмести, за да направи място на Слейд, който влезе във ваната. Той се настани зад нея, разтвори колене и я придърпа назад, докато се намести плътно между бедрата му и облегна гръб на гърдите му.

— Така се чувствам страхотно, но това съвсем не предразполага към целувки и други работи.

— Съжалявам. Сега ще оправя нещата.

Тя обърна глава и го погледна. Видя, че отново е широко усмихнат. Той се протегна и взе бутилка бебешко олио от вграден рафт на стената.

— Бебешко олио?

Мъжът се разсмя.

— Обикновено го употребявам, за да омекотя кожата си, докато се кисна във водата. Получавам много мазоли по ръцете. — Показа ѝ дланите си. — Но сега няма да го използвам за това.

Триша видя как той изсипа от бебешкото масло върху пръстите си и ги мушна под водата. Ахна, щом ги плъзна между бедрата ѝ и изстена, когато я разтвори и започнаха да търка клитора ѝ. Силен стон се изтръгна от гърлото ѝ, когато единият от пръстите му докосна входа на влагалището ѝ.

— Слейд!

— Док!

Тя го сръга.

Мъжът се засмя, ръцете му погалиха тялото ѝ, после я хванаха за бедрата. Той я вдигна и младата жена прехапа устни, когато я отпусна върху твърдия си член, докато изпълни сърцевината ѝ. Отпусна се надолу, тялото ѝ измина целия път и седна напълно в скута му.

— Добре де, Триша!

— Задник такъв!

Той тласна силно нагоре, в нея.

— Ти си лекар. Да не би да си се провалила на теста по анатомия? Това не е мястото, където се намирам в момента.

— Да ти го начукам — изстена тя.

— Не, Триша. Аз ще го направя вместо теб.

Той я сграбчи за бедрата и затласка в нея силно и бързо. Водата се разплиска над ръба на ваната, но Триша не ѝ обърна внимание, докато стенеше. Слейд се размърда, хвана хълбоците ѝ малко по-ниско и я вдигна нагоре, което за сетен път доказва силата му, лесно балансирайки с тежестта ѝ. Започна да я движи надолу-нагоре по члена си, определяйки бързо темпо, което я доведе до безумен екстаз.

Цялото му тяло се напреди, когато започна да се освобождава и членът му набъбна вътре в нея. Тя бе толкова близо до кулминацията, но той забави движението. Мъжът изръмжа грубо и рязко се дръпна, преди тялото му да се успокои.

— Съжалявам — изръмжа отново.

По дяволите! Триша кимна, сексуално неудовлетворена. Изведнъж Слейд премести краката си и разтвори бедрата ѝ широко. Тялото я болеше от необходимостта да достигне кулминацията, но тя се опита да я пренебрегне, докато наблюдаваше как мъжът взима отново бутилката с бебешкото олио. За втори път изля от съдържанието му, преди пак да мушне пръстите си под водата. Триша изстена, когато той задраска клитора ѝ.

— Кажи ми, ако те заболи — нареди ѝ тихо. — Все още съм много подут.

Изобщо не я интересуваше. От играта на пръстите му с чувствителната ѝ пъпка, удоволствието стана убийствено. Търкането и кръговете около снопчето нерви изтръгваха стонове от гърлото ѝ. Мъжът започна да се движи нежно в нея, без да излиза много, просто забиваше дълбоко. Натискът, предизвикан от набъбналия му член, и усещането, което пораждаха пръстите му, дразнейки нейната сърцевина, я накараха да изкрещи името му, когато отметна глава назад срещу него. Връхлетя я шеметен екстаз, когато кулминацията я сграбчи. Слейд изръмжа.

— Забрави, че попитах дали няма да те нараня! — Той я стисна за бедрата, за да я държи неподвижно. — Убиваш ме, сладурче. Боже, толкова силно си стегната около мен, че ме боли. Това ще ме научи, че трябва да свършваш преди мен.

— Съжалявам. — Но не го мислеше изобщо.

Мъжът се засмя.

— Това е един добър начин да умра. — Устните му докоснаха врата ѝ. — Спокойно, док.

Тя го сръга.

— Ти си вътре в мен. Какво е правилото?

— Ох. Извинявай, Триша.

— Спри да ме наричаш док.

— Но нали си такава.

Триша се обърна да погледне лицето му и стисна мускули. Слейд трепна.

— Предавам се. Няма повече да ти казвам док. Стегнала си ме до смърт. Набъбнал съм, помниш ли?

Тя се усмихна и се отпусна.

— Сега можеш да ме прегърнеш. Много обичам цялата история с подуването.

— Аз също, докато не ме стиснеш до смърт.

Младата жена се разсмя и посегна към кърпата.

— Ще ти се реванширам.

Триша не можеше да откъсне поглед от засмяното лице на Слейд и му отвърна с усмивка. Брас въздъхна дълбоко.

— Все така ли ще бъде, докато се роди бебето? Вие двамата ме карате да губя апетит, а сандвичът с пуешко месо е толкова вкусен. Слейд, знам, че галиш бедрото ѝ под масата.

Младата жена насочи вниманието си към Брас.

— Сандвичът е страхотен. Благодаря ти, че го направи. Обичам бекона, който си добавил.

— Да — изкиска се Слейд. — Ще правим много секс, преди и след като бебето се роди. Обичам да я докосвам и смятам да го правя често.

Телефонът иззвъня. Слейд намигна на Триша и стана да вдигне. Той се обърна с гръб към масата и заговори тихо.

— По-добре ли се чувстваш сега? Не ти ли се повдига? — Брас я изгледа загрижено.

— Добре съм — каза и отхапа от сандвича. — Най-зле се чувствам в следобедните часове.

— Мислех, че неразположението е сутрин.

Тя сви рамене.

— Кажи го на бебето.

Брас се засмя.

— То няма да ме чуе.

— Точно това исках да кажа.

Слейд затвори, въздъхна и се върна на масата. Усмивката на Триша изчезна, щом видя, че е ядосан.

— Какво е станало?

Той седна.

— Само още повече проблеми, с които трябва да се справям. Нямам търпение най-после да затворим Резервата за строителните работници и действително да го направим безопасен.

— Още проблеми? — Брас спря да яде. — Нещо друго ли се е случило?

— И така може да се каже. — Слейд отново се изправи и отиде в кухнята. Секунди по-късно се върна със сода. Докато се сядаше на мястото си, отвори капачката и отпи. — Тримата нападатели, които вчера оцеляха, твърдели, че са част от нова група, враждебно настроени хора, заклели се, че ще ни принудят да продадем земята и да напуснем района. Похвалили се, че вчера е било само началото от редицата неприятности, които са ни подготвили, ако останем. А ние все още имаме много, докато завършим строителството и се нуждаем от работници, за да приключим. Всеки от тях може да е член на тази нова група.

— Имали ли са намерение да убият някои от нас, или планове им са били по-големи от нападението на хижата? — изръмжа думите Брас.

— Целта им, според единия от тях, е била да унищожат всички отдалечени жилища и да убият тези от нашия вид, на които се натъкнат. Знаели са, че ще бъдат атакувани, ако се насочат към по-големите сгради, като хотела например, защото са много добре охранявани от наши хора. Видяхме, че с хижата успяха. Един от човешките мъже е познавал старата жена, в чиято къща живее сега Валиант. Предполагам, тъй като Валиант не изхвърли всички вещи на старицата, че когато нападателите са стигнали до втория етаж и са

видели нещата ѝ, са решили, че тя продължава да живее там. Затова са си тръгнали. В противен случай са щели да опожарят мястото. Успели сме да ги спрем навреме, преди да нападнат и останалите жилища.

— Тази викторианска къща е толкова красива — поклати глава Триша. — Що за глупаци!

— Аз съм по-ядосан, че нападнаха теб. — Слейд погледна мрачно. — Можеха да те убият. Наредил съм на моите хора да броят работниците на всеки час, сега ще се наложи да го правят на половин. На нападателите им трябваша повече от двадесет минути, за да създадат неприятностите, преди да сме забелязали, че са изчезнали. Намислил съм да поставяме системи за проследяване на всяко превозно средство, което влезе в Резервата, и да ги наблюдаваме. Много ме тревожи как контрабандното оръжие е успяло да мине през нашата сигурност. В територията влизат много товарни автомобили със строителни материали и инструменти. И тъй като сега трябва да проверяваме всеки сантиметър от всичко, което минава през портите, това ще забави строителството. Нашите хора са вече на края на силите си.

— Кажи на Джъстис, че имате нужда от повече хора — прозвуча достатъчно просто мнението на Триша.

— Вече сме на границата. — Слейд се облегна назад в стола си. — Той изпрати тук толкова мъже, колкото бе възможно, без да отслабва защитните сили на Хоумленд. Тъй като сме непрекъснато в движение, ни се налага да използваме удвоен персонал, защото трябва да наблюдаваме прекалено много работници.

Триша протегна и махна с ръка, за да привлече вниманието им.

— Ами какво ще кажете за жените?

— Жените? — Слейд я изгледа намръщено. — Какво за тях?

— Има поне три дузини жени от Новите видове, за които знам, че живеят в Хоумленд. Защо не ги доведете тук?

Той поклати глава.

— Те трябва да бъдат защитавани. Нашите жени са малко.

Тя се намръщи.

— Някой питал ли ги е те какво искат? Виждал ли си някои от вашите жени? Мисля, че те са повече от способни да се справят с работата по преброяването на хората и да поемат някои от охранителните дейности. Видях, че има камери, така че, предполагам,

имате стая за наблюдение? Колко от хората ти се занимават с тази дейност? Поставете жени там, щом не искате да охраняват на портите и да имат пряк контакт със строителните работници.

— Това е добра идея — заяви Брас.

Слейд се поколеба.

— Идеята е страхотна — усмихна се на себе си. — Да видим дали Джъстис ще я одобри, ако жените ни се заинтересуват да помагат тук.

— Ами жилища? — Брас погледна Слейд. — Къде ще ги настаним?

— Последният етаж на хотела е завършен. Там има десет апартамента с по две спални помещения във всеки. Общо двадесет спални.

— А там ще бъдат ли в безопасност? — Триша си спомни, че Брас не се бе съгласил със Слейд, когато той предложи да я настанят в хотела.

— Не виждам причина да не го направим. Онези мъже не го атакуваха, предвид колко много хора има наоколо и засилените мерки за охрана на големите сгради с продължаващо строителство. — Слейд направи пауза. — Няма друго решение.

— Не знам — рече Брас колебливо. — Ако хората искат да ни причинят неприятности, подпалването на хотела ще бъде добър начин. Това е най-голямата сграда в Резервата. Тревожа се, че нашите жени могат да бъдат хванати в капана на пожар, ако настаним всичките на последния етаж.

— Прав си — съгласи се Слейд. — Идеята ти е добра, Триша, но просто няма къде да ги настаним. Не можем да ги изложим на опасност, дори рискът да е минимален. Колкото и да ни е необходима помощ, не мога да ги помоля да делят стая с мъжете.

— Може да докарате няколко каравани — повдигна рамене Триша. — Жените нямат нищо против да споделят помежду си стаите, а освен това ще работят на смени, нали? Паркирайте ги в дивата зона и питайте Валиант и другите, дали са съгласни да ги държат под око. Освен това, могат да помогнат при възстановяването на хижата. Така няма да има причина да се изпращат строителни работници там.

Слейд се усмихна.

— Искаш ли моята работа? Изглежда се справяш по-добре от мен. Никога не бих се сетил да питам нашите жени дали искат да ни помагат.

— Тя е лекар — засмя се Брас. — Много по-умна е от нас.

— Не знам — усмихна му се Слейд. — Тя не може да различи задник от...

— Млъкни! — прекъсна го развеселена Триша и го срита под масата. — Много добре ги разграничавам.

И двамата мъже се усмихнаха, докато тя клатеше глава към тях.

— Ти нямаше ли разговор по телефона, Слейд? Трябва да се обадиш на Джъстис, преди да си легне, за да има време да поговори с жените. Колкото по-бързо вземат решение, толкова по-скоро ще имаш допълнителна помощ тук. — Подари му една усмивка. После се обърна към другия мъж: — А ти, Брас. Има дрехи, които трябва да се изперат. Нали каза, че ще правиш всичко, за да не се натоварвам. Хайде, хоп! Това няма да се свърши от само себе си.

— Казах, че ще чистя. Никога не съм споменавал нищо за пране. — Брас се изправи. — Мразя да сортирам и сгъвам дрехи! — Въздъхна. — Но ще го направя заради теб.

— Аз отивам да спя. Лека нощ!

— Тя е толкова властна — засмя се Брас.

— Знам, но има сладък задник. — И Слейд се засмя. — Когато ми се развика или стане много взискателна, винаги след това затръшва вратата. Като гледам задника ѝ, докато излиза, не ми пука дали е властна.

Триша спря на стълбите и се усмихна. Поклати глава и се прибра в спалнята.

ГЛАВА 21

Изумена, Триша се опита да скрие ужасената си реакция. Задържа на лицето си пресилена усмивка, докато мускулите на бузите ѝ я заболяха. Развеселеният израз на Брас бе очевиден, но той не се смееше. Слейд не се сдържа и, приведен на две, с ръце на корема, се заля от смях, докато му излязоха сълзи в тъгълчетата на очите. Валиант изръмжа:

— Какво му е толкова смешно?

— Нямам представа — излъга Триша. — Мисля, че понякога поведението му е под всякаква критика.

Слейд незабавно спря да се смее, стрелна я с поглед, а очите му се присвиха опасно. Те ѝ изпращаха обещание, че скоро щеше да си го получи. Младата жена отмести взор с усмивка, надяваше се, че той ще пробва да я ближе до смърт, но веселието ѝ бързо угасна, когато отново съзря масата.

Опита се да не зяпа голямото парче сурово месо, увито в найлон, което Валиант току-що бе донесъл в трапезарията. Не беше сигурна какво е, но изглеждаше достатъчно голямо, за да бъде тяло. *Боже, надявам се, че е животно!*

— Много е мило от твоя страна да ни донесеш... толкова много. Това ще ни стигне за една седмица. — *Или един месец*, добави тя тихо. Отклони вниманието си от опакованото месо и се усмихна широко на Валиант. — Какъв е поводът?

— Слейд ме информира, че ти си предложила да питат нашите жени дали искат да дойдат тук. Вчера пристигнаха двадесет. Видях някои от тях отдалеч и съм много доволен от избора. Помолих те да ми намериш една жена, а ти ми доведе много, за да се запознаем. С това исках да ти изкажа благодарността си. Знаех, че ще бъде невъзпитано, ако донеса целия труп, така че го одрах и изчистих. Дори отрязах крайниците и главата. — Огромният мъж посочи голямото нещо на масата. — Увих го, за да не капе кръв по килима ви.

— Това е много мило. — Въпреки ужаса, в старанието си да бъде учтива, Триша пристъпи напред. Приблужи до него и спря. — Може ли да те прегърна, за да ти изкажа моята благодарност?

Той се намръщи.

— Защо искаш да ме прегърнеш? Нали току-що каза благодаря!

— Това са човешки неща — усмихна се Брас. — Изглежда те се прегръщат един друг. Проста работа, Валиант. Мен ме тормози, когато понякога не й давам да ми направи същото. Хубаво е.

Исполинът въздъхна дълбоко.

— Предполагам, че съм длъжен да привикна към докосванията, след като искам да си имам партньорка. — Той разтвори ръце: — Давай! — Изглеждаше напълно отвратен.

Слейд избухна в друг пристъп на смях, но Триша не му обърна внимание. Тя се изправи на пръсти, за да прегърне огромния мъж. Валиант остана неподвижен, докато младата жена го прегърна бързо около кръста, преди да отстъпи назад.

— Не беше толкова лошо, нали?

— Не. Ти миришеш хубаво. — Той сви рамене. — Това не е лошо.

— Благодаря. — Погледна към увитото парче месо и се обърна към Слейд: — Защо да не си направим барбекю? Ти и Брас го разфасовайте, малко ще отделим за вечеря, а останалото ще го замразим.

Слейд се усмихна на големия, приличащ на лъв, мъж.

— Звучи страхотно. Благодаря ти, Валиант! Искаш ли да останеш за вечеря?

Исполинът поклати глава.

— Предстои ми да се срещна с жените и да си намеря половинка. — И избяга от къщата.

Триша посочи найлона, оцветен отвътре от кръвта, и прошепна, в случай, че Валиант все още можеше да чуе:

— Какво е това?

— По дяволите, ако знам — сви рамене Слейд.

— Предполагам, че е елен — прошепна Брас. — В дивата зона има много. Еленови пържоли звучи добре. — Той се приближи до масата. — Хайде да го занесем в кухнята.

— Изнесете го на задната веранда, моля ви. — Младата жена незабавно се отдръпна. — Така, след като го разфасовате, може да измиете пода с маркуч.

— Да — ухили се Слейд. — Така, след като го разфасоваш, може да измиеш пода с маркуча, Брас.

— Ти ще ми помогнеш — изръмжа му той. — Аз не съм касапин.

— Нито пък аз.

— Е, не гледайте мен — намръщи се Триша, когато и двамата се обърнаха и се взряха в нея.

— Ти си лекар и би трябвало да си добра в рязането. — Слейд се усмихна с надежда.

— Няма начин. Ъъъ. Ще ми стане лошо. Забравихте ли, че съм бременна? Чувствам, че ми се повдига само при мисълта какво трябва да се направи. — Тя сложи ръце на корема си и запърха с мигли към насреща му. — В края на краищата, ти си големият хищник. Нали все това ми повтаряш? Така че отивай... намери един нож и действай!

— Толкова властна — изпъшка той.

Жената се засмя.

— Искаш ли да видиш как затръшвам вратата?

Брас се усмихна.

— Ти гледай задника ѝ, а аз ще потърся остри ножове и торбички за пакетиране.

Триша се обърна, завъртя дупе пред Слейд и му се усмихна през рамо.

— Обади ми се, когато сте готови. Отивам да се съблека гола и да се изкъпя. Благодаря ви!

— Дразниш ме.

Тя закрачи към стълбите.

— Прав си. Извикай ме, когато вечерята е готова. Ти си най-добрият!

— Продължавай да вървиш — изръмжа Слейд. — Разклати го малко, сладурче.

Триша влезе в спалнята все още много развеселена. Бяха върнали част от дрехите ѝ тази сутрин. Някой ги беше спасил от разрушената хижа. Извади една лятна рокля и бельо от скрина и отиде в банята.

Застана пред огледалото и започна да изучава голото си тяло. Въпреки ранния етап, бременността вече ѝ личеше. Притесняваше се малко, че никой не знаеше какво да очаква, а това можеше да е опасно. Вече бе свикнала със сутрешното неразположение, което определяше бременността като странна още от самото ѝ начало.

Слейд я бе вкарал тайно в новия медицински център рано тази сутрин, преди изгрев-слънце, където имаше ултразвуков апарат. Обектът все още не работеше, но оборудването бе доставено. Размерите на бебето бяха по-големи от нормалното. Това я накара да се чуди колко ли щеше да бъде голямо то при раждането. Плодът се развиваше добре, но с ускорени темпове. Начинът, по който Слейд се бе усмихнал при вида на детето му, ѝ бе стоплил сърцето. Не се съмняваше, че и той иска бебето толкова, колкото и тя.

Гените на бащата бяха смесени с кучешки, а при тях бременността е далеч по-кратка от човешката. Безпокоеше се, че малкото расте и се развива по-бързо, заради променената ДНК на Слейд. Необходимо бе да следи много отблизо промените в плода, за да е наясно с нещата, и да се опита да определи датата на раждането. Беше говорила с Джъстис по телефона и го бе помолила за повече медицинско оборудване, за да направи анализа. Бе ѝ обещал, че ще получи каквото пожелаеше.

— Какво гледаш?

Слейд влезе в банята и приближи зад нея. Прегърна я през кръста и нежно постави длани върху заобления ѝ корем. Докато го галеше, погледите им се срещнаха в огледалото. Целуна я по върха на главата.

— Какво виждаш? — Облегна се на него.

— Притеснена си.

Тя се усмихна.

— Малко. Не искам нищо лошо да се случи на нашето бебе или нещо да се обърка.

— Разтревожена си, защото той е по-голям, отколкото е нормално, и бременността напредва по-бързо от обичайното.

Усмихна му се. Бяха разговаряли за това в клиниката, когато проучваше своите открития.

— Да. Стига си наричал бебето „той“. Ами ако е момиче? Ще получи комплекси. Все още, не може да се види ясно полът.

Той се засмя.

— Няма да създам на детето ни комплекси. Ти просто се дразниш, когато казвам, че ще имаме момче. Жалко, че краката му бяха събрани и свити и не можахме да видим пола му.

— Още е прекалено рано да се каже, но според измерването, бебето е почти в дванадесетата седмица от бременността. Изобщо не ме интересува какъв е полът му, стига да е здраво.

— Мен също. — Притисна я малко по-силно към гърдите си. — Всичко ще бъде наред, сладурче. Ти си невероятен професионалист, ще получиш от Джъстис цялото оборудване, което поиска. Той търси надежден, отличен лекар, специализирал рискови бременности, за да ти помогне. Забрави притесненията. Сама каза, че бебето изглежда перфектно и сърчицето му бие силно, въпреки аномалиите в размерите му.

— Знам. Но просто се тревожа.

— Разбирам те — усмихна ѝ се Слейд. — Мога да прекарам следващия час тук, за да те разсея.

Тя прихна да се смее.

— Не трябваше ли да помагаш на Брас да разфасовате месото?

— Дойдох да се преоблека и не чух водата да тече. Моля те, позволи ми да те позабавлявам. След това ще кажа на Брас, че си била разстроена и си се нуждаела от мен. — Намигна ѝ. — Той ще се справи сам с разфасоването.

Младата жена се размърда и хвана ръцете му около талията си.

— О, не. Ще има да ми ръмжи и ще изгори вечерята ми. Пусни ме, Слейд. Добре съм. Аз ще се изкъпя, а ти иди се преоблечи.

Той я обърна в прегръдките си и усмивката му изчезна.

— Наистина ли си добре, Триша? Искам да ми се доверяваш. Ще бъда винаги до теб.

— Добре съм. Наистина се притеснявам, но ще следя отблизо развитието на нашето бебе. Понякога се безпокоя повече отколкото трябва.

— Слейд!

Тя се усмихна.

— Тебе викат.

Мъжът изстена.

— Моля те, нека да остана!

Триша го избута от себе си.

— Иди му помогни.

— Но аз искам да те целувам навсякъде и да те държа под мен в продължение на дни.

— Само ме дразниш.

— Не и ако барикадираме вратата на спалнята, за да не може Брас да ме последва.

— Обичам те, но няма да те спася от участието в рязането на всичкото това месо. Гладна съм и искам еленови пържоли.

Усмивката на Слейд замря и красивите му очи се разшириха.

— Ти ме обичаш?

Тя го погледна.

— Знаеш, че те обичам.

— Не си ми го казвала преди.

— Не съм ли? Ами... — Триша се надигна на пръсти и обви ръце около врата му. — Обичам те, Слейд. Обичам те с цялото си сърце.

Мъжът я повдигна малко нагоре, докато лицата им се изравниха.

— И аз те обичам, сладурче. Ти си всичко за мен. Сега трябва да правим любов. Жалко за Брас.

— Чух те! — изкрещя приятелят му от кухнята. — Прави любов с нея по-късно. Само идиот не би разбрал, че двамата сте лудо влюбени един в друг, така че това не е никаква изненада. Разкарай задника си от банята и ела ми помогни с този елен!

Триша отпусна лице на гърдите му, докато се спускаше надолу по тялото му и въздъхна в ризата му.

— Боже, кога най-сетне ще можем да разговаряме, без някой да ни подслушва?

Слейд се засмя.

— Ще му построя кучешка колиба, за да може да спи навън.

Тя също се разсмя, вдигна глава и срещна погледа му.

— Обещава ли?

— Няма да стане! — изкрещя Брас отново. — Няма да спя в кучешка колиба.

— Почти е така, сякаш вече имаме дете, нали? — изпъшка Слейд, докато се отдръпваше от нея.

— Почти. Крещи в лошите моменти и ни пречи да правим любов, защото иска внимание — смееше се тя. — Да. Това е почти

същото, ако сме вече родители.

— Ти се изкъпи. Аз ще отида да се справя с елена и Брас. Скоро ще ядеш. — Погледът му се плъзна по нея, позволявайки на страстта му да се покаже. — После ще го напия до припадък, за да сме сигурни, че няма да може да ни прекъсва, докато правим цяла нощ секс.

Триша отвори уста да се съгласи.

— Звучи ми като добър план — провикна се Брас.

Тя се опря на Слейд и му даде въздушна целувка. После се обърна с гръб към него, наведе се и развъртя кранчетата на водата. Чу секси ръмжене и се обърна да погледне през рамо мъжа, когото обичаше. Слейд се бе втренчил в голия ѝ задник. Младата жена му посочи вратата.

— Изчезвай! По-късно ще се навеждам за теб. Обещавам.

— Властна!

— Но имам хубав задник.

— Не. Имаш невероятен задник.

— Ти също.

— А също и аз! — изкрещя Брас. — Сега може ли да разфасоваме този елен?

Издание:

Автор: Лорън Донър

Заглавие: Слейд

Преводач: Illusion

Година на превод: 2013

Език, от който е преведено: Английски

Издание: Първо

Издател: Читанка

Година на издаване: 2013

Тип: Роман

Националност: Американска

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/6407>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.